Sandra Chastain

Loveswept

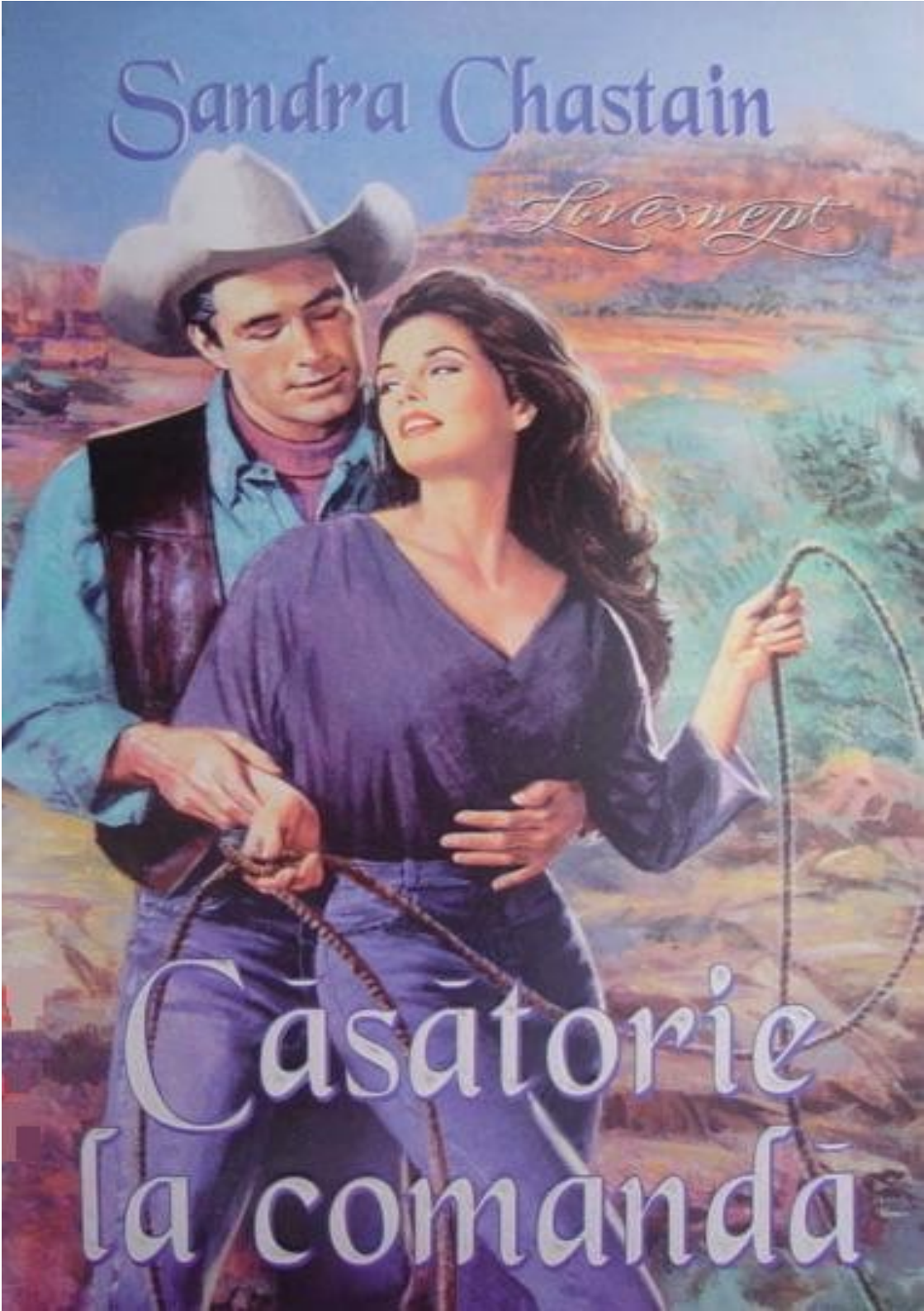

Căsătorie la comandă

SANDRA CHASTAIN

CĂSĂTORIE LA COMANDĂ

Titlu în engleză:
Firebrand

Editura: Miron
1991

Capitolul 1

Rusty Wilder îşi scoase prăfuita pălărie de cowboy şi o lovi de coapsă în timp ce intra în aeroportul din Salt Lake City. Avea nervii întinşi la maximum din cauza întâlnirii ce avea să urmeze cu Cade McCall.

Întârziase şi nu era deloc sigură că făcuse o alegere înţeleaptă. Primise o serie de răspunsuri la anunţul dat. Mulţi dintre solicitanţi, în mod evident nu erau genul de bărbat pe care-l căuta. Au fost eliminaţi din start. Solicitase o agenţie de detectivi din Salt Lake City pentru investigarea celor trei posibilităţi rămase. Cade McCall, bărbatul cu care se întâlnea acum, era cel mai bun dintre cei care răspunseseră.

Rusty respiră adânc, scurt. Îi era frig, chiar în aeroportul încălzit. Ştia că senzaţia, de gheaţă pe care o avea în stomac venea de la îndoiala obsedantă că face, poate, o greşeală. Juca la cea mai mare loterie a vieţii sale. Din afară părea să fie o femeie dură, independentă, dar în adâncul sufletului era speriată de moarte.

Tot ce ştia sigur era că e martie, început de sezon în creşterea animalelor la ferma Silverwild, când fermierul numără viţeii născuţi în timpul iernii trecute şi face planuri pentru anul care vine.

Achiziţionarea unui taur nou, importat din Africa, ar schimba viitorul cirezii. Şi dacă întâlnirea de azi mergea bine, va avea şi un soţ lângă ea, să schimbe viitorul fermei.

Dacă trăia Walt Wilder, Rusty era sigură că ar fi dezaprobat gestul fiicei lui de a da un anunţ ca să-şi găsească un bărbat. Dar Rusty ştia ce face. Ei da, cu zece ani în urmă o mulţime de bărbaţi erau dispuşi să se însoare cu fata lui Walt Wilder, iar acum chiar mai mulţi erau dornici să se însoare cu văduva lui Ben Middleton.

Dar niciunul dintre ei nu corespundea criteriilor ei. Silverwild era ferma ei şi intenţiona s-o administreze în felul ei, fără intervenţia nimănui – nici chiar a unui soţ. Tatăl ei îi spusese destul de des că nu va fi niciodată o regină a frumuseţii, dar ar putea să fie cel mai bun fermier din zonă. Îl crezuse în ambele privinţe, chiar dacă el se îndoise de ea la sfârşit. Ei bine, îi va arăta. Le va arăta tuturor.

Pe patul de moarte, Walt Wilder o rugase pe Rusty, unicul său copil, să-i promită două lucruri. Primul era să se mărite cu asociatul lui, Ben. Al doilea, să facă copii.

Rusty încercase să-şi ţină promisiunile. Totuşi, căsătoria fusese o greşeală. Ben a încercat să-i fie un soţ adevărat, dar n-a putut niciodată să vadă femeia din ea sau să-i acorde drepturi egale în conducerea fermei. Pentru Ben, Rusty fusese mereu fata lui Walt, practic ca şi fata lui. Dar partea cea mai rea pentru Rusty fusese imaginaţia săracă a lui Ben şi faptul că ezita să rişte. Căsnicia lor de optsprezece ani ţinuse ferma pe loc şi o lăsase pe Rusty fără copii.

Un bărbat ca McCall ar rezolva ambele probleme, se gândea Rusty. I-ar face copii şi s-ar interpune între ea şi ceilalţi fermieri, care îi desconsiderau ideile neconvenţionale. Totuşi, Cade McCall ar fi un simplu angajat, fără să aibă vreun cuvânt de spus în conducerea fermei.

Desigur, Cade McCall (sau unul dintre ceilalţi

candidaţi) ar fi angajat pentru mai multe treburi decât un pierde-vară oarecare. Dar ocupaţia ei era creşterea vitelor şi încerca să vadă înţelegerea lor strict din acest punct de vedere. E adevărat, McCall e bărbat şi nu un taur premiat. Dar rezultatul final e cam acelaşi. Şi dintr-o dată începu să nădăjduiască. La treizeci şi doi de ani, Rusty începuse să se gândească la scadenţa ceasului biologic.

Oare Cade McCall ar putea s-o refuze? Poate va arunca doar o privire asupra ei şi-şi va vedea de drum. Nici măcar nu-i trimisese o fotografie şi nici nu-i ceruse vreuna. Intenţionase să fie pusă la punct la prima întrevedere, însă îngrijirea unei vite bolnave nu-i lăsase timp să se schimbe sau să-şi pună părul în ordine. Dar era poate mai bine să arate aşa când se vor întâlni, pentru ca el să nu-şi facă iluzii. Ştia de-acum că înfăţişarea ei nu era tocmai genul care să inspire bărbaţilor fantezii. Era prea înaltă şi prea directă. Părul roşcat era rebel, iar trupul lung şi subţire nu se prea potrivea cu idealul feminin de rotunjimi moi, dorit de bărbaţi. Ben fusese singurul ei iubit adevărat. Apoi, cam după un an de căsnicie, tulburările lui cardiace puseseră capăt rarelor momente de intimitate.

Rusty chiar nu ştia să flirteze şi nu intenţiona să înceapă acum să înveţe. Nu era necesar ca McCall să se îndrăgostească de ea, se gândea. Nu era nevoie nici măcar s-o placă. Nu trebuia decât să fie de acord cu propunerea ei. Care zilier în putere ar lăsa să-i scape ocazia de a se însura cu una dintre cele mai bogate femei din Utah şi de a deveni posesorul a douăzeci şi cinci la sută din cea mai mare fermă de vite din stat?

Cade McCall nu. Ar putea să pună rămăşag că nu. Răspunsul la anunţul ei fusese scurt şi la obiect. Avea nevoie de o slujbă şi de un cămin pentru fiica pe

care o creştea singur. În afară de asta, Rusty nu ştia despre el decât că avea treizeci şi şapte de ani şi că era perfect sănătos. Crescuse în Tennessee şi intrase în Paza de Coastă după liceu. Fusese înrolat în California de Sud şi Washington State. După serviciul militar, reuşise să ajungă în Alaska, sfârşind cu o slujbă la sondele de petrol.

Nu mai fusese niciodată în Utah şi nu ştia nimic despre ferme – avantaj clar pe lista lui Rusty. Fiica lui de şase ani, Pixie, era de asemenea un atu neaşteptat. Era sigură că McCall va vedea în Silverwild un loc minunat pentru creşterea unui copil.

Cade McCall n-ar refuza-o. Îi va explica totul aşa cum trebuie. Chiar şi capitolul despre copii. O să trateze în mod deschis. Cărţile mari erau toate în mâna ei, îşi reaminti. Ea era cea care controla totul.

Înghiţi cu noduri şi studie cele câteva persoane care se învârteau prin sala de aşteptare a aeroportului. Dar unde era el?

Făcându-şi loc prin mulţime, Cade McCall îşi punea aceleaşi întrebări despre potenţialul patron. Apoi ritmul de staccato al cizmelor de cowboy pe duşumeaua lustruită îi atrase atenţia. Femeia care intră în raza vederii lui era o privelişte ameţitoare. O urmări cum se opreşte şi-şi scoate pălăria neagră şi prăfuită, îi văzu părul roşcat – o masă încurcată şi răvăşită pe umeri. Cade trebui să se abţină ca să nu ofteze tare.

Ea părea să caute pe cineva şi încă nu-l observase. Nu-i păsa. Savura ocazia de a fixa nestingherit cu privirea fiecare părticică din ea. Ochii verzi erau plini de foc, genul care putea arde de viu un bărbat. O jachetă îmblănită de blugi se sfârşea exact deasupra picioarelor îmbrăcate în blugi, picioare pe care le-ar invidia orice starletă din Las Vegas. Trupul

lung şi graţios se întoarse încet, în timp ce ea scruta încăperea.

Apoi Cade oftă. Cu siguranţă, splendida roşcată nu pe el îl căuta. Femeia pe care venise s-o întâlnească avea probabil vreo şaizeci şi cinci de ani şi era clădită ca un camion. Avea probabil un chip bun să oprească ceasul. Nimic din roşcata aceea care ar putea să vrăjească un bărbat pe viaţă.

Nu contează. Cade ştia că nu prea avea de ales în acceptarea unei slujbe dacă i se oferea. Gândul îi zbură la anunţ:

Văduvă din Utah cu fermă mare de vite, ofer casă şi angajare permanentă, cu posibilităţi de avansare pentru bărbat singur, divorţat sau văduv, priceput. Contract de comun acord după o perioadă de probă de şase luni. Nu necesită experienţă. Copiii sunt bineveniţi.

Ăsta fusese argumentul hotărâtor. Un cămin pentru Pixie şi o slujbă pentru el, fără a „necesita experienţă”.

Abia plătise ultima rată pentru înmormântarea fostei soţii, epuizându-şi contul din bancă. I se părea că făcea ceea ce trebuia. Janie fusese cândva soţia lui şi era mama copilului său. Avusese şi nişte certificate medicale de plătit, unele ale lui Janie, altele ale lui Pixie, de la ultima criză de bronşită şi pneumonie. Dar ca să se mute undeva, îi trebuiau bani gheaţă. Era falit; şi agitat ca un urs grizzly trezit din hibernare.

Găsirea anunţului păruse un noroc, deşi avea suspiciuni în privinţa formulării. Cade bănuia că femeia îşi căuta un soţ, chiar dacă n-o spusese. Era un alt argument că nu pe el îl căuta roşcata. O astfel de femeie n-ar avea nevoie să se scoată la licitaţie. Nu era o văduvă înfometată de dragoste şi care să dea un anunţ într-un ziar agricol, în căutarea unui soţ.

Roşcata continua să privească cercetător prin încăpere. Când în cele din urmă privirea ei o întâlni pe a lui, respiraţia i se iuţi în mod vizibil. Cade simţi intensitatea din ochii ei, ca o legătură electrică sfârâind între ei, aşa cum un nor fulgeră lumini pe cerul nopţii.

Poate că trăise prea mult timp singur. Trecuse mult de când o simplă căutătură de femeie nu mai stârnise în el o reacţie atât de puternică. Îşi simţi trupul încordându-se, strâns ca o coardă de arcuş, ţinându-l pe loc. Ca două animale sălbatice, precaute şi suspicioase, se măsurau de la distanţă câteva momente lungi, tensionate.

Apoi ea veni spre el. Putea oare să spere? Să viseze? Ea stătea la câţiva paşi de el şi totuşi nu îndrăznea să creadă că apariţia răpitoare era chiar acea „văduvă din Utah” a lui.

— McCall? îl întrebă în cele din urmă. Luptându-se cu impulsul de a se întoarce şi de a o lua la fugă, ea îi oferi un semisurâs nervos şi-i întinse mâna.

Cade era ameţit. Ea avea o voce răguşită şi intimă, care era neobişnuită, dar care i se potrivea perfect.

Făcu un pas către ea, îşi scoase mănuşa şi îi strânse mâna. Nu era nici urmă de prefăcătorie în fermitatea strânsorii ei sau în tremurul degetelor şovăielnice.

— Sunt McCall, spuse simplu.

— Sunt Rusty Wilder. Să mergem.

Cum se putuse înşela astfel? Un camion? Un chip care opreşte ceasul? Uluit, părea să nu poată discerne altceva în afară de flacăra părului roşcat şi de licărul de tulburare din ochii ei.

El încuviinţă din cap, îşi ridică valiza şi o urmă spre ieşirea din aeroport.

— Avionul meu e acolo, spuse ea, arătând către un elegant Cessna 152, alb, parcat în apropiere. Avea dungi roşii şi cuvântul Silverwild pe o parte, cu argintiu.

— Poţi să-ţi arunci geanta în spate, îi spuse Rusty, în timp ce deschidea uşa pentru pasageri. Ea trecu de partea cealaltă şi urcă pe locul pilotului, recunoscătoare pentru ocupaţia de moment cu pregătirea decolării.

Ştiuse că întâlnirea va decurge stângaci la început. Dar nicio experienţă anterioară a unui interviu pentru angajare nu o învăţase cum să-l abordeze pe unul ca McCall.

Purta blugi, încălţări de lucru şi o jachetă de piele ca de pilot, cu gulerul ridicat pe lângă gât. O şapcă neagră de baseball îi acoperea capul şi-i umbrea ochii întunecaţi, în care Rusty ştia că o femeie se putea pierde uşor. Alura apăsător de rigidă ar fi putut părea neplăcută la un alt bărbat, dar la Cade McCall servea doar la accentuarea virilităţii unui chip tulburător de frumos.

Ceva sălbatic, neîmblânzit, vibra din adâncul lui ca sunetul ecoului într-un camion închis. Rusty simţise acest ceva în momentul în care privirile li se întâlniseră. Spre deosebire de orice alt bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, el o privea fără să clipească şi nu punea întrebări.

Fără îndoială, Cade McCall era un om periculos. Prezenţa lui atât de aproape în spatele ei, în cabina mică a avionului îi tăia respiraţia. Era prea masculin, prea intens, prea bărbat pentru o femeie fără experienţă în dragoste. Era evident că el putea să rivalizeze cu ea şi ar face-o – chiar să domine dacă ea i-ar permite. Cum oare să se poarte cu el?

McCall se instală în scaunul din spatele ei şi o

privi aruncându-şi pălăria în spate. Rusty îşi îndesă o cască peste părul rebel şi termină verificările pentru decolare.

— Centura? îl întrebă peste zgomotul crescând al motorului.

— În regulă, doamnă. Dădu din cap. Tonul îi era îndatoritor, zâmbetul insolent. Rusty îl simţea urmărindu-i fiecare mişcare, dar îşi îndreptă toată atenţia la comenzi. Luă legătura cu turnul de control, rulă de-a lungul pistei şi decolă. Pe locul din spatele ei, Cade McCall părea relaxat şi detaşat.

— Destul de bine, spuse el, în cele din urmă. De când zbori?

— De la şaisprezece ani. M-a învăţat tatăl meu.

— Te-a învăţat bine, replică McCall cu un gest aprobator.

Rusty îi aruncă o privire scurtă ca un început de zâmbet. Apoi se enervă pe sine pentru că o mulţumise complimentul mărunt al lui McCall. Ştia că pilota bine; n-avea nevoie să i-o spună un pierde-vară lefter.

Ghici că McCall îşi întrerupsese lauda. În mod sigur nu era grozav la conversaţie ieftină. Îi convenea. Nu prea avea răbdare pentru o discuţie măruntă, care oricum n-ar dura mult cu un om plin de întrebări. Acceptarea era o calitate rară şi, în această situaţie, foarte necesară.

Şi lui Cade îi convenea tăcerea. Poate pentru că, în ultima vreme, nu avusese prea multe persoane cu care să vorbească, sau poate pentru că de felul său era cumpătat cu vorbele. Se mulţumea să aştepte. Când femeia va fi gata să vorbească, o va face.

Colegii lui de muncă îl găseau distant. Era numai precaut cu încrederea acordată. Fusese trădat de oamenii la care ţinuse cel mai mult, tatăl său – primul care l-a abandonat, Janie – ultima care a plecat.

A jurat atunci că nu va mai ţine la nimeni şi la nimic.

Cade nu luase în seamă faptul că dragostea unei fetiţe poate sparge zidul pe care-l construise în jurul său. Dar aşa se întâmplase, şi ea îl făcuse pe Eugene, bucătarul echipei de la sonde, parte din viaţa lor. Când Cade îi lăsase în urmă, chiar pentru scurt timp, îi fusese mai greu decât se aşteptase.

Deşi soarele apunea, mai atârna încă deasupra orizontului. Unde luminoase aurii şi trandafirii întârziau deasupra munţilor ce păreau dinţi negri cu vârful alb. Zburau de aproape douăzeci de minute. În sfârşit, femeia se întoarse spre el.

— Acum suntem deasupra întinderii fermei Silverwild, McCall. Poţi vedea vitele dedesubt, cele albe. Sunt Charbray.

— Sună ca un vin franţuzesc.

— Nu te înşeli prea mult. Vitele Charbray provin din încrucişarea dintre Charolais, o vacă de origine franceză, cu un taur Brahman.

— Un fel de unire între Paris-Franţa şi Paris-Texas. Interesantă idee. Ca noi doi, se gândi Cade, făcând o grimasă. De ce să vrei să încrucişezi o creatură urâtă cum e Brahman-ul cu altceva?

— A, dar Brahman-ii sunt mai rezistenţi la arşiţă, datorită glandelor sudoripare bine dezvoltate. Aspectul e neimportant aici, la Silverwild. Suntem interesaţi numai de produsul final, despre care ar trebui să vorbim înainte de a ajunge acasă. O să folosim acest timp să trecem în revistă scopurile noastre comune.

Cade îşi ridică bărbia şi aruncă o privire peste aripa avionului la peisajul sterp de sub ei.

— Scopuri comune? Anunţul nu spunea nimic despre scopuri comune sau de alt gen. Ce fel de interviu este ăsta?

— Nu e tocmai un interviu, McCall. Sunt… anumite lucruri pe care trebuie să le ştii.

— Da, cum ar fi ce fel de locuinţă ne oferi, fiicei mele şi mie, şi de ce avem nevoie de contract? Dacă-mi fac treaba, mă plăteşti. Dacă nu, scade biletul de avion din salariu şi concediază-mă.

Nu ştia nici el de ce era atât de tăios. Femeia avea dreptul să poarte acest interviu oricum voia. Erau banii ei. O nevoie perversă de a-i zdruncina calmul îl zgândărea. Se uită spre ea şi încercă un zâmbet.

„Nu-l lăsa să ajungă la tine, Rusty, îşi spuse ea. E jocul tău. Tu stabileşti regulile. Numai să nu te uiţi la el cât timp i le expui”.

— Nu-mi place să pierd timpul, McCall. Îmi place să iau cea mai bună hotărâre de la început. În cazul de faţă, pari destul de potrivit. Aparenţele pot fi înşelătoare, desigur. Slujba va prezenta anumite cerinţe fizice care ar putea să-ţi pară neobişnuite. Vreau doar să ştii care ar fi posibilităţile viitoare ale angajării tale.

Ar fi putut să o creadă calmă, dacă n-ar fi fost încordarea din voce şi licărul de nesiguranţă din ochi. Tot nu-i explicase încă exact natura acestor „cerinţe fizice neobişnuite” şi Cade nu-şi putu împiedica imaginaţia s-o ia razna.

Dădu din cap, forţându-se să se concentreze asupra peisajului, în locul rotunjimilor generoase ale bluzei ei de flanel.

— Înţelegerea presupune şi un control fizic? întrebă în glumă, uimindu-se pe el însuşi cu această întrebare.

Rusty îi aruncă o privire scurtă, speriată, apoi se uită departe.

— Nu. Dar e important pentru planurile mele.

Cade nu se considera un bărbat căruia să i se

potrivească tachinările de societate, iar această discuţie despre un control fizic era mai mult decât insinuantă. Putea paria că pulsul ei era la fel de stârnit ca şi al lui. Totuşi, un astfel de autocontrol la o femeie era lucru rar.

— Te asigur, domnişoară Wilder, că mă aflu într-o condiţie fizică perfectă. Mi-am făcut o verificare luna trecută.

— Ştiu.

— Ştii? De data asta Cade nu-şi putu controla reacţia. Ce înseamnă asta? întrebă direct.

— Înseamnă că te-am verificat înainte să-ţi trimit biletul, McCall. Ai o fiică de şase ani, cu o deficienţă bronhică cronică, dar sănătatea ta e perfectă.

Totuşi nu adăugase că era important pentru planurile ei să se asigure că afecţiunea copilului nu era rezultatul unei slăbiciuni ereditare pe linia McCall.

— Şi sunt doamna Wilder, spuse. N-am purtat niciodată numele soţului meu.

— N-ai purtat niciodată numele soţului, dar eşti doamnă, nu domnişoară, zise el sec. Cel puţin nu eşti una dintre acele feministe pornite împotriva bărbaţilor.

— Dimpotrivă, domnule McCall. Sunt foarte feministă. Dar sunt şi realistă. Problema nu e dacă îmi plac sau nu bărbaţii. Angajarea este un acord de afaceri, pur şi simplu. Dar trebuie să fie un aranjament care să permită realizarea planurilor mele. Vreau să fiu corectă. Voi face tot posibilul să văd că îţi oferă la fel de mult, cât îmi oferă mie.

— Doar de curiozitate, cum ai obţinut fişele medicale confidenţiale?

— Chiar n-am idee. N-am întrebat. Pur şi simplu am angajat o persoană de meserie în obţinerea unor astfel de informaţii.

— Şi ce altceva mai ştii despre mine?

— Ştiu că soţia ta a murit după o convalescenţă îndelungată, produsă de abuzul de alcool şi de consumul de droguri. Ştiu că eşti îndeajuns de responsabil ca să-i fi plătit toate cheltuielile medicale şi funerare, deşi te părăsise cu aproape şapte ani în urmă. Prostesc, dar admirabil. Loialitatea e o trăsătură rară. Mai ştiu că nu erai conştient că ai o fiică până la moartea soţiei. Şi ştiu că eşti falit. Aşa e?

— Chiar aşa. Dar încep să cred că ştii ceva ce eu nu ştiu. Când o să aflu şi restul poveştii? De fapt, ce anume te aştepţi să scoţi din asta?

— Plănuisem să aştept până ajungem la fermă ca să-ţi explic toate detaliile, dar presupun că nu contează. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să ştii.

— Ce să ştiu, doamna Wilder? Motivul obscur, misterios pentru angajarea mea? Pun rămăşag că mi l-am imaginat deja, dar nu sunt sigur că e legal.

— Ceea ce mă aştept să obţin, se scăpă ea, întorcându-se spre el surprinsă, este un soţ temporar, Cade McCall. Rusty se auzi şi se sperie. Nu mergea aşa cum plănuise. Pe unul ca el poţi să-l arunci în aer, că tot n-ar reacţiona.

După o tăcere lungă se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine şi să spună calm:

— Plănuisem să discut termenii angajării după ce ai fi văzut ferma. Credeam că ar fi un moment mai favorabil.

Un soţ? Poate că expresia lui Cade să fi rămas neschimbată, dar reacţia interioară a fost de neîncredere totală. Singurul comentariu a fost observaţia forţată:

— Deci, Eugene avea dreptate.

— Eugene? Cine e?

— Eugene e prietenul lui Pixie, bucătarul

echipei, cel care a găsit anunţul dumitale. Deodată atmosfera deveni încărcată. M-a avertizat că e posibil să fie aşa. Continuă, doamna Wilder, spune-mi şi restul. Nu cred că pot să aştept până termini turul.

Nu prea putea. Incapacitatea de a-şi controla răspunsul la întrebarea lui îi distrusese calmul şi tonul de afaceri al discuţiei. Ca o adolescentă orbită de dragoste îşi dăduse la iveală planul şi acum părea o proastă. Ei bine, n-avea de ales, trebuia să continue.

— O să am câteva pretenţii de la tine, spuse în grabă. Odată căsătoriţi, eşti liber să vii şi să pleci, atâta timp cât îţi aminteşti că eşti un Wilder şi te porţi ca atare.

— Un Wilder? Toată tensiunea care mocnea ascunsă se aprinse dintr-o dată şi erupse. Cade se ridică puţin, îşi ţuguie buzele şi ţipă răspunsul, silabisind cuvintele, tăios: Nici gând, doamnă şef. Numele meu este McCall şi va fi şi al dumitale dacă ne vom căsători, ceea ce pare, trebuie să spun, foarte puţin probabil în acest moment. Chiar dacă îţi accept propunerea, am un copil căruia îi trebuie o mamă, nu un lider al fermierilor. În plus, urmă încordat, îmi place să beau, să joc poker şi să fac dragoste din când în când. În ce fel de termeni intenţionezi să formulezi contractul ca să ţină seama de nevoile mele personale?

Cade nu se deranjă să adauge că renunţase la aceste distracţii ca o consecinţă a divorţului.

— Poate c-ar trebui să vezi întâi Silverwild, înainte de a încerca să clarificăm punctele delicate, spuse Rusty încet.

Neluând în seamă tăcerea încordată, ea schimbă direcţia, rotindu-se deasupra munţilor, către sud. Cade McCall era un om greu de înţeles. Nu spusese nu, dar nici nu părea receptiv la ideea

căsătoriei.

Dar nu asta şi voia? O perioadă de încercare de şase luni, în care să pună la punct detaliile şi să hotărască dacă este sau nu căsătoria un avantaj reciproc?

Până acum, cea mai puternică obiecţie a lui Cade era în problema schimbării numelui. Ei bine, poate că merită sacrificiul. Rezerva de bani i se micşorase de când cumpărase taurul cel nou, dar în afară de ea şi de directorul băncii nu mai ştia nimeni. Şi câteva însămânţări plătite bine alese pentru taur ar schimba totul.

Până când ceilalţi fermieri vor trece peste şocul produs de noul ei taur, ea şi Cade ar avansa în punerea la punct, după dorinţa ei, a aspectului intim al planurilor de viitor. Adevărul era că nu conta care era numele lui sau cel trecut pe certificatul de căsătorie. Odată căsătorit cu Rusty Wilder, Cade McCall ar deveni şi el un Wilder, indiferent că ar recunoaşte-o sau nu.

Hotărât lucru, McCall era surprinzător. Nu părea să fie un pierde-vară tipic sau un vânător de zestre. Se aştepta ca el să prindă avantaje personale. Nu ştia care ar fi acestea. Ştia totuşi că pentru a-i ţine piept lui Cade McCall va trebui să negocieze pe faţă. Fără şiretenii, fără vicleşuguri femeieşti – astfel de manevre nu fuseseră niciodată stilul lui Rusty.

— Ştiu că pare o propunere imposibilă, McCall, dar, dacă ai răbdare până după masă, cred că voi putea să te conving că Silverwild îţi va satisface toate nevoile.

— Da? Trebuie să fie interesant.

Nu luă în seamă aluzia din vorbele lui.

— Dacă te uiţi în jos, o să fac un tur de jur împrejurul întinderii fermei şi o să-ţi faci o idee despre ce o să-i ofer bărbatului pe care-l aleg. Şi ai dreptate,

nu e de la sine înţeles că tu vei fi acela. Poate că nici nu poţi să îndeplineşti condiţiile din contractul meu.

— O, ba pot să le îndeplinesc, doamna Wilder. Atâta timp cât eşti gata să oferi tot atât cât primeşti. Problema este dacă accept eu.

Avionul se clătină doar o secundă, dar Cade simţi o imensă mulţumire că-i frânsese din nou rezerva de nepătruns. Chiar dacă părea rece ca unul din vârfurile înzăpezite de sub ei, tot aşa păruse şi muntele Sfânta Elena până a erupt. Apoi toată regiunea de nord-est îi simţise dogoarea.

— Încă ceva în legătură cu care ai dreptate, doamnă, adaugă el într-o doară. Aparenţele pot fi înşelătoare. Dar pasiunea? Ea nu poate fi niciodată mascată perfect. Abia aştept masa – şi să aflu cum intenţionezi să-mi satisfaci nevoile.

Capitolul 2

Ea veni ca o umbră în spatele lui, în curtea interioară.

— Ei bine, atât cât ai văzut din fermă este sau nu la înălţimea aşteptărilor tale?

— Nu am niciun fel de aşteptări, răspunse Cade sincer. Dar chiar dacă aş fi avut, nu mi-aş fi imaginat niciodată aşa ceva. Crezuse că e singur până o auzise vorbind. Îl supăra să fie luat pe neaşteptate; se întâmpla rareori. Femeia era tulburătoare, nu numai pentru liniştea sa sufletească, dar şi pentru simţurile sale.

Din momentul în care privirile li se întâlniseră,

la aeroport, tensiunea crescuse. Planul lui Rusty de a-i arăta ce avea de oferit nu schimbase nimic. Zburaseră deasupra casei, anexelor şi cirezilor de vite care păşteau. Ea aterizase pe o pistă particulară ce se întindea de-a lungul reliefului plat şi se sfârşea cu un hambar care adăpostea avionul şi câteva piese din utilajul fermei. Se urcaseră într-un jeep care-i aştepta şi Rusty Wilder condusese repede, dar cu îndemânare, spre casa cu tencuiala albă.

Soarele în amurg aprinsese ţiglele roşii de pe acoperiş, dându-le aceeaşi nuanţă învăpăiată ca părului lui Rusty. Înconjurase casa în formă de potcoavă şi oprise chiar în curte. Pentru câteva momente se uită ţintă la volan, se destinse şi îşi trosni degetele, înainte de a se lăsa pe spate şi de a scoate un suspin adânc.

Soarele căzu în spatele munţilor, în depărtare, ca şi cum s-ar fi lăsat o cortină. În martie aerul era încă rece şi, din cauza lunii acoperite de o pătură de nori, cerul nopţii devenise de un negru încins.

— Am ajuns, McCall.

Asta fu toată conversaţia ei. Cade dădu din cap şi o urmă înăuntru. O femeie durdulie şi căruntă, identificată drept Letty, îl conduse pe scara din mijloc la etajul superior şi apoi în jos, pe coridorul cotit, la stânga.

— Sunteţi în aripa pentru musafiri, îi explică ea. Camera lui Rusty e în partea opusă a curţii, în aripa cealaltă. După ce-l măsură cu o privire lungă pe Cade, zâmbi şi încuviinţă din cap. Îi spuse că masa va fi servită peste douăzeci şi cinci de minute şi îl lăsă singur.

Ar fi putut să-i spună că, în calitate de solicitant al unei slujbe la fermă, nu se aştepta să fie invitat la masă cu proprietara, dar el nu însemna doar mâna de

lucru. Dădea o probă pentru rolul de soţ.

Cade îşi permise să se întrebe, preţ de câteva clipe, ce anume avea de gând Rusty Wilder. Genul de experienţă pe care îl căuta ea nu putuse fi specificat în oferta de slujbă. Şi nu dădea amănunte de verificat. Doamna Wilder şi-ar asuma un risc calculat. Sau ar vrea o demonstraţie.

Gândul acesta îi punea sângele în mişcare şi refuza să se lase îndepărtat. Cade îşi simţi trupul cum începe să reacţioneze. Singura femeie pe care o cunoscuse îndeaproape se căsătorise anul trecut. Până acum, crezuse că a pus punct acestui capitol din viaţa lui. Oftă.

Nu era prin apropiere niciun morman de zăpadă în care să se arunce. Ar trebui să facă un duş rece. Apoi se va uita puţin prin geantă. Eugene îi făcuse bagajul şi, cunoscut fiind gustul pestriţ al bucătarului, conţinutul lui putea face seara mai interesantă.

Baia era dotată cu cadă şi cu duş. Alese duşul, dorindu-şi ca apa să fie rece şi jetul puternic. N-a fost dezamăgit. Un aparat de ras electric era băgat în priză şi el îl folosi. Se întrebă dacă fusese pus acolo pentru el sau dacă nu-l lăsase vreun fost locatar.

Când se întoarse în dormitor, găsi pe pat o pereche de pantaloni de lucru închişi la culoare şi o cămaşă cu dungi, lucruri noi, pe care nu le mai văzuse. Era sigur că Eugene nu mersese atât de departe.

Cade ridică de pe pat cămaşa şi pipăi ţesătura moale – scumpă, străină. Femeia nu glumise când îi spusese că îi oferea o angajare cu privilegii speciale, îl cumpăra. Şi Cade McCall nu era de vânzare, cum nu fusese nici altădată. Se va întreţine singur, pe sine şi pe Pixie – într-un fel sau altul.

Cade îşi goli valiza şi oftă uşurat. Eugene alesese bine. Găsi o cămaşă albastră şi nişte blugi

curaţi. Singura concesie făcută formalităţii era o pereche de pantofi negri, lucioşi, pe care-i cumpărase de la târg înainte de a pleca.

În timp ce-şi încheia ultimul nasture, păşi afară pe veranda ce înconjura etajul al doilea al casei. Era frig afară, dar el era obişnuit. Avea nevoie de asta. Din depărtare se auzea mugetul slab al vitelor, care nu se mai vedeau. În jurul stâlpilor creştea viţă sălbatică; făcea probabil flori frumos colorate şi cu aromă dulceagă, atunci când vremea se încălzea. În curtea închisă de sub balcon se auzea susurul apei dintr-o fântână arteziană. Acest gen de lux părea deplasat pe fondul peisajului sterp pe care-l văzuse în Utah.

Parfumul scump folosit de femeia ce stătea în spatele lui era şi el deplasat.

Rusty nu vorbi. Capacitatea ei de a păstra tăcere era descurajantă. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să nu simtă nevoia de a umple un gol stânjenitor pălăvrăgind. Aceasta doar aştepta. Dar îi simţea privirea în spate. Nu vedea cu ce era îmbrăcată şi lupta cu impulsul de a se întoarce.

După o tăcere lungă, spuse:

— Silverwild e impresionant. Soţul dumitale trebuie să fi fost un magician dacă a făcut toate astea în mijlocul deşertului.

— Tatăl meu a făcut-o, şi a fost mai mult decât atât. A trăit pentru ferma asta – şi pentru mine, desigur. Singura lui dezamăgire a fost că n-a avut decât un copil.

— Presupun că voia un băiat ca moştenitor.

— N-a spus niciodată aşa ceva. Nu cred că s-a îndoit vreodată de capacitatea mea de a rezolva orice trebuie rezolvat.

Dar se îndoise, recunoscu ea în acea părticică ascunsă a sufletului pe care reuşea să o reprime în cea

mai mare parte a timpului. El nu fusese sigur că e de ajuns de puternică să-i continue visul. De aceea îl luase pe Ben ca partener, pregătindu-l să preia totul. Nu-şi dăduse seama că Ben era propria sa umbră. Ea înţelesese, dar nu putuse niciodată să se opună dorinţelor tatălui ei. Se căsătorise deci cu un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, pentru că aşa voise el. Bineînţeles, nu se aşteptase ca Ben să facă un infarct în primul lor an de căsnicie şi să-şi petreacă anii rămaşi, ca invalid certăreţ şi neputincios.

McCall era în acelaşi timp poruncitor şi tulburător. Atât de diferit de soţul ei în comportament şi caracter. Cade McCall era propriul său stăpân şi ea ştia că, deşi l-ar putea cumpăra, n-ar reuşi niciodată să pună stăpânire pe el.

— Letty va servi masa peste cinci minute, McCall. Să nu întârzii. Letty nu permite nimănui. Nu te-aş sfătui să ţi-o faci duşman.

Cade auzi un foşnet de mătase, apoi linişte.

Îşi trecu degetele prin păr. Ea avea dreptate. Ar fi trebuit să se întoarcă şi s-o salute. Această îndărătnicie era în acelaşi timp copilărească şi înjositoare. Fusese intervievat pentru o slujbă, o slujbă care-i oferea un cămin copilului său. Nimic mai mult. Ea îi dăduse şase luni ca să hotărască dacă va fi permanent sau nu. Fără îndoială, nu era obligat să se însoare cu ea. Nimic nu era mai bine plătit decât slujba la sonde, dar niciodată nu însemnase prea mult pentru el să fie un om bogat. Dacă la fermă nu mergea, avea cel puţin un loc bun pentru Pixie, cât el şi-ar căuta altceva.

Peste câteva minute urmărea sunetul vocii lui Rusty dând instrucţiuni lui Letty. O găsi în sala din mijlocul casei care forma curba interioară a structurii în formă de U. Canapele mari, de culoarea laptelui,

înconjurau căminul de piatră masivă, în care trosnea un foc roşiatic, pe alocuri portocaliu.

Ea stătea în umbră, iar mireasma parfumului ei îi stârni simţurile din nou. Chiar mai înainte de a se uita de-a binelea la ea, Cade avu convingerea că ar fi trebuit să renunţe la masă complet. Avea o agitaţie în măruntaie de parcă ar fi înghiţit otravă.

Ea avea părul prins cu nişte piepteni argintii. Rochia era largă şi lungă, în genul pe care o femeie din insule l-ar fi putut purta după venirea misionarilor. Cu guler înalt şi mâneci lungi, era făcută să ascundă. Cu toate acestea, imaginaţia era mai stimulantă decât orice expunere completă. Cade hotărî imediat că toaleta doamnei Wilder era cel mai provocator veşmânt pe care-l văzuse vreodată. Sclipitoare, culoarea era în aceeaşi nuanţă cu a părului purtătoarei, culoarea focului. Ca nişte oglinzi micuţe, nişte paiete erau prinse în dreptul umerilor şi al bustului. Fiecare mişcare reflecta licărirea a sute de flăcări care se întindeau spre el cu fiecare respiraţie a ei.

— Deci, care este înţelegerea, doamnă Wilder? întrebă el.

— Nu încă, McCall. Întâi masa. Apoi afacerile.

— Ştii ceva? Nici dracu’ n-ar putea să stea lângă dumneata şi să mănânce înainte să i se spună despre ce e vorba.

— Eu cred ca tu poţi. Cred că poţi să faci orice-ţi pui în cap, McCall.

Se întoarse şi-l conduse într-o sufragerie care era doar o idee mai mare decât sala anterioară. Spera să pună între ei o distanţă destul de mare care s-o ajute să-şi controleze emoţiile devastatoare.

O masă lungă de lemn negru, care ar fi putut servi pentru o duzină de persoane, fusese pusă pentru

ei doi, cu câte un tacâm la fiecare capăt. Un candelabru de alamă arunca în cameră o lumină difuză.

Cade aruncă o privire la decor şi zâmbi. Ea nu risca nimic. Nu avea de gând să-i explice nimic, până când nu era pregătită, şi ştia să se apere.

Îi trase scaunul şi aşteptă până se aşeză. Când îi atinse umerii cu mâinile, fu recompensat cu o tresărire uşoară, urmată de o nemişcare totală şi un „Mulţumesc” neutru.

La celălalt capăt al mesei, Cade îşi despături şervetul şi aşteptă până ce din bucătărie apăru Letty cu supiera.

— E frumoasă rochia – sau ce este, spuse el şi începu să mănânce. Paietele par să-ţi dea foc.

Ea nu răspunse. Nu ştia ce să spună. Era primul bărbat întâlnit care n-o venera. Şi recunoştea că rochia de un roşu portocaliu fusese o încercare perversă de a-i zdruncina calmul. Dar nu putea şti sigur în ce măsură reuşise, pentru că el era expert în a-şi ascunde emoţiile.

O salată uşoară urmă supei.

— Nu eşti chiar cum mă aşteptam, admise Rusty în cele din urmă, în timp ce li se schimbau farfuriile.

Cade îşi ridică ochii. Simţea, chiar de la celălalt capăt al mesei, o anume agitaţie în atitudinea ei. Înfăţişarea senzuală şi comportamentul reţinut păreau să se contrazică, şi el se întrebă dacă nu cumva emitea şi el aceleaşi semnale divergente.

— Da? Raportul are lipsuri?

Lipsesc detalii despre ce fel de om eşti, putea să-i spună. Lipsea şi partea despre cât de greu îi va fi şi cât de nesigură se va simţi în prezenţa lui.

Friptura în sânge, cu garnitură de legume, fu

diversiunea de care se folosi Rusty până când reuşi să-şi adune gândurile rătăcitoare şi să răspundă:

— Nu, raportul era aproape complet. Acum e rândul meu. De ce ai răspuns la anunţul meu?

— După cum mi-ai spus, zise el, privind cum friptura e urmată de un fel de budincă presărată cu scorţişoară, întâi masa, afacerile mai târziu. Apropo, doamnă, o măguli pe Letty în timp ce-i umplea paharul cu vin, eşti o bucătăreasă grozavă. Mâncarea dumitale o depăşeşte cu mult pe cea cu care sunt obişnuit.

Letty nu încercă să-şi reprime zâmbetul aprobator.

— Mulţumesc, tinere. Pari să ai nevoie de mâncare bună. Eşti prea slab. Nu erai bine hrănit acolo, în pustiu?

— Alaska nu e toată un pustiu, doamnă. Nu primim mâncare ca asta, ca tehnicieni la sonde. Eugene, bucătarul nostru, e specialist în fasole, şuncă şi pesmet. Nu prea are imaginaţie şi – aruncă o privire spre Rusty – cu siguranţă nu se prea pricepe nici să stimuleze conversaţia la masă.

— Hm! pufni Letty, uitându-se ascuţit la Rusty. Cred că e un progres să mănânci cu cineva care pare să fi uitat ce înseamnă conversaţia elegantă, ca să nu mai vorbim de educaţia aleasă.

— Letty! Servim cafeaua în birou.

— Da, doamnă, spuse Letty, pe un ton de servitute exagerată. Dar dumneata – se aplecă şi-i şopti lui Cade la ureche – strecoară-te mai târziu în bucătărie şi-o să-ţi las o bucată zdravănă de plăcintă în frigider.

— Plăcintă îngheţată, fără îndoială, spuse el, făcând cu ochiul.

— Nici gând, scumpule. E proaspătă, cu mere. Letty se opri şi se uită la Rusty. Lui Willadean îi plăcea

cel mai mult, înainte de…

— Willadean? zise Cade, neputându-se abţine. Numele care-i scăpase îl făcu să zâmbească cu toată faţa, fără să se poată controla. Această roşcată, model de autocontrol, chiar se numea Willadean? Atunci îi mai dădea o şansă.

— Letty, cafeaua, spuse Rusty tăios.

Cade îi făcu cu ochiul lui Letty şi o urmă agale pe gazdă în camera cu lambriuri, unde o găsise mai devreme. Focul se stinsese. Dincolo de uşă, o pendulă bătea ora şapte. Cineva aprinsese luminile, dând la iveală o cameră, în acelaşi timp masculină şi confortabilă. Într-un colţ era un birou de stejar supradimensionat, înţesat de hârtii. Un corp alăturat biroului adăpostea un computer mic, cu imprimantă.

El ridică o sprânceană.

– Computer?

— Sunt hotărâtă să fac din fermă o activitate modernă şi eficientă, McCall. Trebuie să fie aşa. Concurenţa e aprigă. Sorţii ne sunt potrivnici. Nu e destulă apa utilizabilă în regiune şi e o luptă permanentă pentru ea între fermieri. Trebuie să ştiu unde mă aflu şi cum se prezintă ferma în orice moment.

— Şi poţi?

— Ce să pot?

— Să ţii piept concurenţei, să te împotriveşti sorţilor?

Rusty nu-şi putu reţine un oftat.

— Uneori. Alteori nu.

— Care e problema?

— Nu că fac vreo diferenţă, dar dacă accepţi propunerea mea eşti îndreptăţit să ştii. Seceta ne-a învăţat să ne schimbăm metodele. Luptăm cu reglementările guvernului, cu criza de mână de lucru,

cu preţurile mari, cu vremea.

— Cam aceleaşi probleme am şi eu ca tehnician la sonde – vremea, concurenţa, întreţinerea – duşmani universali ai câştigului şi succesului.

— Totul se poate schimba dacă noul program de înmulţire produce o vacă de carne rezistentă la secetă, aşa cum preconizez.

— Vaci rezistente la secetă? Ce faci – încrucişezi vite cu cămile?

— Aproape. După cum am pomenit în timpul zborului, am cumpărat un taur nou, din Africa. Este primul din noua linie experimentală de vite care pot trăi fără apă mai multă vreme.

— Chiar crezi că o să meargă?

— Concurenţa nu crede. „Şi nici directorul băncii”, ar fi putut adăuga. Turnă cafeaua şi îi oferi lui Cade o ceaşcă. Cum ţi se pare?

— Sincer, vreau mai multe informaţii. Când o să ajungem la lămurirea problemei „de ce-l angajez pe Cade McCall”?

— Bine. O să încerc să-ţi explic. Cel puţin rezolvăm chestiunea esenţială, înainte să cădem de acord asupra contractului.

— Şi care e chestiunea esenţială?

— Serviciile deosebite pe care ţi le cer, Cade.

— M-ar interesa să aflu mai multe. Credeam că problemele de natură războinică s-au stins, odată cu secolul XIX. Nu sunt un răzbunător plătit. Nu ştiu nimic despre creşterea vitelor şi n-am o leţcaie. Deci ce-aş putea eu să-ţi ofer?

Ea sorbi din cafea şi, încruntându-se, îşi îndreptă privirea spre ceaşcă.

— Nu prea ştiu cum să încep.

— Începe de la anunţ. Rămăsesem cu impresia că eşti pur şi simplu o văduvă care trebuie să angajeze

mână de lucru. Apoi am aflat că vrei unul pe care să-l ferchezuieşti şi să-i iei de bărbat. Evident, acum, când te cunosc, nu mi se mai pare verosimil. Probabil te puteai căsători cu oricine ai fi vrut. Ce vrei de fapt de la mine?

Rusty se lupta cu tremurul degradant al genunchilor. Puse ceaşca pe masă şi se întoarse cu spatele la bărbatul care stătea atât de aproape de ea. Nu era prea târziu pentru a da înapoi. Putea pur şi simplu să-i completeze un cec şi să-i spună că s-a răzgândit. Orice raţionament o îndemna să facă aşa. Fiecare dintre emoţiile ascunse îndelung venea să-i îndepărteze rezervele.

— Copii, McCall. După o perioadă rezonabilă, vreau să-mi faci copii.

Înghiţitura de cafea pe care Cade tocmai o luase i se opri în gât, undeva dincolo de coardele vocale, în zona traheei. Copii? Luase în considerare faptul că ea poate vrea un bărbat, sau „serviciile” unui bărbat, dar astfel de gânduri dispăruseră atunci când ochii i se opriseră asupra ei. Femeia asta ar putea să atragă bărbaţii aşa cum un fagure atrage un urs flămând.

Ea se întoarse, făcând un efort să-i înfrunte privirea.

— Înţelegi, McCall? Vreau copii, mai mulţi copii, cât mai repede posibil.

— De ce? De data aceasta nu era niciun fel de prefăcătorie în asprimea vocii.

— Răspunsul e simplu: Silverwild este viaţa mea, aşa cum a fost şi pentru tata. Nu pot s-o las nimănui după moartea mea. Am fost singură la părinţi, iar fostul meu soţ nu putea să aibă copii. Vreau moştenitori – moştenitori legali, legitimi. Pentru asta am nevoie de un soţ.

— De ce eu?

— E puţin mai complicat. Din anumite motive, pe care nu le mai menţionez acum, nu e niciun bărbat potrivit în ţinut. N-am nici timp, nici dispoziţia necesară să caut în altă parte. Localurile pentru persoane singure şi agenţiile matrimoniale sunt pierdere de timp.

— Dar însămânţarea artificială? Cred că un crescător de vite ar fi mai mult decât dispus să adopte un astfel de procedeu.

— Ai dreptate. În mod normal, aş face-o. Dar însămânţarea artificială ia timp, e scumpă şi nu întotdeauna de încredere. În plus, ar fi greu de păstrat secretul. Să dau un anunţ pentru un bărbat pe care aş fi putut să-l testez în mod discret, ca posibil soţ, mi s-a părut mijlocul cel mai eficient de a rezolva problema.

— Mai rece, mai impersonal decât să te oferi cuiva pe care-l cunoşti, înţeleg, admise el. Alegând un străin, un ignorant în materie de fermă, obţii ceea ce vrei fără să pierzi controlul. Dar cum poţi să ştii sigur că pot să fac copii?

— Nu pot. Investigaţia nu mi-a confirmat decât că ai un copil deja şi că eşti un individ sănătos. Nu ai deprinderi rele şi nici nu eşti legat de vreun loc sau vreo persoană. Totuşi, din cauza riscului, am luat în considerare şi această posibilitate. Încheiem un acord preliminar că lucrăm împreună şase luni. Dacă la capătul celor şase luni nu sunt însărcinată, o să-ţi dau o anumită sumă şi o să întrerupem colaborarea.

— Şase luni. Nu e prea mult timp ca să arăt ce pot, nu-i aşa?

— Am treizeci şi doi de ani, McCall. Eu nu prea am timp.

— Şi dacă peste şase luni eşti însărcinată, ce se întâmplă atunci?

— Ne căsătorim. La naşterea copilului, îţi dau un sfert din Silverwild. Desigur, voi continua să administrez ferma aşa cum ştiu eu. După ce apar mai mulţi copii, divorţăm în mod discret şi cumpăr înapoi partea ta. Vei fi un om bogat.

— Ce se întâmplă dacă nu rămâi însărcinată?

— Îţi plătesc o sumă netă de zece mii de dolari pentru serviciile tale şi îţi ofer găzduire până când îţi aranjezi altceva.

— Înţeleg. Şi chiar înţelegea, într-un mod nebunesc, dar logic. Nu crezuse nicio clipă că ea era atât de indiferentă în privinţa acestei înţelegeri cum pretindea. O femeie indiferentă ar căuta şi ar adopta un copil sănătos pe care să-l crească de la naştere, pentru a-i fi moştenitor. Dar această femeie voia să aibă propriul copil, şi nu unul, ci mai mulţi. În felul ăsta se trădase. Copilul trebuia să fie carne din carnea ei, sânge din sângele ei. Îi înţelegea planul. Dar nu-i înţelegea dorinţa.

Janie nu-şi dorise niciodată un copil. Probabil nu ştiuse că era însărcinată atunci când îl părăsise, dar în toată perioada în care Pixie crescuse, ea nu-i spusese niciodată nimic despre fiica lor. Crezuse mereu că libertatea era mai importantă pentru ea, decât tatăl copilului ei. Acum nu mai era sigur.

Cade văzuse în Janie o femeie puternică. Se întrebă dacă îi fusese ruşine să-i spună adevărul atunci când se îmbolnăvise. Pixie trebuie să fi fost tot ce avea atunci şi n-ar fi putut să renunţe la ea. Jenată, Janie tăinuise naşterea lui Pixie. Lui Cade i se părea că o înţelesese pe Janie mai bine în moarte, decât în viaţă.

Dar cu Rusty Wilder părea că nimic nu e de ascuns. Oricât de şocant putea să pară, ea vorbise deschis despre planurile ei. Acum, cu lumina focului conturându-i silueta, Rusty aştepta liniştită, în timp, ce

el medita la ceea ce-i spusese. Cu siguranţă ea se aşteptase ca el să trateze în dolari şi în cenţi, să ceară concesii speciale, să formuleze pretenţii. El nu făcu nimic din toate astea.

Îşi îngădui să se gândească la propunerea ei, cântărind argumentele pro şi contra, încercând fără succes să şteargă imaginea care-i umplea mintea – imaginea lui făcând dragoste cu femeia atât de ademenitoare din faţă.

Cu lumina focului în spate, Rusty vedea clar chipul lui Cade. Expresia nu i se schimbase. Singurul indiciu al luptei dinlăuntrul lui era privirea intensă. Şi McCall era un om realist. Simţi că îl respectă din ce în ce mai mult. Dar nici acest lucru nu făcuse parte din planul ei. Trebuia să fie un aranjament de afaceri, pur şi simplu.

— Şi Pixie? întrebă el cu o voce care nu trăda proporţiile sforţării de a-şi controla tulburarea.

— Fiica ta?

— Da, fiica mea. A mai avut o mamă care a abandonat-o. N-am intenţia să încep o relaţie care lasă o portiţă de scăpare fără să mă asigur că se va încerca orice mijloc de reuşită.

— Pentru asta avem acea perioadă de probă de şase luni.

— Şi ce se întâmplă după şase luni, dacă nu cădem de acord pentru a face un aranjament permanent?

— Ce vrei. Poţi să pleci, poţi să păstrezi slujba şi una dintre anexele casei sau să nu ne mai lege nimic. N-o să-ţi cer să te descurci cu copilul. Nimeni n-o să ştie ce s-a întâmplat.

— Nu. Pot să-ţi spun de pe acum că n-o să fiu de acord cu asta. Învăţ să fiu tată pentru copilul pe care-l am deja. Dacă o să mai am şi alţii în viitor,

intenţionez să fiu lângă ei. Deci, dacă voi fi din nou soţ, în interes de afaceri sau altfel, nu va fi un aranjament temporar.

— Nu poţi să vorbeşti serios.

— Ba da. Şi mai e o condiţie la care să te gândeşti, doamnă Wilder. Nu e uşor să trăieşti lângă mine şi, din câte am văzut, nici cu dumneata nu e mai simplu. Poate nu acum, dar o să vină o vreme când o să mă însor ca să-i ofer fiicei mele o viaţă mai bună, dar n-o să am niciodată copii cu o femeie care nu mă doreşte, aşa cum o doresc eu. Dacă nu e dragoste, mai bine să nu fie nici sex.

— Nu înţeleg ce spui, McCall.

— Să vorbim mai clar, Roşcato. Ştii că am un copil. Ce îmi oferi, din punct de vedere personal? Cu alte cuvinte, ce asigurări poţi să-mi dai că merită să renunţ la libertate ca să mă însor cu dumneata?

— Ţi-am spus deja că, după naşterea copilului, te fac asociat la Silverwild. O să duci o viaţă pe care altfel n-ai cunoaşte-o niciodată.

— Va fi copilul nostru, doamnă Wilder. Şi nu la bani mă referam.

O privea cu atâta intensitate, încât ea aproape simţea reacţia lui fizică. I se încordaseră muşchii gâtului. El făcu un pas şi se întinse să pună ceaşca de cafea şi farfurioara pe poliţa de cedru neşlefuit de deasupra umărului ei drept.

Ea tresări.

Când el îşi retrase mâna, vârfurile degetelor atinseră uşor umărul ei, alunecară în jurul braţului, de-a lungul spatelui, pentru a-i înconjura ferm gâtul. Când cealaltă mână a lui îi prinse încheietura, trupul ei avu o tresărire involuntară. Focul din spate nu era nimic în comparaţie cu văpaia arcuită peste golul acum atât de nesemnificativ dintre ei.

— Ce… ce faci, McCall?

— Fac şi eu o investigaţie, doamnă Wilder. Chiar dacă nu-mi place să fiu împins la căsătorie, o s-o fac dacă e bine pentru copilul meu. Dar, drace, trebuie s-o doresc pe femeia aceea. Şi trebuie să mă dorească şi ea. Şi o să-mi dai chiar acum nişte garanţii că ceea ce simţim este aşa de puternic cum cred.

— Nu înţeleg. Vocea îi fusese o şoaptă ce abia putu fi auzită din cauza bătăilor sălbatice ale inimii şi pulsului infernal.

— Nu, cred că nu. Dar să ştii, Roşcato. Nu mă vând ieftin. Nu cred că raportul detectivului tău e complet. Trebuie să ştim amândoi pentru ce plătim.

Capitolul 3

Lui Rusty i se tăie respiraţia.

Cade o întoarse cu faţa spre lumină şi o trase spre el până când sânii ei îi atinseră pieptul. Îi simţea bătăile inimii şi respiraţia neregulată.

Jarul din cămin se schimbase în prisme luminoase, reflectate în rochia ei şi în tulburarea ochilor verzi. Degetele i se strecurară în părul ei care, în loc să fie aspru cum indica culoarea, era moale, delicat ca mătasea. Când Cade îşi trecu mâna prin el, ca un pieptene, avu senzaţia de scurtcircuit.

Cu mişcări încete, mângâietoare, îşi purtă vârfurile degetelor pe faţa ei. Îi scoase agrafele şi privi şuviţele lungi, roşcate, revărsându-i-se pe umeri.

Rusty reacţiona cu intensitate. Recunoştea căutătura înfometată din ochii lui Cade. O privea ţintă

aşa cum muncitorii de la fermă priveau fetele de la oraş în timpul târgului de vite. Nu înţelesese până acum dorinţa primară care nutrea acest fel de expresie – acum o simţea şi ea. Cade McCall îi transformase fiinţa în nisipuri mişcătoare, fără formă şi fără substanţă. Senzaţia era ameţitoare. Inspira adânc, întretăiat.

Ştiind că era în pericol să piardă controlul situaţiei şi al propriilor emoţii, Rusty închise ochii şi rupse legătura de foc dintre ei. Indiferent cât de plăcut era să savureze aceste senzaţii, nu-şi putea permite s-o facă… în condiţiile impuse de el. Era timpul să se retragă şi să-l facă să înţeleagă cum se vor desfăşura lucrurile. Nu mai jucase niciodată un astfel de joc. Va încerca acum. Îşi înclină capul, deschise gura, şovăitoare, şi-şi umezi buzele cu limba.

Cade îşi spuse că niciun moment n-a intenţionat s-o sărute. Dar când ea se lipi de el, ceva lua foc în adâncul fiinţei lui şi, pe neaşteptate, el îi luă cu asalt buzele, limba, gura întreagă. Trupul i se modelă după cel al femeii care-l atrăsese ca un magnet de când o văzuse prima oară, la aeroport.

Ea nu se retrăgea. Gemea încetişor, aşa cum toarce o pisică, şi îşi înfigea unghiile în spatele lui, sporindu-i intensitatea dorinţei. Braţele ei îi cuprinseră gâtul. Cade o simţi vibrând. Fiorul îi străbătu braţele şi se opri în degetele care cereau mai mult decât se gândise el să ofere. Îşi lăsă mâna să alunece în jos pe spatele rochiei de mătase şi simţi rotunjimea dosului ei, în timp ce cealaltă mână, făcută căuş, mângâia, obraznică, sânul rotund şi moale.

Cade oftă. Chiar şi aerul pe care-l respira era aprins. Femeia îl ardea de viu.

Deodată, Rusty îşi smulse buzele dintr-ale lui şi îl privi. Ochii aceia învăpăiaţi străluciră încrezători,

triumfători.

— S-ar spune, şopti ea cu voce slabă, că am trecut testul, McCall. S-ar spune că mă doreşti. Ce crezi?

Braţele îi alunecară din jurul gâtului lui pe pieptul agitat, oprindu-se în dreptul buricului, ajungând apoi la locul unde-i putea măsura cel mai bine dorinţa.

Rusty ştia că roşise. Ochii păreau indiferenţi, dar erau larg deschişi sub privirea lui severă. McCall avea dreptate în privinţa dorinţei. Cu toată imaginaţia ei bogată, nu-şi închipuise niciodată o astfel de reacţie faţă de un bărbat. Din momentul în care pusese ochii pe Cade McCall, fiecare privire, fiecare cuvânt aţâţaseră pâlpâirea focului ce ieşise la iveală abia atunci când el o strânsese în braţe.

Dar flacăra se înteţise, scăpând de sub control când o sărutase. Planul simplu, să-l facă s-o dorească, eşuase. Îl dorise ea în schimb. Doamne, cum îl dorise! În anii de căutări şi de revoltă ai adolescenţei, în opt ani de aşa-zisă căsnicie, nu simţise nicio fărâmă din dorinţa pe care sărutul lui Cade McCall o stârnise în ea.

Câtva timp nu fu în stare decât să se uite lung la ea. Apoi un început de zâmbet îi lumină faţa şi scoase un oftat lung de satisfacţie, în timp ce încuviinţă din cap. Dacă se întrebase vreodată că are de-a face cu un înger sau cu o vrăjitoare, acum nu mai avea îndoieli.

— Ai dreptate, doamnă Wilder. Am spus că, în ruptul capului, n-o să fac dragoste cu o femeie pe care n-o doresc. S-ar putea să n-o fac nici dacă o doresc. Dar un om realist ca dumneata trebuie să recunoască ceva. Aici atracţia e reciprocă.

„Reciprocă? E copleşitoare”, se gândi Rusty. Intensitatea sentimentului nu scădea. Îi fusese aproape imposibil să pună capăt sărutului. Voia mai

mult. Acum încerca să-şi ascundă neliniştea şi tulburarea, ocolindu-l pe Cade şi trecând în spatele biroului.

— Sincer vorbind, McCall, sunt de acord că n-ar fi dezagreabilă acuplarea, dar sunt alte lucruri mai importante.

„Acuplarea?” Cade se cutremură. „Acuplare” era cel mai bun cuvânt pentru ce fuseseră gata să facă. El vorbise despre a face dragoste, dar se înşelase. Orice fusese între ei era pură pasiune animalică, şi el fusese atât de aproape de a o avea, pe cât fusese ea de a se da. Dar Rusty se retrăsese, iar el era încă sub influenţa sărutului.

— Lucruri mai importante, repetă. Dar se pare că nu-mi vine niciunul în minte în acest moment.

Rusty trebui să recunoască faptul că nici lui McCall nu-i venea mai uşor decât ei, să-şi restabilească controlul asupra propriilor reacţii fizice. Cel puţin nu se prefăceau. La drept vorbind, nu se aşteptase la atâta francheţe din partea lui. Nu era obişnuită nici să-şi dezvăluie propriile sentimente. Toate astea o depăşeau.

În ciuda bravadei pe care o afişa, Rusty era prea speriată pentru a rămâne în preajma lui Cade McCall. Îi demonstrase punctul ei de vedere, dar confruntarea îi lăsase un freamăt sălbatic în stomac, inima bătând nebuneşte şi sângele pulsându-i în vine fierbinte ca lava. Dintr-o dată, cel mai important lucru fu să găsească un loc ferit, unde să-i îngăduie agitatei inimi să se potolească. O porni spre uşă, încercând cu disperare să găsească un pretext pentru această fugă, dar o zări pe Letty, rămasă cu gura deschisă, pe hol. De când era acolo oare?

Expresia lui Letty se schimbă într-un zâmbet larg, atoateştiutor.

— Aici eraţi? Păreţi amândoi cam… împietriţi.

Rusty îl imploră pe Cade din priviri, apoi se întoarse către chipul jovial al lui Letty.

Cade respiră adânc.

— Tocmai am ajuns la capătul unui drum greu, Letty, explică el cu o răceală prefăcută în glas. În acest moment suntem amândoi în situaţia de a suferi o frustrare înnebunitoare.

Rusty se răsuci spre el.

— Destul, McCall, rosti scurt. Nu e nicio frustrare în ceea ce mă priveşte. Dacă vreau ceva, caut să obţin.

— Hm! făcu Letty. Şi poate câteodată nu ştii ce vrei. Mai bine-ţi spun, Cade. N-am fost de acord cu ideea asta nebunească a lui Rusty să angajeze un soţ. La început. Gândeam că era o mulţime de doritori pe-aici. Nu era nevoie să dea un anunţ ca să găsească un bărbat-marionetă. Letty zâmbi. Poate m-am înşelat. Poate eşti exact ce-i trebuie.

— Letty! Vocea mânioasă a lui Rusty era un avertisment. Nu-mi trebuie un bărbat. Dacă încerc să fac rost de unul e numai pentru fermă.

— Sigur, consimţi Letty. Dacă aşa vrei să-i spui, n-am nimic împotrivă, dar mă-ntreb ce-ar zice tatăl tău despre fiică-sa care şi-a pus în gând să se mărite cu un gigolo cu sânge fierbinte.

Cade se încruntă.

— Poate că am sângele fierbinte, Letty, dar nu sunt un gigolo.

— Nu, cred că nu eşti. Dar cu siguranţă nu eşti aşa cum se aştepta Rusty.

— Dar nici văduva nu este aşa cum mă aşteptam eu, Letty.

Rusty clătină din cap, exasperată, se întoarse şi se îndreptă spre fereastră.

— V-aş fi recunoscătoare dacă n-aţi mai vorbi despre mine ca şi când n-aş fi aici. Încerc să fac o afacere, Letty.

— Mda, seamănă cu o afacere, de acord, observă Letty cu detaşare.

— Nu contează la ce ne-am… m-am aşteptat. Rusty continuă, încruntându-se: Scopul meu este acelaşi ca la început – un soţ şi copii. Rămâne de văzut dacă ai sau nu înţelepciunea de a accepta oferta mea.

Cade nu răspunse. Stătea acolo, clătinându-se pe călcâie înainte şi înapoi. Nu zâmbea, dar Rusty simţea că în sinea sa se amuza şi că era din ce în ce mai sigur pe el. Rusty nu se mai pierdea, dar nici nu-şi putea recăpăta stăpânirea de sine. Dacă ar fi jucat poker, amândoi s-ar fi ridicat de la masă.

Letty se uită de la Cade la Rusty şi înapoi la Cade.

— Ce părere ai despre schimbarea numelui în Wilder, după căsătorie, Cade? întrebă cu nevinovăţie.

— Letty dragă, să ştii că n-am intenţia să schimb nimic, nici numele, nici pe mine însumi. Căsătoria nu e încă o treabă stabilită. De fapt, nu sunt sigur că mă interesează oferta.

Rusty păru surprinsă.

— Credeam că-ţi plac jocurile de noroc, domnule McCall. Pentru ce eşti dispus să rişti? Avere? Poziţie socială? Succes?

— Parcă-mi mai amintesc de unul căruia i s-au oferit mari bogăţii. Se numea Faust şi şi-a vândut sufletul.

Rusty fu cuprinsă de teamă. Strânse pumnii şi păşi către acest mire comandat prin poştă.

— Să nu mai apelăm la tertipuri, McCall. Orice aranjament permanent se va baza pe un contract scris, la care ne vom da acordul amândoi. Dar încă n-am

ajuns acolo. Avem la dispoziţie şase luni ca să punem la punct detaliile. Dacă ai reţineri cu privire la perioada de probă, mai gândeşte-te la noapte la propunerea mea. Dacă ceea ce îţi ofer – bani, casă şi o mamă pentru fiica ta – nu e o răsplată îndestulătoare pentru serviciile tale, aşa să fie. Ai bilet dus-întors. Întoarce-te în Alaska şi să uităm că ne-am întâlnit vreodată.

Urmă o tăcere lungă, rigidă, cât timp se priviră, înainte ca vocea lui Letty să intervină în această încordare:

— Ce tâmpenii, Willadean Wilder! Dacă vreodată doi oameni au fost făcuţi unul pentru celălalt, voi sunteţi ăia. Ah, ce mai copii o să aveţi! Nu cred că o bucată de hârtie poate să vă facă să daţi înapoi şi nu există niciun motiv pentru care să vă amăgiţi singuri.

Lui Rusty i se tăie respiraţia. Letty avea dreptate. O simplă atingere de-a lui Cade McCall făcea să-i zboare din minte orice urmă de judecată sănătoasă. Era adevărat, el putea fi candidatul ideal la funcţia de tată, dar ar fi fost un gest prostesc să-şi piardă din vedere propriile scopuri din pură voluptate.

— McCall, poate că Letty are dreptate. Încep să cred că am făcut o greşeală. Poate că unul dintre ceilalţi solicitanţi ar fi fost o alegere mai bună. Mă bucur că ai insistat asupra… demonstraţiei, domnule McCall…

— Nu ştiu dacă suntem „făcuţi unul pentru celălalt”, o întrerupse Cade, dar ceva se întâmplă când suntem împreună şi nu cred că vrei să-i pun capăt în felul ăsta – fără să-i dai o şansă, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— N-are niciun rost ca vreunul dintre noi să pretindă că nu-i aşa. Suntem iraţionali când suntem împreună, prea iraţionali şi n-are sens. Nu iese aşa cum am anticipat noi. Mai bine o lăsăm pe mâine.

Atunci o să hotărăşti ce vrei, doamnă Wilder.

Ce voia? Asta o făcu să încremenească. McCall avea dreptate în privinţa comportamentului lor. Rusty cercetă expresia lui fermă. Da, înţelegea aluzia lui la cel care-şi vânduse sufletul diavolului. Începea să înţeleagă că o păştea şi pe ea aceeaşi primejdie. Nu ştia cum să se ferească, nu ştia nici măcar dacă voia s-o facă.

— Ce vreau, Cade McCall? Nu ştiu. Dintr-o dată nu mai ştiu nimic. Adunându-şi ultimele fărâme de putere, îşi îndreptă umerii, se întoarse şi ieşi din cameră. Urcase deja jumătate din trepte când auzi vocea lui din spate:

— Dacă asta te ajută în vreun fel, Roşcato, să ştii că nici eu.

*

Soarele se ridicase deasupra munţilor întunecaţi din depărtare şi aduse cu el lumina crudă a zilei. De la fereastra sa, Cade McCall urmărea cum lumea se trezeşte la viaţă. Înspre păşuni, vitele păreau pietre de un alb murdar, încorporate într-o mare de iarbă arsă de soare, ce tremura în aerul proaspăt.

Se uită dedesubt şi o văzu pe Rusty străbătând intenţionat distanţa dintre casă şi unul dintre grajduri. De unde era, Cade vedea pe faţa ei un zâmbet, confirmându-i bănuielile. Ea se aşeză pe gard, îşi duse mâna la ochi şi privi spre partea din faţă a casei. În dimineaţa asta purta pantaloni de catifea verde aprins şi aceeaşi jachetă căptuşită de dril, din ajun. O eşarfă viu colorată îi prindea lejer părul la spate.

Cade sperase că un somn bun îi va readuce puţină logică în gândurile împrăştiate. Nu se întâmplase aşa. Dacă se întâmplase totuşi ceva, era că

simţurile îl devastau şi mai tare. Crescuse agitaţia din vine. Numai la vederea chipului ei mândru, întreaga lui fiinţă se înfioră. Tot ce-şi dorea era să escaladeze balustrada şi să se aşeze alături de ea pe gard.

Eugene îi povestise despre bărbaţi care înnebuniseră de febra sălbăticiei şi care, întorşi la civilizaţie, se însuraseră cu prima femeie întâlnită. Dar Fairbanks nu era chiar în pustietate, iar el se mai însurase o dată în pripă.

Intrase în căsnicie cu visurile obişnuite, atunci când se căsătorise cu Janie. Fusese în Paza de Coastă, pentru prima oară departe de casă, de South Carolina, înrolat în Washington State. Era singur şi bolnav. Apoi apăruse Janie. Era mai în vârstă. Voia un bilet de ieşire din oraşul care era şi port la mare. Îşi fuseseră unul altuia adăpost în furtună, un timp. Crezuse în şansa lor împreună. Dar căsătoria fusese de la început o greşeală. Luase sexul drept dragoste. Iar ea luase uniforma drept o garanţie a succesului şi dorinţa pe care i-o inspira lui, drept genul de adoraţie statornică după care tânjea. Dar el trebuia să fie multă vreme plecat şi Janie avea nevoie de companie. Ea nu prea avea scrupule, iar el îşi dădea seama de asta de câte ori se întorcea.

După patru ani, el găsise la întoarcere casa goală şi un bilet prin care i se cerea divorţul. Ea descoperise pe altcineva care să fie lângă ea când avea nevoie. Nu încercase s-o facă să se răzgândească. În schimb, părăsise Paza de Coastă şi se lăsase dus în derivă de la o slujbă la alta, neîngăduindu-şi să se lege de vreun loc sau vreo persoană până când, în cele din urmă, ajunsese la sondele din Alaska.

Abia peste încă patru ani aflase că Janie nu mai continuase divorţul. Era încă soţia lui. Presupunea că

nu primise niciodată vreo înştiinţare din cauză că umblase tot timpul. Ar fi putut să nu afle niciodată dacă Janie nu s-ar fi îmbolnăvit şi dacă nu i-ar fi dat de urmă creditorii. Când i se aduseră facturile de la spital, le plăti. Când Janie muri, un străin i-o arătă pe fiica sa, Jennifer, copilul despre care nu ştiuse nimic.

O singură privire spre ochii mari şi negri ai lui Pixie îl convinsese pe deplin că era a lui. Chiar dacă n-ar fi fost, amintindu-şi cum fusese el însuşi respins de toată lumea, pe când era un băieţel de opt ani atât de nefericit, încât până la urmă fugise de acasă şapte ani mai târziu, tot ar fi acceptat-o.

Fără să fie nici timidă şi nici speriată, Jennifer câştigă repede devotamentul lui Eugene, care o luase în grija sa, devenindu-i un fel de dădacă. Lui Jennifer îi luase mult timp până să devină „Pixie” şi să-şi facă loc în inima lui Cade. Apoi, odată cu ea, aproape murise şi el atunci când fusese bolnavă. Ar fi trebuit să meargă deja la şcoală, dar nu putea din cauza bolii şi pentru că tabăra era prea departe de oraş.

Eugene avea dreptate. Pixie merita o altfel de viaţă decât cea din tabăra de la sonde; un tată tehnician, plecat în cea mai mare parte a timpului; un bucătar morocănos purtându-i de grijă. Deci îşi lăsase la o parte sentimentele şi răspunsese la anunţ, anunţul care-l adusese la această fermă şi la această roşcată ciudată, care îi oferea şi mai ciudata propunere de căsătorie.

Dacă accepta propunerea ei, trebuia s-o facă cu ochii larg deschişi. Atracţia pe care o simţea faţă de această femeie trebuia să fie temperată pentru a putea gândi la rece. Factorul decisiv va fi ce e mai bine pentru Pixie, şi nu ce vrea el. Şi singura cale de a stabili asta era să încerce să afle cât mai multe despre acest patron posibil.

Hotărât, îşi trase pe el o vestă şi o luă la fugă în jos pe scări spre bucătărie, unde Letty îl aştepta cu o ceaşcă de cafea şi o ruladă.

— Îmi închipui că nici tu n-ai să stai jos să mănânci. Rusty se comportă mai rău decât un copil de Crăciun: aşteaptă să i se trimită taurul cel nou. A ieşit…

— Până la ţarc, o întrerupse Cade. Am văzut-o de la fereastră.

— M-am gândit la asta. Te-am auzit umblând prin cameră.

Cade tresări. Petrecuse multe ore plimbându-se prin cameră noaptea trecută. După ce înfulecă micul dejun ieşi în curte.

În timp ce-o privea pe Rusty Wilder, gândurile îi dansau în cap ca nişte mingi de plastic, de ping-pong, într-un aparat bingo. Ea întoarse capul încet şi întâlni privirea lui fixă, care o făcu să se încrunte.

— Nu mă aşteptam să te trezeşti atât de devreme, spuse ea.

— Puteam să cobor de acum două ore, răspunse. N-am putut să dorm. Schimbarea altitudinii, presupun. Când trebuie să-ţi vină drăguţul?

— Drăguţul?

— Taurul.

— A, în orice moment.

— Cât timp o să-ţi trebuiască să-ţi demonstrezi teoria despre noua însămânţare?

— Nu ştiu, recunoscu ea, îngăduind apariţia unei umbre de îndoială în ochi. Probabil prea mult. Dacă va ninge aşa de slab cum se preconizează, Silverwild poate să fie deja în primejdie înainte să pot produce rasa de vacă pe care o caut.

— Vrei să spui că e posibil să-mi pierd partea de douăzeci şi cinci la sută chiar mai înainte s-o câştig?

— Deci, te-ai hotărât să accepţi oferta? Îşi sili vocea să rămână calmă, să ascundă explozia de adrenalină provocată de cuvintele lui. La un moment dat, înainte de ivirea zorilor, hotărâse că un aranjament strict profesional cu Cade McCall ar fi posibil în ciuda tensiunii dintre ei. Asta ar trece odată cu… acuplarea. Acum frământarea era sporită de aşteptare, pentru că nu avusese niciodată o relaţie cu un bărbat atât de senzual. Trebuia să se gândească la produsul final – copiii. Dacă între timp relaţia lor rămânea la fel de răscolitoare, ea nu i s-ar împotrivi. Din ce văzuse la oameni şi animale, ştia că, după împreunare, pofta pierea. Dorinţa servea unei necesităţi. Era temporară şi prin urmare putea fi descrisă în mod logic.

Odată ce ajunsese la această concluzie, crezuse că e pregătită să-l înfrunte. Dar nu era. Dorinţa era una, dar să se amestece în conducerea fermei nu putea să-i permită. Şi tocmai asta făcuse. Scăpase de temerile ei, ceea ce nu se mai întâmplase. Stătea acolo, pe gard, şi încerca să se concentreze ca să observe cât de prompt îi răspunde.

— Încă nu m-am hotărât în legătură cu căsătoria. Dar dacă recurgi la înşelătorii în ceea ce priveşte oferta, cel puţin eşti cel mai corect escroc pe care l-am întâlnit. Şi – îi dezlegă eşarfa, rămânând cu ea în mâna – cel mai frumos.

— Nu exagera, Cade. Ştiu că nu sunt frumoasă. Nu trebuie să mă măguleşti. Înţelegerea nu include şi genul ăsta de minciuni.

— Dacă nu ţi-a spus niciodată vreun bărbat că eşti frumoasă – sau nu ţi-a dovedit că nu minte, ei bine, cred că sunt câteva lucruri la care nu te prea pricepi. Mă bucur. Pentru că sunt destul de intimidat atunci când eşti lângă mine.

— Cade, şopti ea, te rog, încetează. Parcă nici nu mai pot să gândesc când suntem atât de aproape.

— Ştiu, răspunse. Am şi eu ceva probleme cu asta.

— Atunci nu crezi că ar trebui să evităm să… ne mai atingem?

— Da, aşa ar trebui, consimţi el, în timp ce-i plimba eşarfa peste obraz, lăsându-şi degetele s-o atingă o clipă.

— Hei, vine camionul, strigă unul dintre muncitori.

Cade lăsă eşarfa şi se întoarse, ţinându-şi mâna posesiv pe umărul lui Rusty, ca şi când se cunoşteau de mai mulţi ani, şi nu de câteva ore.

Un camion mare, pentru vite, gonea pe drumul către grajd, lăsând în urmă un nor de praf. Şoferul încetini, opri şi dădu înapoi până la îngrăditură. Cade auzi fornăitul de animal agitat al noului taur din remorcă. Zgomotul era violent, chiar mai înainte ca uşa să se dea la o parte şi animalul enorm şi roşu să fie descărcat în zona împrejmuită.

— Cu siguranţă e unul afurisit, Rusty, observă şoferul. Cât pe-aci să dărâme pe drum pereţii remorcii.

Taurul se năpusti spre gardul lateral, apoi se îndreptă încet către centrul suprafeţei împrejmuite, bătând pământul cu copitele, fornăind şi mugind tot timpul, aruncând priviri furioase spre grupul de spectatori.

Taurul avea greabănul lat, spinarea arcuită şi mare ca a bivolilor, dar partea dinapoi subţire şi păroasă. Coada lungă şfichiuia aerul şi ochii roşii imenşi aruncau fulgere în jur. Avea capul lăţit şi plat, iar coarnele curbate măsurau cel puţin treizeci de centimetri în ambele direcţii.

Cade fluieră lung.

— Ăsta e taur de Borneo, doamnă Wilder. Mergi pe frânghie şi-ţi iei şi foarfecele cu dumneata.

— Ce vrei să spui, McCall? E exact ce ne trebuie, îi vezi cocoaşa? Acolo înmagazinează rezerve de apă, în ţesuturile care alcătuiesc ghebul. Ce dacă nu e frumos? Nu ne pasă cum arată. Prăsirea contează.

— Se poate, dar dacă aş fi una dintre vaci şi aş vedea creatura asta infernală îndreptându-se spre mine, m-aş feri repejor din calea ei. Cum crezi că o să controlezi taurul ăsta?

— Nu e o problemă, spuse ea, mai sigură decât era de fapt. Suntem obişnuiţi cu taurii afurisiţi. Asta ne e meseria. Haideţi să-l potolim, băieţi.

Dar o jumătate de oră mai târziu, muncitorii fură siliţi să recunoască faptul că taurul va rămâne exact acolo unde se afla. Rusty renunţă şi îl însoţi pe unul din cowboy la grajduri, unde izolaseră o vacă ce era gata să fete. Cade se strecură şi el înăuntru, în spatele ei.

Rusty îl simţi, dar nu zise nimic. Continuă să vorbească cu cel care părea să fie ajutorul ei.

— E în grajd?

— Da. Am găsit-o pe imaşul din nord de azi-dimineaţă. Bănuiam că i-a sosit vremea şi am transportat-o aici.

— Crezi că are din nou complicaţii, Doak?

— Mare minune dacă n-o avea. Cine s-ar fi gândit că o să mai facă un viţel prăpădit?

— După asta, scapă de ea. N-o să fie niciodată bună de prăsilă.

— Ai chemat veterinarul? întrebă Cade.

Rusty îi aruncă o căutătură aspră, pedepsindu-l pentru întrerupere.

— Veterinar? Venirea pe lume a viţeilor e o treabă zilnică, McCall. Un fermier trebuie să înveţe să

ţină locul veterinarului, ca să supravieţuiască.

Intră în grajd, îşi scoase jacheta şi o atârnă într-un cui. Îşi suflecă mânecile şi intră în staul, oprindu-se lângă vacă. Rusty îşi înmuie mâna dreaptă, până mai sus de cot, într-un lichid cu miros respingător.

— Dezinfectant, spuse ea în timp ce aştepta să se usuce şi se apropie de vita care gemea, mângâind-o pe pulpă cu mâna stângă şi vorbind în şoaptă.

— Cu ce pot să fiu de folos? întrebă Cade încet.

Rusty îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

— Vrei să fii de folos? Dar eu dau ordine şi tu le execuţi. Fără întrebări. Ne-am înţeles?

Cade încuviinţă.

— Perfect. Intră în staul şi ţine-i capul. Nu-l lăsa jos şi nu-l lăsa să se întoarcă.

Cade se strecură pe lângă Rusty şi, imitând gesturile ei de mai înainte, îşi plimbă mâna pe spinarea vacii şi-i vorbi încetişor, până când ajunse în partea din faţă a staulului.

Următoarea jumătate de oră o urmări pe Rusty, a cărei mână pătrundea în trupul vacii şi ajuta viţelul să iasă, puţin câte puţin, între contracţii. El prelua şi îndeplinea instrucţiunile ei fără să comenteze. Când fu sigur că trebuia să fie total epuizată, auzi ţipătul slab al viţelului şi oftatul de uşurare şi mulţumire al lui Rusty. Capul viţelului se arăta din braţele ei.

— Împinge, mămico, pleda ea, şoptind cuvinte calde de încurajare. Nicio femeie nu şi-ar fi putut dori mai multă grijă decât îi oferea acestei vaci doamna Rusty Wilder.

Rusty avea lacrimi de bucurie în ochi, atunci când ridică viţelul şi-l duse la căpătâiul vacii.

— Uite-o, e fetiţă. Vrea să fie lângă mămica ei.

Aceasta, sfârşită, se întoarse şi începu să lingă viţeaua. Pe deasupra lor, ochii lui Rusty şi ai lui Cade

se întâlniră, iar el simţi o anumită căldură izvorâtă din solidaritate. Zâmbiră. Şi în acel moment ştiură amândoi că el o să-i accepte propunerea. O astfel de femeie era mai mult decât conducătoarea fermei. Era o femeie care putea să ofere multe unui copil… şi unui bărbat.

Rusty lăsă vaca şi viţeaua în grija lui Doak, se spălă pe mâini, neluând în seamă hainele murdare, şi îşi vârî mâinile în jacheta pe care i-o ţinea Cade. Pentru un moment, se sprijini de el şi împărtăşiră satisfacţia pentru ce realizaseră. Apoi ea se întoarse şi o porni înapoi spre casă.

— Diseară plec, Rusty, spuse Cade simplu. Mă întorc cu Pixie peste câteva zile… dacă îţi menţii propunerea.

Rusty se opri şi se întoarse.

— Eşti sigur, Cade?

— Nu. În viaţa mea n-am fost mai puţin sigur de-un lucru. Dar sunt gata să încerc. Şase luni. Apoi vom vedea. Un lucru doar…

— Ce anume?

— Eu şi Pixie o să locuim într-una din anexe. Nu vreau să fie dezamăgită dacă n-o să meargă.

Dacă mă vede ca pe orice alt muncitor de-aici n-o să-şi facă speranţe prea mari.

— Nu, Cade. Dacă avem de gând să ne cunoaştem mai bine, trebuie să fim mai apropiaţi de-atât. Letty v-a pregătit deja două camere în aripa pentru oaspeţi. A fost construită iniţial pentru bunica. Voia să stea separat. Lucrezi pentru mine. Nu-i nevoie ca fata să ştie mai mult.

— Sper că nu facem o greşeală, Rusty.

Rusty. Era prima oară când îi spunea pe nume.

Ea îşi simţi inima gata să-i sară din piept. Nu ştia ce să spună. În cele din urmă, zise:

— Ştii că Letty se pregăteşte să-i poarte de grijă lui Pixie? Abia aşteaptă.

— Letty?

Urmă o tăcere lungă.

— Letty şi cu mine, se corectă ea, întorcându-se cu spatele spre casă. De data aceasta abandonă mersul ei obişnuit, cu paşi mari, pentru a putea medita asupra hotărârii pe care tocmai o luaseră. Adoptă un pas mai natural, pasul acela atât de feminin pe care nu-l poţi confunda nici măcar din pricina oboselii picioarelor.

Cade îşi simţi stomacul contractându-se. Era bine că pleca, Pixie va fi aici în curând. Nu ştia cât timp va fi capabil să se menţină la o distanţă sigură de Rusty. Nu ştia cât timp va dori acest lucru.

Afaceri, îşi aminti.

Relaţii de afaceri.

Numai că… această afacere era atracţia. Fusese angajat pentru o treabă, o treabă pentru care părea a fi expert, dacă reacţia lui faţă de doamna Wilder era o garanţie.

Capitolul 4

Ochii negri ai lui Pixie se măriră la vederea peisajului sterp şi, de pe locul din spate al jeepului, unde stătea, ea apucă mâna lui Eugene. Eugene nu făcuse parte din înţelegerea cu Rusty. Dar Pixie îl voise lângă ea şi, ceea ce îl uimise pe Cade, el insistase să-şi cumpere singur biletul. Cade nu putea decât să spere ca Rusty să găsească ceva la fermă pentru a-i da de

lucru şi unui bătrân ursuz.

Doak, ajutorul ei, fusese trimis să-i aştepte la aeroport şi să-i aducă la fermă. Drumul cu maşina fu lung şi obositor pentru o fetiţă de şase ani, care era la a doua călătorie în ultimul an.

— Unde e zăpada, tăticule? întrebă Pixie.

— În munţi, Pix. A fost puţină anul ăsta.

— Păcat, şopti ea.

— Unde sunt copacii, Cade? întrebă Eugene, nemulţumit.

— În munţi. Primii mormoni veniţi aici au defrişat pământul ca să-l cultive.

— Păcat, spuse el.

— Ia ascultaţi, voi doi. Nici mie nu mi-e mai uşor. Ştiu că e altfel decât în Alaska, dar am convenit să venim în Utah şi să încercăm.

— Se poate, dar credeam că pe văduva Wilder trebuie s-o „încercăm” şi nu văd nici urmă de ea. Eugene mormăi în timp ce încerca să-şi îndoaie picioarele lungi, în aşa fel încât să încapă în locul strâmt din spate, unde insistase să stea. Mi se pare că ar fi trebuit să-şi găsească timp să ne aştepte personal.

— Ar fi venit, pledă Doak, dacă n-ar fi avut o şedinţă a comisiei pe ţară a apelor. Nu se întoarce până la miezul nopţii.

— Ceva necazuri? se interesă Cade.

— N-a spus, răspunse Doak vag.

Înainte de a ajunge la fermă, temperatura începuse să scadă şi cerul înota în nori groşi, cenuşii.

— Se pare că vine furtună, observă Doak, încruntându-se. Sper ca Rusty să ajungă înainte de izbucnirea ei.

Cade nu avea nevoie să i se spună cât de periculos ar fi pentru Rusty să aterizeze în plin viscol,

mai ales noaptea. De aceea nu comentă.

Primii fulgi mari pluteau spre pământ când se văzu casa.

— Tăticule, arată ca a lui Zorro, în filme. Sunt şi cai?

— Da, scumpo. E construită ca o plantaţie spaniolă. Şi sunt şi cai şi vaci şi câţiva pui, răspunse Cade, în timp ce descărca valizele, preocupat acum. Unde era Rusty?

— Cade! Şi ea trebuie să fie Jennifer! Letty apăru în uşă, ştergându-şi mâinile pe şorţ. Haideţi înăuntru repede, înainte de a îngheţa. El cine e? Se întoarse spre Eugene, încruntându-se dezaprobator.

— Sunt Eugene P. Manderville, răspunse cel vizat, ţâfnos, şi adăugă: Fac parte din familie.

Singurul comentariu din partea lui Letty fu:

— Hm.

Manderville? Cade îşi reţinu un zâmbet. Dacă auzise vreodată numele de familie al lui Eugene, oricum îl uitase de mult.

Pixie fu instalată curând la masa mare de stejar, în bucătărie. Letty turnă ciocolata fierbinte şi servi un platou plin cu bucăţi mari de baclava. De la celălalt capăt al mesei, Eugene o studia cu cea mai exigentă privire critică. Când ea îi oferi o ceaşcă, nu-i veni să creadă.

— La dracu’, femeie. Asta-i tot ce-i oferi unuia care vine de la mii de mile? Îmi dau seama că o să trebuiască să-ţi fac cunoştinţă cu Tundra Tonic.

— N-aţi umblat mii de mile, Eugene, şi suntem în toiul după-amiezii. Astfel Letty îi desfiinţă plângerea, apoi îi umplu ceaşca cu ciocolată. În numele lui Dumnezeu, ce e Tundra Tonic?

— E ceva îmbuteliat de mine însumi, bun pentru ce te doare pe dumneata.

— Sunt sigură. Sceptică, Letty îşi dădu ochii peste cap. Dar poate am şi eu ceva extra pentru tine.

— Aşa şi sper.

Ea radia când îi puse în ceaşcă o nalbă.

Cade dădu din cap la oferta de ciocolată fierbinte. N-avea linişte. Se duse la fereastră şi scrută prin ninsoarea care nu era încă abundentă, dar cădea uşor şi se aşternea pe locul deschis dintre casă şi grajd.

— Ce face taurul?

— Greu de spus, răspunse Letty rar. Cine i-a dat numele Drăguţul chiar că are simţul umorului.

— Drăguţul? Cade nu-şi putu reţine un zâmbet. El îi spusese aşa.

— Da, nu e drăguţ deloc şi are un mod ciudat de a-şi alege doamnele.

— Vrei să spui că dă şi el un anunţ? întrebă Eugene sec.

— Nu m-am referit la aşa ceva. Am vrut să spun că le preferă pe cele mai sălbatice, nu pe cele pe care i le oferă Rusty. Exact ca un bărbat, Nu ştii ce-i trebuie.

Pixie îşi terminase ciocolata şi începu să caşte.

— Tăticule, mi-e cam somn.

— Sigur că da, micuţo. Eugene se ridică. Şi cred că şi eu o să trag un pui de somn. Sunt istovit. Unde e dormitorul, femeie?

— Eugene, n-o să iei copilul de aici. Are propria ei cameră, exact lângă cea a tăticului ei. Vino, iubito, o să-ţi arate Letty. Se încruntă spre Eugene în chip de avertisment şi o luă pe Pixie de mână. Tu poţi să-ţi găseşti şi singur vreun pat. Dormitorul comun e în spatele grajdului.

— Stai numai o clipă, începu Eugene.

— Las-o baltă, spuse Cade şi se întoarse la fereastră, mulţumit că lui Pixie nu-i fusese frică să

meargă cu Letty. Cred că Letty nu te place, Eugene, observă el.

— Ei bine, aici te înşeli, Cade, veni replica, însoţită de un râs înfundat. Noi doi o să ne înţelegem de minune. Aşteaptă şi-ai să vezi. Cred că mă duc să văd dacă e totul pregătit în dormitorul comun. Te descurci fără mine?

— Da, e-n regulă.

Dar nu era aşa. O nelinişte chinuitoare se făcea simţită în stomac pe măsură ce furtuna se înrăutăţea, îmbrăcă un impermeabil pe care-l găsise atârnat pe uşa din dos, fugi spre grajd şi strigă, dând uşa de perete:

— Doak?

Dar Doak nu răspunse. Muncitorul care aduna fânul într-un staul ridică ochii, surprins.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva, domnule?

— Cum ajung la hangar, acolo unde-o să aterizeze doamna Wilder?

— Cred că puteţi lua camionul.

— Perfect. Cheile?

— Înăuntru.

Cade mulţumi în gând pentru drumul bine întreţinut. Ningea fără încetare, dar niciun fel de intemperie n-ar fi putut ascunde vederii indicatoarele. Deodată, hangarul se ivi în faţa lui. Coborî din camion, trânti uşa şi alergă înăuntru.

În picioare, la intrare, era Doak, îngrijorat.

— Femeie nebună. Trebuie să fie ţicnită să încerce să aterizeze pe o vreme ca asta.

— N-ai nimic de semnalizat? întrebă Cade.

— Pe o păşune de vaci?

— Cum aterizează pe o astfel de vreme?

— În mod normal, nu aterizează. În mod normal, ar aştepta prin apropiere şi s-ar întoarce după ce trece

furtuna.

— Şi de ce n-ar proceda la fel şi azi?

— Ştie că trebuie să fie aici când sosesc… musafirii. S-a agitat ca un fluture în plasa unui păianjen de când aţi plecat. Nu lasă pe nimeni să-i spună nimic. Era îngrijorată, imaginează-ţi, că aţi putea să nu vă mai întoarceţi. Dar v-aţi întors. Sperăm s-o faci să-şi vină în fire.

— Eu? Ce te face să crezi că am vreo influenţă?

— Ei bine, şi-a pus rochia două seri la rând, şi n-am mai auzit până acum să poarte aşa ceva, decât când mergea la oraş. Ne închipuim că exersează pentru bărbatul cel nou.

— Ea v-a spus asta?

— Nu, Rusty nu spune nimănui nimic. Dar de obicei nici nu se învârte pe-aici, spunându-le taurului „Drăguţul” şi viţelului „Oacheşul”. Îmi imaginez că te-a adus pentru un anumit motiv, care nu e să fii muncitor la fermă. Aşteaptă o clipă. Ascultă!

Îl auziră, era bâzâitul unui motor. Părea să se audă cu intermitenţe.

— Ceva nu e-n regulă, spuse Cade.

— E chiar aici, deasupra, zise Doak. Iau jeep-ul şi mă îndrept spre intrarea pe pistă. Poate vede luminile şi mă urmează.

— Aduc şi camionul. Cade urcă, porni motorul şi semnaliză întruna, farurile camionului aruncând o lumină apoasă prin ninsoarea amestecată cu ploaie.

La capătul pistei, Doak îndreptă farurile jeepului către punctul în care ar fi trebuit să apară avionul. Veni şi Cade. După un moment încordat, auziră avionul care se apropie până când, deodată, ajunse chiar deasupra lor, şi începu să coboare cu viteză.

Doak dădu înapoi, după care întoarse jeep-ul.

— Merge prea repede.

În acel moment auziră zgomotul coliziunii. Avionul îşi înfipse aripa dreaptă în pământ şi se răsuci, izbindu-se de hangar.

Înainte de a ajunge Cade la avion, Rusty alunecase pe pământ. Se clătină uşor şi privi în jur. Cade parcurse distanţa dintre jeep şi Rusty din doi paşi şi o ridică în braţe. Ţinând-o aşa, fulgii se roteau şi se prindeau în părul ei de culoarea focului, ca podoabele din pomul de Crăciun. Brusc, fulgerul lumină cerul de dincolo de casă, urmat de bubuitul tunetului.

— Am reuşit, spuse Rusty uluită. Şi tu la fel.

— Eşti rănită? întrebă Cade, uitându-se lung la femeia pe care o purta în braţe.

Era rănită? Nu. Se simţea puţin cam nesăbuită şi dezorientată? Da. Clipi privind fruntea lui încreţită.

— Nu, nu cred. Se pare că avionul nu prea e utilizabil acum.

Simţea braţele lui strângând-o şi o căldură neaşteptată îi îmbujoră obrajii. Ar fi spus mai mult, dar o împiedica un nod în gât. Se temuse că el n-o să se mai întoarcă şi că n-o să-l mai vadă niciodată. Dar iată-l aici, strângând-o ca şi cum nu i-ar mai da drumul. Preţ de o clipă se întrebă dacă nu cumva visează.

— Data viitoare nu mai ateriza. Vocea lui era muşcătoare şi îngrijorată. Impulsul de a pune stăpânire pe buzele acelea despărţite câştiga teren. Roşea, şi acest lucru îi dădea o senzaţie de căldură.

Sub intensitatea privirii lui, Rusty îşi scuturã capul. El îi dădea deja ordine şi nu trecuseră nici zece minute de când erau împreună.

— N-o să aterizez dac-o să consider că aşa-i mai bine, izbucni ea, organizându-şi apărarea. Lasă-mă jos, McCall. Pot să merg singură.

— Dacă aş fi crezut că-i aşa, te-aş fi lăsat.

Cade merse înapoi la jeep şi-i făcu semn lui

Doak. Acesta încuviinţă şi porni maşina, îndreptându-se spre casă. Cade continua s-o ţină în braţe, îngropându-şi bărbia în părul ei. Ea era liniştită, prea liniştită. Apoi începu să tremure. Când maşina se opri, el traversă bucătăria goală a lui Letty şi urcă scările din aripa rezervată familiei.

— Care cameră?

— Prima uşă pe dreapta, reuşi ea să spună.

Ar fi trebuit să lupte, să se împotrivească atitudinii lui protectoare. În schimb, braţele ei găsiseră drumul în jurul gâtului lui, iar degetele se jucau mângâindu-l pe piele, pe sub gulerul impermeabilului. Îi plăcea cum i se ondula părul deasupra gulerului. Îi plăcea atingerea lui, mirosul lui. Încerca să-şi adune puterile.

— Unde-i fiica ta? reuşi să articuleze.

— Fiica mea este acolo unde-ai să fii şi tu în curând, în pat.

— În pat? De ce?

— Se odihneşte. A făcut un drum lung.

Chipul lui se crispă o clipă, atunci când sânii ei se atinseră de pieptul lui, simţind în acelaşi timp răsuflarea caldă în dreptul cefei. Apoi, cu părere de rău, o lăsă jos pe Rusty şi aprinse veioza de lângă pat.

— Scoate-ţi hainele astea ude.

Să-şi scoată hainele? Deşi lucidă, cuvintele lui i se învârtiră o vreme prin cap până să se poată concentra asupra sensului lor. Rusty îşi scutură capul. De data asta mersese prea departe. Grija pentru ea după zdrobirea avionului era de înţeles, dar să-i poruncească să se dezbrace? Nu voia să se dezbrace. Cu o clipă în urmă, îi fusese cald. Acum îi era frig, pentru că el n-o mai ţinea în braţe. Se simţea ca un ecran de televizor, pălind de la imaginea în culori, la alb şi negru şi înapoi la color.

Pierderea contactului cu trupul lui o eliberase, temporar, de constrângerea emoţiilor apăsătoare. Respiră adânc.

— Ascultă, McCall, n-o să permit să mi se ordone. Este camera mea şi sunt hainele mele. O să le scot când o să cred de cuviinţă.

— De data asta nu, Roşcato. Ai suferit un şoc, eşti udă şi ţi-e frig. De data asta, le scoţi când cred eu de cuviinţă. Ori ţi le scoţi singură, ori o fac eu.

Şoc? Da. Şoc psihic în urma presiunii mentale severe. Probabil că asta explica senzaţiile stranii pe care le resimţea. Picioarele slăbite, gândurile confuze. Nici măcar nu putea ridica mâinile să-şi descheie fermoarul de la saharianã.

De cealaltă parte a camerei, Cade ieşi din impermeabilul umed şi-l lăsă să cadă pe podea. Se întoarse, recunoscu uşa de la baie şi dădu drumul la duş. Reveni lângă pat, o ridică pe Rusty şi o purtă în braţe până la baia care era deja plină de abur.

Înainte ca ea să poată protesta, Cade îi smulsese jacheta şi cămaşa şi îi trăgea blugii în jos.

— McCall? Asta nu făcea parte din înţelegere.

— Încă n-am semnat nicio înţelegere, Roşcato, şi nu ştii asupra căror termeni o să insist. Trebuie să fac ceva să-mi câştig existenţa. Nu sunt cowboy, ştii asta. Totuşi cred că aş putea fi foarte bun ca fată în casă.

— Nu cred să ai experienţă nici în aşa ceva, spus ea visătoare. Dar poţi să înveţi.

Poate, dar întâi de toate Cade ar trebui să înveţe să se controleze. Pe măsură ce trupul lui Rusty ieşea la iveală, îşi simţea măruntaiele contractându-se. Sânii ei se revărsau peste marginea unui sutien de dantelă roşie, care trebuie să fi fost menit să-l înnebunească pe bărbat. Bikinii erau în stare să-ţi

oprească inima-n loc. Lenjeria părea nouă. Zâmbi. Îi plăcea femeia care purta lenjerie de mătase pe sub blugi, mai ales când aceasta era de un roşu aprins.

Cade înghiţi în sec, o ridică pe Rusty şi o instală sub duş.

— A, nu, McCall. Dacă tot trebuie să mă ud, atunci trebuie să te uzi şi tu. Încercând să pară neînduplecată, Rusty se întinse şi-l trase pe Cade, uimit, sub jetul de apă.

— Hei, ascultă, începu el, îmi uzi cizmele, şi abia le-am cumpărat.

— Da? Ţi-ai cumpărat o pereche de cizme? Ea se uită în jos, spre podea. Deci aşa ai făcut. Nu trebuia. Cred că trebuie să-ţi spun că, în calitate de viitor soţ, intenţionez să te ţin desculţ şi… nu aşa trebuie ţinută o femeie, nu-i aşa? Ei bine, nu contează, o să improvizăm ceva.

Improvizarea ei atinse culmi nebănuite, când Cade îşi dădu seama că cineva bate la uşa băii.

— Eşti acolo, Rusty Wilder? Vocea lui Letty era dură ca a unui sergent de instrucţie la marină.

— Sigur că sunt, spuse ea, cântat. Cade mă dezbracă.

Uşa se dădu de perete.

— Ce face?

— Încercam s-o încălzesc, explică el. S-a izbit cu avionul de hangar şi mă gândesc că poate suferă de pe urma şocului.

— Aiurea, McCall. Sufăr de pe urma frustrării, şi o să fac ceva pentru asta.

— Nu, astăzi n-o să faci nimic, spuse Letty convingător, făcându-i un semn cu capul lui Cade, care-i sugera că trebuie s-o ia din loc.

— Cred că te las pe tine s-o preiei, Letty, fu de acord, şi ieşi din baie înainte ca Rusty să-l copleşească

de tot. A, Letty, unde e camera mea?

— În acelaşi loc ca asta, în cealaltă aripă a casei, răspunse ea. Şi cred că e foarte bine aşa. Şi acum, ieşi imediat, până nu te dezbrac şi nu te bag sub apă rece la presiune maximă.

— Da, doamnă.

— Lenjerie roşie! bombăni ea, cu prefăcută spaimă. Niciodată în viaţa ta n-ai purtat lenjerie roşie. Altceva ce-ai mai făcut ca să fii pregătită pentru un soţ, cât ai fost la Salt Lake City, Willadean Wilder?

Cade închise uşa dormitorului având un zâmbet prostesc pe faţă. În timp ce bâjbâia pe hol în jos, ajunse la concluzia că un duş rece nu era o idee rea. Dar mai bine-ar mai aştepta o vreme. În momentul ăsta, dacă Letty l-ar fi băgat sub apă, ar fi ieşit aburi.

*

Rusty deschise ochii, aruncă o privire la ceas şi gemu. Soarele se revărsa pe fereastră. Abia după o clipă înţelese unde se afla: în pat, învelită cu două pături şi o cuvertură.

Gemu.

Cu siguranţă visase. Cu siguranţă nu-şi amintea ce se întâmplase de fapt.

Din noaptea anterioară, totul avea ceva supranatural. Înainte de a pleca din Salt Lake City se dusese să-şi cumpere lenjerie de corp roşie, feminină. Fumase prima şi singura ţigară. Mersese chiar la barul aeroportului şi ceruse un whisky cu apă. Apoi zburase spre casă printr-un început de furtună şi zdrobise avionul. Mai mult decât atât, îşi amintea destul de bine că se făcuse de râs în faţa lui Cade. Cum să mai poată da ochii cu el?

— Bună. Tu o să fii noua mea mămică?

Rusty urmări sunetul vocii până îi descoperi sursa – un copil, un copil cu ochii negri, cu o claie de păr negru ca smoala şi ondulat şi o gură care părea să întrebe întruna câte ceva.

— Poftim?

Rusty ştia ce spusese copilul. Sau cel puţin credea că ştie. Numai că ea şi Cade conveniseră ca fata să nu ştie nimic despre planurile lor. El nu voia ca Pixie să fie dezamăgită, aşa spusese.

— Semeni cu Glenda, vrăjitoarea cea bună, zise Pixie, solemn. Mie îmi place Glenda. Îmi place şi Dorothy. Ţie?

— Oz! Acolo mă aflu, declară Rusty. Am decolat de pe aeroportul din Salt Lake City şi am aterizat în Oz. Singurul lucru care lipseşte e…

— Pixie? Eşti înăuntru?

— … sperietoarea de ciori.

Bărbatul care-şi strecurase pe uşă gâtul lung se potrivea din toate punctele de vedere cu sperietoarea aia. Nu-i lipseau decât paiele care să se ivească de sub pălărie.

— A, nu, spuse Pixie, urcându-se pe pat. Nu e sperietoarea de ciori, e Eugene. E prietenul meu. Probabil că ţi-a adus nişte Tundra Tonic. El îl face, ştii, şi e foarte bun pentru ce te supără pe tine.

Rusty închise ochii.

Când îi deschise din nou, uşa era larg deschisă şi Letty stătea în prag, holbându-se la copil şi la bărbatul cu înfăţişare atât de ciudată.

— Iar eu sunt vrăjitoarea cea rea din vest, spuse ea, râzând zgomotos. Dacă voi doi nu coborâţi imediat la micul dejun, o să vă vrăjesc.

Pixie chicoti şi se lăsă să alunece jos din pat. Se îndreptă spre uşă, apoi fugi înapoi şi îi dădu lui Rusty un pupic pe obraz.

— Cred că o să-mi placă să locuiesc în Oz. Mulţumesc că l-ai angajat pe tăticul.

— Pixie, strigă Rusty, ridicându-se în capul oaselor. Cine ţi-a spus că o să fiu mămica ta?

— A, i-am auzit vorbind pe domnul Doak şi pe alt domn, când m-am dus la grajduri să văd taurul. Îmi place şi Drăguţul. E simpatic. S-a înfuriat foarte tare când tăticu m-a luat de acolo.

— Cam aşa stau lucrurile cu secretele, observă Letty, scrâşnind din dinţi în semn de „ţi-am spus eu”, în timp ce Pixie ieşea din cameră în paşi de dans. Dar nu ştiu de ce-aş avea pretenţia ca muncitorii să-şi ţină gura, atâta vreme cât voi doi nu vă feriţi să vă dezbrăcaţi unul pe celălalt la duş, aşa cum nu se fereşte una de la Coyote Springs Saloon să-şi arate fundul gol.

— Deci e adevărat? Chiar m-a adus Cade în braţe şi m-a băgat sub duş?

— Da’ cine ştie? Când am intrat eu, eraţi amândoi dincolo de paravan şi tu-i smulgeai hainele de pe el. Nu era tocmai – Letty oftă teatral – comportamentul unei doamne. Deşi, dacă eram mai tânără cu douăzeci şi cinci de ani, m-aş fi bătut cu tine pentru el.

Rusty se ridică din pat. Era evident că el avusese dreptate. Suferise un şoc teribil care o făcuse să se poarte… straniu. Cu siguranţă, Cade înţelesese acest lucru, chiar dacă Letty se distra grozav pe seama celor întâmplate.

— Letty, începu ea, cred că ţi-am explicat care sunt planurile mele în ce-l priveşte pe domnul McCall. Încercăm doar. Dacă la capătul a şase luni sunt – roşi, dar se sili să continue – însărcinată, ne vom căsători.

— Hm. Ce încercaţi?

Rusty se clătină o clipă, simţindu-şi capul

neaşteptat de uşor. Şocul putea să fi fost o scuză rezonabilă pentru comportamentul de seara trecută, dar pentru cel de azi nici chiar ea nu putea să invoce aşa ceva. Îşi îndreptă umerii şi aruncă o privire la ceasul de pe noptieră.

— Zece! De ce nu m-ai trezit mai devreme?

— Ei bine, după atâta frământare, Cade a spus să te lăsăm să dormi.

— Nu Cade e cel care hotărăşte aici.

— Nu? Încearcă să le spui muncitorilor asta.

Rusty se opri brusc şi se răsuci spre Letty.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Taurul a scăpat de pe pajişte acum vreo oră şi Cade a organizat prinderea lui.

— L-a prins? Nu ştiam nici măcar că ştie să călărească.

— Nu ştiu ce să zic, murmură Letty, detaşată. Dar bănuiesc că perioada asta de probă o să dea la iveală multe… lucruri. Cafeaua e pe aragaz.

— Ohhh! gemu Rusty. Se îmbrăcă repede, se spălă pe dinţi şi îşi trecu o perie prin păr. „A organizat prinderea. Ohhh!” Ce să ştie un zilier petrolist despre recuperarea unui taur? Oricum, de ce să-i îngăduie Doak să-şi asume responsabilitatea asta? Doak era ajutorul ei. De fapt, nu era tocmai asta. Niciodată nu-l numise aşa în mod oficial. Niciodată nu mersese atât de departe. Era unul din mijloacele prin care ea îşi asigura menţinerea autorităţii. Dar Cade?

Înainte ca Letty să coboare scările şi să toarne cafeaua, Rusty atacă pe uşa din spate. La grajduri, oamenii erau deja pe cai şi adunaţi în jurul lui Cade, care stătea în picioare în jeep.

— Voi cunoaşteţi zona, spunea el.

Rusty îşi făcu loc printre ei.

— Ce se petrece?

— Bună dimineaţa, doamna Wilder. Cade îi oferi un zâmbet scurt, pe care-l înlocui apoi cu o expresie gravă şi profesională.

— Ne pregăteam de plecare.

— De ce nu m-aţi înştiinţat de ceea ce s-a întâmplat?

— Pentru că nu ştiam ce s-a întâmplat. Numai Drăguţul poate să ne spună, când îl găsim, şi trebuie să-l găsim înainte să apuce să se îndepărteze. Doak, hotărăşte tu încotro s-o ia fiecare.

Cade coborî şi-i întinse mâna lui Rusty, care se trezi oferindu-i-o pe a ei înainte să-şi dea seama că execută ordinele lui.

— Dar…

— Nu! spuse el în şoaptă.

După un scurt moment de surpriză, Doak îşi drese glasul şi începu să distribuie porţiuni de teren fiecărui grup.

— Dacă îl găsiţi, trageţi două focuri, aşteptaţi, şi mai trageţi două. Dacă e vreo problemă, trageţi în rafale. Camionul o să se apropie cât se poate de mult. Înţeles?

Oamenii dădură din cap, se uitară spre Rusty şi începură să se împrăştie. Rusty, incapabilă să-şi mai ţină gura, se întoarse spre Cade.

— Cum îndrăzneşti să iei hotărâri! N-ai niciun drept. Nici să mă opreşti n-ai niciun drept, McCall.

Cade se aşeză şi porni motorul jeepului.

— Stai jos, Willadean.

— Nu-mi mai spune aşa! Şi nu stau jos dacă nu vreau eu.

— Cum vrei. Cade puse benzină în rezervor. Îşi reţinu un început de zâmbet în colţul gurii când Rusty se lăsă să cadă violent pe canapea. De ce nu ai aparate de transmisie prin radio, cel puţin pentru tine

şi Doak?

— Pentru că… pentru că n-avem nevoie.

— Nu?

— Până acum nu. Unde mergem?

— Să găsim taurul.

— Ce te face să crezi că ştii unde e?

Cade traversă pajiştea în viteză şi urcă coasta colinei ce înconjura locul îngust, unde căzuse avionul cu o seară înainte. Rusty închise ochii şi se cutremură când trecură pe lângă avionul cu o aripă îngropată în pământ şi cu partea din spate înfiptă în peretele lateral al hangarului.

— Nu ştiu unde e, dar cred că de aici, cu dimensiunile lui, îl putem vedea. N-avem decât să aşteptăm.

— Nu pot să stau aici şi să aştept în timp ce oamenii mei îl caută.

— De ce nu? Nu sunt destul de buni?

— Ba da, sigur că sunt.

— Şi nu e Doak mâna ta dreaptă?

— Ba da, dar…

— Dar problema e că nu prea ai încredere în el, sau ţi-e teamă să-i transferi autoritatea, pentru că se poate întâmplă ca muncitorii să-şi facă datoria şi fără să-i supraveghezi tu?

Cade urcă pe colină cu jeep-ul cât putu de sus, apoi opri. Nu înţelegea nici el de ce era atât de aspru cu ea, poate numai de teamă că va vrea să fie ea însăşi în fruntea muncitorilor.

Întorcându-se, îşi îngădui să o privească lung pe Rusty Wilder. Ar fi crezut că memoria i-a jucat o festă noaptea trecută. Ea nu putea fi nici pe departe atât de frumoasă şi de înflăcărată cum o crezuse. Dar aşa era, într-adevăr. Când avionul se izbise cu zgomot de hangar, simţise că ceva s-a rupt în el, şi-şi pierduse

controlul.

Oamenii cu care lucrase îl considerau distant. Dar numai el însuşi ştia adevărul. Sufletul îi era îngheţat. Atâta timp cât refuzase să permită vreunei emoţii să-l atingă, zidul de gheaţă înălţat de el rămăsese intact. Apoi, întâi venise Pixie şi începuse să-l cioplească, iar după aceea, noaptea trecută, Rusty îi făcuse o spărtură serioasă, astfel încât topirea cea temută începuse cu adevărat.

De câte ori se uita la Rusty, o nouă fisură apărea. Dacă Letty nu i-ar fi întrerupt, ar fi dus-o pe Rusty în pat şi ar fi făcut dragoste cu ea toată noaptea. Nu era nicio îndoială în privinţa asta. Şi ea l-ar fi lăsat. Nu se putea înşela, ea îi răspunsese la fel. Fusese copleşită de dorinţă ca şi el. Oare explicaţia lui fusese corectă? Fusese ea sub influenţa şocului? Probabil că da. Asta era problema.

Cea mai mare parte a nopţii se luptase cu ea. De ce avea scrupule cu privire la ceea ce aproape că se întâmplase? Dacă scopul pentru care era cu Rusty era să facă un copil, atunci ce-ar fi nepotrivit în a face dragoste cu ea? Ea îl dorea; n-avea nicio îndoială. Şi el o dorea pe ea. Chiar şi acum, trupul lui îi amintea acest lucru. Atunci, de ce?

Nu ştia, şi asta îl preocupa. Petrecuse până acum două nopţi la Silverwild şi nu dormise mai mult de câteva ore cu totul. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să găsească răspunsul.

Soarele era strălucitor şi cald în dimineaţa asta. În depărtare lucea zăpada proaspătă de pe înălţimile Wasatch Mountain. Rusty nu se putea uita la Cade. Îşi concentră privirea asupra zăpezii. Dacă măcar ar fi mai multă zăpadă, s-ar rezolva atâtea dintre problemele ei.

Cel puţin aşa spusese cu o săptămână în urmă.

Acum Cade McCall o silea să ia în considerare o

altă problemă, una pe care el o crease, cu intervenţia lui. Desigur că ea ar trebui să fie acolo, cu oamenii ei. Asta aşteptau de la ea. Erau o echipă, întotdeauna îi condusese. Ei n-ar fi comentat niciodată ordinele pe care le primeau de la ea. Le Îndeplineau pur şi simplu, în tăcere.

Totuşi, nu se putea împiedica să se gândească la momentul de adineauri, când Doak împărţise sarcinile. Oamenii vorbiseră, verificaseră, puseseră întrebări. Niciodată nu făcuseră aşa cu ea. Dar asta nu însemna nimic. Se asiguraseră doar că înţeleseseră bine ce li se spusese. Aluzia lui Cade că n-ar avea încredere în Doak fusese o înţepătură fără rost. Doak ştia că avea încredere în el.

— Desigur că mă pot baza pe Doak, spuse ea, rupând tăcerea lungă.

— Dar nu-l laşi să ia decizii.

— De ce te priveşte acest lucru, McCall?

— Acum nu mă deranjează, dar ce-o să se întâmple când o să porţi în pântece copilul nostru?

Rusty scoase un oftat de surpriză, în timp ce-şi desprinse mâna de pe portiera jeepului.

— O să trec podul când o să ajung la el.

— Poate, fu singurul comentariu.

— Naiba să te ia, McCall, spuse ea în cele din urmă. Abia ai ajuns şi deja încerci să faci ceea ce te-am avertizat în mod explicit să nu faci.

— Ce anume?

— Să preiei Silverwild. De asta mă ocup eu, şi mă voi ocupa şi-n continuare.

— Ştiu, recunoscu el şi, după un răstimp lung, se întoarse spre ea cu un regret sincer în ochi. Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? La scuze nu se aştepta deloc. El încă o mai privea cu regret. În această dimineaţă ochii

lui întunecaţi păreau bătrâni, foarte bătrâni, ca şi când fuseseră martori la trecerea a o mie de ani. Era durere în ei, şi poate resemnare. Ea îşi simţi inima bătând repede şi i se tăie respiraţia. Liniştea amplifică bătăile inimii până când acestea părură să se reverse peste dealuri, răsunând ca nişte tobe antice.

— Ştii, noaptea trecută mi-am dorit atât de tare să fac dragoste cu tine, încât senzaţia devenise dureroasă. Aş fi făcut-o dacă nu venea Letty, spuse el.

— Ştiu.

Îi era greu să vorbească. Centrul atenţiei nu mai era ce se întâmplă acum, ci ceea ce se întâmplase noaptea trecută. Ştiuse de când li se întâlniseră pentru prima oară privirile, în dimineaţa asta, că era încă aceeaşi intensitate a sentimentelor între ei.

— Şi n-ar fi fost bine, adăugă el.

— De ce? Doar pentru asta te-am angajat.

— Ştiu. Îşi smulse privirea dintr-a ei şi coborî din maşină.

Ea îl urmări cu privirea o vreme cum urcă dealul, apoi se căţără în urma lui şi-l ajunse atunci când el se opri, în vârf.

— E foarte frumos, Silverwild. Înţeleg de ce vrei să dureze.

— Atunci de ce n-ar fi fost bine? întrebă Rusty din nou, uitându-se intenţionat dincolo de dealuri, silindu-se să biruie atracţia fizică copleşitoare pe care-o încerca de câte ori erau împreună.

— Te-am dorit, McCall, şi asta n-avea nimic de-a face cu accidentul. E ceva nou pentru mine.

— Mi-am închipuit.

— Cade!

De data aceasta se întoarseră în acelaşi timp. Rusty îi întâlni privirea fixă, dar o sfidă. Nu ştia încotro se îndreptau, dar el era răspunsul, întrebarea,

hotărârea ei. N-o să-i permită să dea înapoi.

— Eşti sigură că vrei să rămân? Încă mai poţi să te răzgândeşti. Ochii i se întunecară şi mai tare când întrebase.

Rusty încuviinţă. Duse mâna la bărbia lui şi-şi frecă vârful degetelor de barba ţepoasă. Simţi o uşurare ciudată, ca şi cum înălţimea munţilor i-ar fi redat echilibrul. O pală de aer rece îi învolbură părul pe spate.

Cade aştepta, hotărât să nu se mişte.

Degetele ei alunecară pe obraz în jos, în jurul bărbiei, şi dădură ocol buzelor. El era ca de piatră – imobil, încordat. Rusty avea senzaţia că, dacă l-ar lăsa vreodată să plece, ar fi cuprinsă de furia eliberării lui ca un foc de preerie înteţit de vânt. În josul bărbiei, de-a lungul gâtului, către deschizătura cămăşii, degetele ei înaintau, încet, ca şi cum i-ar fi măsurat puterea voinţei.

Foc, din ce în ce mai mult foc, foc mistuitor îi curgea prin fiecare nerv din corp. Nu ştia decât că e în flăcări şi că bărbatul pe care-l mângâia era sculptat în gheaţă sub atingerea ei. Se înfioră.

Cade simţi fiorul ei. Trupul lui era încordat la maximum, autocontrolul se apropia de punctul în care va ceda. Lumina soarelui dansa în părul ei, aprinzând o vâlvătaie care se prelingea în fiecare locşor din mintea lui. Atingerea ei era uşoară, dar el ştia că e pierdut. Era pierdut din primul moment când o zărise la aeroport.

Nu mai încercase acest gen de dorinţă stăruitoare. Sau, dacă se întâmplase, izbucnise în flăcări şi apoi se mistuise arzând. Sentimentul intens nu putuse supravieţui ardorii pasiunii. Dar acum dorinţa lui sporea cu fiecare atingere. Era ca un reactor atomic fără dispozitiv de răcire, care mai devreme sau mai târziu, va exploda.

Ce-l reţinea totuşi?

— De ce te temi, McCall?

— De tine, de mine însumi, de noi.

Nu-şi putea dezlipi ochii de pe ea. Urmărea cum i se iuţea respiraţia, cum îi tremurau buzele, cum i se măreau ochii.

— Nu face asta, Rusty. Dacă nu vrei să-mi pierd controlul de tot.

— De ce să te cruţ? Eu mi l-am pierdut deja. Deodată el se întinse, îşi strecură coapsele între picioarele ei şi o trase spre el în timp ce-i strivea buzele sălbatic cu ale sale. Intimitatea era copleşitoare. Cu piciorul, ea îl simţi întărindu-se. O ţinea lipită de el, cu trupul arcuit în al lui, şi o zdrobea cu tăria dorinţei lui.

O dezlănţuire de senzaţii cuprinse trupul ei, în fiecare colţişor. El cerea totul, şi ea dădea totul. Cade McCall era stăpânul – stăpânul ei. Conştiinţa acestui fapt ţâşni în ea ca sunetul unui glonţ. Îşi simţi corpul întreg stând la pândă. Glonţ... gloanţe? Erau focuri de armă care se auzeau.

— McCall, opreşte-te. Cade se dădu un pas înapoi.

— Ce e? Nu asta vrei?

Rusty respiră adânc şi îşi desprinse trupul de Cade.

— Ascultă, Cade, împuşcături. L-au găsit pe Drăguţul.

Ea se întoarse, încă respirând greu, şi se îndreptă poticnindu-se către jeep.

— Trebuie să mergem acolo. Condu tu, te rog. Eu nu cred că pot.

Cade închise ochii şi încercă să-şi recapete controlul. Diavolul, îşi zise, fiind sigur că primele suspiciuni îi fuseseră îndreptăţite. Rusty Wilder era

trimisul Satanei, care îi cerea deja sufletul. Pe când se întoarse la maşină şi porni motorul, încercă cu disperare să-şi amintească ce s-a întâmplat cu Faust.

La urma urmei n-avea nicio importanţă. Fusese deja stigmatizat de flacăra ei.

Capitolul 5

Până ce Rusty şi Cade au ajuns la intrarea canionului, unde fusese găsit Drăguţul, se strânseseră toţi ceilalţi, inclusiv Eugene, care stătea pe o aripă camionului.

— Cum ai ajuns aşa de repede, Eugene? întrebă Cade ţâfnos. Doar nu ştii nimic despre tauri rătăciţi.

Eugene se uită de la Cade la Rusty şi înapoi.

— Ei bine, poate că nu ştiu nimic despre vite, dar ştiu de elanul ăla care se învârtea în jurul taberei. Era mereu în căutare de femele, dar îi plăcea să şi mănânce bine. Câţiva dintre noi am stabilit un pariu o dată, pe câte femele are şi cum reuşeşte să le păstreze. Bineînţeles, dacă aveam de gând să aflăm cine-a câştigat, trebuia să deschidem un cont.

Rusty deschise portiera şi-şi umbri ochii cu mâna. Drăguţul era undeva înaintea ei, dar din cauza intrării înguste a canionului nu-l putea vedea.

— Ce s-a întâmplat cu elanul? întrebă unul dintre muncitori.

— Şi-a găsit un canion strâmt, exact ca ăsta, şi a înfiinţat o colonie de elani. Mi-am închipuit că, dacă asta a fost atât de potrivit pentru elan, trebuie să fie şi pentru taur. Letty mi-a spus unde se afla canionul. Se

pare că şi-a găsit câteva prietene acolo, înăuntru, zise Eugene.

— Ce părere ai, Cade? Doak, călare, dădu ocol jeepului.

Rusty coborî din maşină înainte ca el să poată răspunde. Se îndreptă furioasă spre unul dintre muncitori.

— Dă-mi calul tău, Joe. Băieţi, voi faceţi un tunel. Doak şi cu mine o să intrăm şi-o să gonim taurul. Voi să-l îndreptaţi spre fermă.

Doak se uită la Rusty, apoi la Cade, o umbră de regret colorându-i expresia feţei, o clipă.

Cade o privi pe Rusty cum aştepta, emoţionată, încuviinţă din cap. Ea avea dreptate. Silverwild era al ei, şi avea tot dreptul să hotărască singură. Greşise când încercase să-i preia atribuţiile, chiar dacă o făcuse spre binele ei, ca ea să se odihnească după accident. Dar n-avea nimic de-a face cu asta. El făcuse ceea ce era obişnuit să facă – să ia greul asupra sa – şi oamenii păruseră dornici să-l asculte.

Privi cum Doak şi Rusty intrară în canion, şi oamenii se supuseră indicaţiilor ei. Apoi se îndreptă spre camion.

— O colonie de elani, Eugene?

— Ei bine, părea că lucrurile între tine şi doamna Wilder erau cam încinse. O povestioară potrivită întotdeauna calmează totul. Bine lucrat, nu-i aşa? Cel puţin muncitorii nu bănuiesc nimic. Dar tot arătaţi epuizaţi. Necazuri în paradis?

— Mai rău, recunoscu Cade. Mă gândesc că poate am făcut o mişcare greşită venind aici.

— Vrei să spui, cu viitoarea doamnă McCall?

— Exact asta vreau să spun. Trebuia să fie un aranjament de afaceri, Eugene. M-aş fi putut descurca. Se pare că ceva s-a schimbat, dar nu ştiu sigur ce se

petrece.

— Ba cred că ştii, Cade. Întotdeauna am crezut că undeva pe drum ţi-ai pierdut simţul orientării. Ai trăit atâta vreme în Ţara gheţii şi a zăpezii, că ai devenit şi tu de gheaţă. Acum te-ai trezit în mijlocul flăcărilor şi începi să te topeşti.

— Ce pot să fac?

— După cum văd, bătrâne, nici pe dracu'. Poate numai să te asiguri că n-o să te îneci la dezgheţ.

În acel moment, Rusty şi Doak se întoarseră la camion. Rusty era roşie la faţă şi în mod vizibil necăjită.

— Ceva nu e-n regulă? întrebă Eugene curios, ca şi când se aşteptase la înşelarea aşteptărilor.

— Dacă ceva nu e-n regulă? izbucni Rusty şi plesni coapsele calului cu biciuşca. Taurul ăsta nu se lasă dus în niciun fel. E prea… prea înfierbântat. N-avem decât să aşteptăm până… termină.

Cu greu îşi putea stăpâni furia. Întâi de toate, sărutările lui McCall îi aduseseră senzaţiile pe punctul de a exploda. Apoi intrase călare într-un canion strâmt, în căutarea unui taur care era mai excitat decât văzuse vreodată, în toţi acei ani în care se ocupase de prăsirea vitelor. Drăguţul era uluitor. Era pe punctul de a trece la treabă şi n-avea nici cea mai mică intenţie de a permite ca cineva sau ceva să-l despartă de vacile nerăbdătoare pe care le adunase în canion.

Instinctul animalic pur, din intenţia lui evidentă, înteţise emoţiile ei, deja vulcanice, până la iminenţa exploziei. De zece ani ieşise călare cu oamenii ei, fără să fi avut cea mai vagă urmă de înţelegere a înmulţirii vitelor, până astăzi. Văzu zâmbetul atotştiutor al lui Cade şi întoarse calul, îndepărtându-se de ceilalţi ca să-şi poată stăpâni sentimentele.

— Spui că Drăguţul e încins şi supărat? Eugene

se lăsă să alunece de pe aripa camionului şi scuipă tutun pe pământul tare.

Doak încuviinţă din cap.

— Aşa se întâmplă cu taurii, dar ăsta chiar e un spectacol rar. Poate că nu l-am urni nici dacă ne-ar cunoaşte. N-ajungem nicăieri fără un pistol cu tranchilizant.

Cade îşi ridică privirea.

— Un pistol cu tranchilizant? N-aveţi aşa ceva?

— Ba da, dar lui Rusty nu-i place să-l folosească. E mai riscant decât crezi. Dacă pui o doză prea mare, poţi să omori animalul. Dacă nu e de ajuns de mare, nu faci decât să-l întărâţi, şi atunci nu mai poţi să-i administrezi niciun antidot care să-l aducă la starea normală. Desigur, poţi şi să-l loveşti greşit şi să-l ucizi cu acul.

— Atunci, întrebă Cade, ce facem?

— Putem să aşteptăm până se potoleşte, ceea ce, după cum se prezintă lucrurile, ar putea dura zile întregi…

— Nu vreau să aştept aşa, îl întrerupse Rusty, în timp ce îşi mâna calul încet înapoi spre grup. Se poate vătăma între timp. Dar deocamdată nu văd ce altceva să fac. Stăm aici şi aşteptăm.

— Şi dacă se întunecă până atunci? întrebă Eugene, cu o expresie curioasă. Cade ştia, asta însemna că Eugene se gândea la ceva, dar nu-şi putea imagina ce fel de poveste cu elani ar fi de ajutor acum.

— Ei bine, asta ar îngreuna situaţia, recunoscu Rusty. Ar putea să se strecoare printre noi şi să ajungă la loc deschis.

— Ai vreo idee, Eugene? Cade se uită la vechiul prieten şi aşteptă.

— Poate. Pot să iau pe unul dintre băieţi să se întoarcă cu mine la baraca noastră?

— Sigur. Du-te cu el, Joe, spuse Rusty, dar nu pot să-mi dau seama ce ai de gând.

— Nu-i decât o idee, dar poate o să meargă. Haide, băiete. Eugene o luă încet înapoi spre camion şi demară brusc, cotind.

— Eşti sigur că era bucătarul taberei? întrebă Rusty, suspicioasă.

— Ei bine, „bucătar” nu spune totul. Gătea. De asemenea, se amesteca în treburile tuturor, rezolva lucrurile când ceilalţi, sfârşiţi, le lăsau baltă şi, în general, se considera un fel de mamă pentru toţi.

*

Rusty se asigură că Doak va sta între ea şi Cade cât vor aştepta, dar chiar şi de la distanţă era conştientă de focul stăvilit cu greu din ochii lui. Nu ştia ce s-ar fi putut întâmplă acolo, pe creasta muntelui, dacă nu s-ar fi auzit împuşcăturile. Dar se gândi că venise vremea să ia o decizie în privinţa contractului preliminar, înainte să-şi piardă de tot controlul şi indiferent de viitorul pe care l-ar putea avea împreună.

Expresia „a face dragoste” căpătase acum un cu totul alt înţeles pentru ea. De câte ori se găsea la mai puţin de trei metri de Cade, devenea o antenă radio. Trupul ei trimitea semnale şi primea o confirmare atât de puternică, încât aproape că simţea legătura electrică.

Totul va merge mai bine după ce va pune regulile pe hârtie, îşi dădu ea asigurări. Cade ar fi silit să respecte aceste reguli. N-ar mai fi niciun fel de uzurpare a autorităţii ei legitime. Se asigură că nu va mai fi nicio dezamăgire, nicio renunţare, până când nu va fi pregătită.

Până când nu va veni timpul potrivit.

Din canion se auzi mugetul ascuţit al unei vaci, urmat de zgomotul copitelor bătând pământul tare şi de răgetul gutural al taurului.

Rusty scoase un oftat adânc şi auzi un geamăt slab, de care nu-şi dădu seama, până nu aruncă o privire pe chipul lui Doak, că ea însăşi îl scosese.

*

Era vremea prânzului când se întoarse Eugene. Curioşi, oamenii se adunară în jurul lui, uitându-se la îmbinarea unui hârdău mare de tablă cu un aranjament ciudat de găleţi de apă şi sticle maronii, cu gâtul lung.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Doak, scărpinându-se în barbă.

— Ei bine, băiatu' ăsta sigur n-o să se oprească să mănânce, dar e mult prea înfierbântat. Probabil că se va opri doar ca să ia câte o înghiţitură de apă, să-şi mai umezească gâtlejul din când în când. Am de gând să-i dau ceva care-o să-l mai domolească.

Intrând în canion, Eugene găsi un loc mai ridicat sub un colţ proeminent şi acolo-şi plasă hârdăul. Începu să-l umple cu apă din găleţi. Deschise una dintre sticle, îi mirosi conţinutul şi bău. După o înghiţitură zdravănă goli sticla aia şi încă una, în apă, şi mestecă totul cu un băţ.

— Trebuie să-şi facă efectul. Hai să ne retragem şi să găsim un loc unde să aşteptăm.

Între timp, Cade îşi imaginase ce avea de gând Eugene. Nu era sigur că o să meargă, dar cel puţin spectacolul va micşora tensiunea dintre oameni şi Rusty, şi dintre Rusty şi el însuşi; şi, dacă nu se înşela, se vor distra în acelaşi timp.

— Ce e cu fetele pe care le-a agăţat Drăguţul?

întrebă Eugene curios.

— Sunt nişte vaci rătăcite, nu de valoarea celor pe care vrem să le folosim ca să-mi demonstrez teoria, răspunse Rusty. Intenţionez să folosesc numai rasa Charbray pură, până obţin un exemplar satisfăcător.

Coborî de pe cal şi se aşeză pe o piatră, lângă peretele canionului.

— Eşti sigur că ceea ce ai făcut tu acolo nu prezintă niciun risc? Taurul ăsta e lucrul cel mai preţios de la fermă. N-aş vrea să risc să-l pierd.

— Sub nicio formă, garantă Eugene. Cred c-o să trag un pui de somn. E nişte mâncare în camion, în caz că-i e cuiva foame. Acestea fiind spuse, se cuibări într-o crăpătură, apărat împotriva vântului de un colţ de stâncă.

Doak şi ceilalţi înconjurară camionul, în căutarea pungilor cu sandvişuri şi a termosurilor cu cafea, lăsându-i pe Rusty şi Cade aşezaţi unul lângă celălalt, puţin mai departe de Eugene. Câteva minute mai târziu procedă şi Cade la fel şi se întoarse cu două termosuri cu cafea pe care le puse în spatele ei.

— Povesteşte-mi despre soţia ta, îi ceru Rusty înainte de a sorbi din cafeaua fierbinte. De ce nu ţi-a spus de copil?

Cade păru speriat. Se gândi la întrebarea ei câteva clipe, încercând să formuleze un răspuns cât de cât raţional.

— Janie se temea de singurătate. Voia să fie cineva lângă ea. Eu plecam pentru multă vreme. Cred că Pixie îi satisfăcea această nevoie şi nu voia să rişte să-i fie luată.

— Ai fi luat-o?

— Nu ştiu. M-a părăsit pentru un altul. Când el a părăsit-o la rândul lui, ea a început să bea. Din câte am aflat despre situaţia ei, aş fi putut câştiga custodia lui

Pixie într-un proces.

De unde stăteau, nu puteau vedea taurul cu haremul lui. Mai bine. Era destul de rău şi faptul că auzeau sunetele. Nu trecu mult şi apăru Drăguţul, mişcându-se greoi, se opri, adulmecă în aer şi găsi hârdăul. Bău pe săturate şi intră din nou în canion.

— Dar soţul tău? întrebă Cade.

— Ben? E ciudat, dar nu mă gândesc la el ca la un soţ, deşi am fost căsătoriţi opt ani. Era asociatul tatălui meu. Era mult mai în vârstă. Pe măsură ce creşteam, îmi era ca un al doilea tată.

— Asta nu te incomoda… în rolul de soţie, vreau să spun?

— Ba da. Ar fi putut să-i spună că, după câteva încercări nereuşite, nu se mai pusese problema să facă dragoste. La început Ben, era la fel de jenat de acest lucru ca şi ea. Apoi, când începuseră tulburările cardiace, nu mai făcuseră niciun efort în direcţia asta.

— Ai iubit-o? întrebă Rusty.

— Pe Jenie? Aşa credeam pe vremea aceea. Cine ştie? Dragostea e greu de definit, cred.

— Eu nu l-am iubit niciodată pe Ben, recunoscu ea, nu aşa cum o femeie trebuie să iubească un bărbat… Acum ştiu asta.

Cade şi Rusty nu se priveau. Vorbeau încet şi detaşat. Cu ceilalţi în apropiere, stăteau pur şi simplu de vorbă, schimbau informaţii într-un mod surprinzător de liber. Lui Cade nu i se mai întâmplase să poată vorbi aşa cu o femeie. Se gândi că şi Rusty era uimită de cât de uşor le venea amândurora.

Când Drăguţul făcu al doilea drum la hârdăul cu apă, mersul îi era nesigur şi capul i se clătina. Mugetul avea acum o notă distinctă de fericire şi nu mai trecu mult, până abandonă femelele de tot şi se concentră numai asupra băuturii.

Rusty se ridică şi se uită de la taur la Eugene şi înapoi.

— Ce anume ai pus în apă?

— Formula mea proprie şi secretă, mărturisi el deschis. Băieţii de la tabăra din Alaska îi spuneau Tundra Tonic. E bun pentru ce te supără, spuse, aruncând o privire spre Cade.

Sări în picioare şi o luă spre camion.

— S-ar spune că taurul n-o să vă mai facă necazuri de-acum. Doar prindeţi cu lasso-ul una dintre femele ca să-i ţină companie pe drum şi-o să fie fericit ca un cocoş bătrân în coteţul găinilor.

— Tundra Tonic? se interesă Rusty.

— E bun pentru ce te supără? repetă Doak, cu un început de zâmbet. Să mergem, băieţi. Mai bine-l ducem acasă înainte ca doza de tonic să-l istovească complet.

— Doamnă! Joe, muncitorul care mersese cu Eugene, se îndrepta spre ei târându-şi picioarele. Vreţi calul meu?

— Urcă lângă mine, Joe, sugeră Cade. Adică, dacă doamna Wilder n-are nimic împotrivă. Sunt sigur că vrea să supravegheze întoarcerea Drăguţului.

— Nu, Joe. Ia-ţi calul înapoi, spuse Rusty calm. Doak n-are nevoie de mine.

Se urcă în jeep şi trânti uşa.

— M-am gândit la câteva lucruri. O să aranjez ca Pixie să meargă la şcoală la Coyote Wells, luni. O să-l convoc pe Meekin, judecătorul, pentru mâine seară, ca să schiţăm contractul preliminar şi… vinerea viitoare este balul crescătorului de vite, unde sper să vii ca… însoţitor al meu. Dacă eşti de acord.

Nu se uita la el. Dar el ştiu că îi mai dădea o ultimă şansă de a se răzgândi. După ce va fi de acord, el şi-ar lua responsabilitatea de a… ei bine, nu ştia exact. De soţ? De tată? Era acolo numai de două zile şi

ştia deja că perioada de probă nu fusese o idee bună. Şase luni nu puteau fi de ajuns.

Dar şase luni însemnau un început.

— Da.

*

Pixie le ieşi în întâmpinare în dreptul gardului împrejmuitor. Cu un ţipăt de plăcere, se strecură pe sub gard şi alergă spre taur.

— O, Drăguţule, te-ai întors!

Lui Rusty îi sări inima din piept.

— Cade, fii atent! Pixie!

Doak, Eugene şi Cade alergară nebuneşte spre gard şi ajunseră în acelaşi timp.

Pixie, cântând „Mary avea un mieluşel”, stătea lângă taurul uriaş, care-şi plecase capul ca ea să-l mângâie. După sunetele pe care le scotea, taurul nu era furios, până când ridică fruntea şi-i zări pe oamenii care se apropiau.

— Pixie, spuse Cade cu voce calmă, dă-te înapoi, încet, acum.

— Dar, tăticule, protestă ea. Drăguţul vrea să-l mai mângâi

— Te rog, Pixie, fă cum îţi spun.

Drăguţul stătea nemişcat, cu picioarele depărtate, urmărindu-i cu nervozitate pe cei trei bărbaţi.

— Bine, consimţi Pixie. Mă întorc mâine să mă joc cu tine, Drăguţule.

Taurul îşi coborî capul pentru o ultimă mângâiere şi o privi pe Pixie fugind înapoi spre gard şi trecând pe dedesubt pentru a se opri în braţele lui Cade.

Bubuitul care se auzi în urma lor era zgomotul

făcut de ceilalţi doi, care fugeau, încercând să ajungă la adăpostul gardului înainte de a lua contact cu coarnele taurului, coborâte şi îndreptate spre ei.

— Îmi pare bine că l-aţi găsit, tăticule. Cred că nu-i place să fie singur. Cred că de-asta a fugit.

— Pixie, niciodată să nu mai intri în ţarcul taurului, ai auzit? spuse Cade cu voce încordată. Poate să te lovească.

— Nu mă loveşte, tăticule. M-a lăsat să-l mângâi de dimineaţă. Îi place să-l scarpini pe cap. I-am dat pâinea mea prăjită. Îi place pâinea prăjită cu gem.

Peste capul lui Pixie, Cade îl zări pe Eugene, care dădea din cap aprobator.

— Are dreptate, Cade. N-aş fi crezut nici eu dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. Stătea acolo cântând „Mary avea un mieluşel”. Apoi, înainte să-mi dau seama ce face, era dincolo de gard, hrănindu-l cu pâine prăjită cu gem. Şi, crezi sau nu, dar i-a plăcut.

Cade simţi un nod în gât. Pixie, care supravieţuise morţii mamei ei şi celor două accese de bronşită şi pneumonie, intrase din întâmplare în ţarcul unui taur sălbatic şi scăpase nevătămată. O strânse şi mai tare la piept.

Veni şi Rusty şi-şi strecură braţul în jurul mijlocului ei.

— Dar, Pixie, iubito, cred că trebuie să aştepţi până se mai îmblânzeşte Drăguţul, ca să te joci cu el. Câteodată animalele sălbatice se prefac că te plac, când de fapt nu-i aşa. Ştii povestea cu Scufiţa Roşie şi lupul?

— Da, doamnă. Mi-a spus-o Eugene.

— Îţi aminteşti că lupul se prefăcea că e bunicuţa numai ca s-o mănânce pe fetiţă? Promite-mi că aştepţi până când suntem siguri că Drăguţul n-o să facă aşa.

— Dar el nu face aşa. Ştiu eu că nu face. Dar, dacă aşa spuneţi voi, n-o să mai intru în ţarc până când nu-mi daţi voie.

— Cred că deocamdată aşa e cel mai bine, Pixie, răspunse Rusty. Nu orice fetiţă şi-ar face griji pentru un taur care e singur. Cred că tu eşti deosebită. Rusty îşi dădu seama cu surprindere că exact asta voise să spună. O luă de o mână pe Pixie pe drumul spre casă. Cade o ţinea de cealaltă mână. Firesc, ca şi când aşa făcuseră întotdeauna, Cade şi Rusty, cu Pixie între ei, se îndreptau spre casă.

Letty îi privea, cu un zâmbet larg pe faţă. Poate că planul lui Rusty de a-şi găsi un soţ prin poştă avea să meargă de minune. Poate că ar trebui să-i mai pregătească o cameră lui Pixie, lângă a ei. Copilul avea probabil nevoie de mângâiere peste noapte, până când se va simţi la Silverwild ca acasă.

Şi, hotărî Letty cu nepăsare, nu poţi să ştii unde se află Cade. Cele două aripi ale casei erau destul de departe una de alta, deşi erau legate de hol prin interior şi de verandă prin exterior. Da, pe Pixie s-ar putea s-o bucure cămăruţa de lângă a lui Letty. În timpul zilei ar putea să folosească şi dormitorul obişnuit. Letty nu credea că în timpul zilei va fi vreo problemă. Dar se răzgândi prinzând expresia de pe faţa lui Cade şi-a lui Rusty; poate şi-n timpul zilei va fi vreo problemă.

Ei bine, fie. Poate că vor învăţa de la Drăguţul şi-şi vor găsi şi ei vreun canion îngust. La Salt Lake City se apropia „Balul crescătorului de vite”. De obicei, Rusty nu se ducea, dar anul acesta făcuse rezervări. Letty nu ştia dacă din cauza Drăguţului sau a lui Cade McCall. Nu era sigură că ştia nici chiar Rusty. Hotelul Crescătorul de vite nu era un canion îngust, dar poate era destul de aproape de aşa ceva.

Letty desfăcu sticla de Tundra Tonic din care băuse împreună cu Eugene mai devreme, când acesta ajunsese acasă, turnă o porţie zdravănă în mâncare şi începu să fredoneze.

Luni de dimineaţă, Eugene o duse pe Pixie cu maşina la şcoală, la Coyote Wells. La puţin timp după aceea, Cade plecă fără să-şi dezvăluie ţinta, iar Rusty ieşi călare, apoi, mai târziu, se întoarse şi începu să se învârte în jurul casei ca un peşte pe uscat.

— Ce-i cu tine, Rusty? întrebă Letty în cele din urmă. Cum de nu eşti afară, muncind cu oamenii?

— Adunăm cireada din miazăzi ca s-o curăţăm de paraziţi şi m-am hotărât să vin să văd dacă n-ar vrea şi Cade să meargă cu noi. Spune că vrea să înveţe despre munca la fermă. În afară de asta, n-am de gând să-l tratez aşa cum… Tăcu. „Aşa cum a făcut tata cu mine”, fusese gata să spună, dar zise: Vreau să spun că, dacă am încredere în el, trebuie s-o ştie şi el.

— Ai perfectă dreptate. Dar nu-i aici. Aşa că poţi să-ţi vezi de treabă.

— Ai dreptate, Letty. Dar mă gândisem că e Cade aici şi că…

— Ei bine, nu e. Şi n-ar trebui să-l cauţi, până când nu sunt gata actele de la judecător. Când vine?

— Diseară, după cină.

— Şi ce-o să scrie în contractul ăsta?

— Despre cele şase luni în care trebuie să… să ne obişnuim unul cu altul. Apoi, dacă sunt… ştii tu, însărcinată, o să stabilim mai multe variante pentru… atunci.

— Înţeleg, spuse Letty, prudentă. Şi Cade ce-ar trebui să facă între timp, în afară de a se obişnui cu tine?

— Poate să călărească. Poate să stea cu fata lui. Poate… De fapt, unde-i el acum? Nu e bine să iasă

singur.

— Nu ştiu. N-a spus. A întrebat dacă poate să ia jeep-ul şi a plecat. Oricum, din ce-am văzut eu la domnul McCall, găseşte el ceva de făcut. Cred că ştie să-şi poarte singur de grijă.

Nu-i făcea plăcere să recunoască faptul că se gândise şi ea la acelaşi lucru. Cum să-i ocupe lui timpul nu fusese una dintre priorităţi, când îşi făcuse planurile. Se gândise că se va purta ca unul dintre muncitori. Dar era evident că nu fusese o idee bună. Oamenii, în mod firesc, aşteptau instrucţiuni de la el. Rusty fusese nevoită să accepte situaţia. Cade înţelesese ce se întâmplă şi se dăduse la o parte.

Veni ora prânzului şi apoi trecu. Se confirmă întrevederea cu judecătorul Meekins, dar Cade tot nu apărea. Rusty se întâlni cu Doak şi discutară programul de însămânţări pentru noul taur. Venise exact la timp. Cele mai multe vaci fătaseră la sfârşitul lui decembrie şi în ianuarie. În curând vor fi din nou gata de prăsilă. Dar Rusty nu voia să mai rişte scoţându-l pe Drăguţul din ţarc.

Cu ajutorul unei vaci drept momeală, l-ar putea duce de nas pe taur, obţinându-i sămânţa, şi astfel ar fi capabili să fecundeze în mod artificial cireada. La nouă luni după însămânţare, ar afla cât de bun fusese Drăguţul. Dacă era bun, noile vaci ar fi capabile să umble mai mult şi cu mai puţină apă decât această generaţie.

Când Pixie se întoarse de la şcoală, intră zburdând în bucătărie, cu cărţile sub braţ, şi relată cu entuziasm evenimentele primei zile:

— Letty, sunt o mulţime de băieţi şi de fete în clasă. Avem pauze, filme şi sală de mese, explică ea. Ah, lui tăticu’, lui Eugene şi mie o să ne placă aici. Se întoarse spre Rusty, cu semne de întrebare în privire.

Doamna Rusty?

— Nu, nu e nevoie să-mi spui aşa, zise Rusty cu căldură. Poţi să-mi spui… Dar nu ştia cum. Mamă? Nu, nu era mama lui Pixie. Nu era nici măcar soţia tatălui ei, aşa că preciză: să-mi spui Rusty.

— Bine, Rusty. S-a întors tăticu'? Eugene mi-a zis că trebuia să meargă la doctor.

— La doctor? Rusty se încruntă. Cade se simţea rău şi nu-i spusese? Acum era într-adevăr îngrijorată. Le lăsă pe Pixie şi pe Letty în bucătărie, se duse în camera de zi şi se aşeză la birou. Nu era obişnuită să dea atâta importanţă problemelor mărunte. De fapt nu-şi amintea să i se mai fi întâmplat vreodată să se învârte prin casă fără niciun scop, în miezul zilei. Dacă s-ar fi întors la Salt Lake City, ar fi găsit din nou barul acela. De fapt, nu vedea niciun motiv pentru care să nu bea ceva. Avea tot timpul lichior în casă.

Dădu la o parte geamul vitrinei şi începu să studieze etichetele sticlelor. Oare ce se punea într-un cocktail? Nu-i plăcea să recunoască faptul că n-avea nici cea mai vagă idee. Şi tatăl ei şi Ben gândeau că o femeie nu trebuie să bea. Aşa încât ea nu bea. Un pahar de vin la masă putea fi acceptat, la un fel de cocktail la o petrecere, dar nu ştiuse ce înseamnă să bea acasă la ea şi fără vreun motiv anume.

În cele din urmă, luă una din sticle şi-şi turnă într-un pahar. Adaugă sifon şi amestecă cu un pai. Nu avea gheaţă şi nici nu voia să-i ceară lui Letty să-i aducă. O să bea dintr-o singură înghiţitură. Aşa făceau muncitorii când mergeau la Coyote Saloon.

Sorbi mult şi înghiţi, înghiţi şi iar înghiţi. Luase foc. Când lichidul îi ajunse în stomac, stârni un val de senzaţii care-i tăie respiraţia şi o făcu să gâfâie.

Auzi un râs pe înfundate în spatele ei.

Cade stătea în prag, încercând, fără succes, să-

şi reţină hohotele.

— Mă primeşti şi pe mine? întrebă de formă şi se duse la dulapul cu lichior.

Rusty reuşi să liniştească vulcanul în erupţie din stomac şi dădu din cap.

— Sigur că da.

— Ce bei? Ridică sticla şi citi eticheta. Făcu ochii mari. Rom? Prefer romul pe o noapte cu viscol, dar dacă asta-i alegerea ta, e-n regulă.

— Adevărul e că nu prea deosebesc o sticlă de alta, McCall. Nu prea beau de obicei.

— Mai devreme mi-ai spus Cade. Îmi place mai mult. Sună mai intim.

— Şi tu mi-ai spus Rusty. Şi mie-mi place mai mult. De ce nu… pregăteşti o băutură ca lumea? Nu cred că asta e grozavă.

— De ce n-o rugăm pe Letty să ne facă o ciocolată fierbinte mai bine? Cred că mi-ar plăcea mai mult să văd o viitoare mamă bând ceva hrănitor. Lichiorul n-o să-i prea priască copilului.

— Eşti atât de sigur că va fi un copil? Respiraţia îi era întretăiată şi nu făcea niciun efort să-şi revină.

— Sunt sigur, spuse el, punând sticla la loc şi luându-i paharul din mână. Tu nu?

Crezu că a răspuns da. Dar în timp ce buzele lui Cade le revendicau pe ale ei, nu mai era sigură. De fapt, când se pierdu în braţele lui nu mai era sigură de nimic, decât că asta aşteptase toată ziua.

*

În sufragerie, Cade văzu că tacâmul lui fusese mutat din capul mesei pe o parte, la mijloc.

— E mult mai bine aşa, spuse el, trecând în spatele scaunului ei pentru a o ajuta să se aşeze. Îmi

place rochia ta.

— Nu eu ţi-am schimbat locul, murmură ea, promiţându-şi să stea de vorbă cu Letty despre această intervenţie a ei. Şi ei îi plăcea cum se îmbrăcase Cade. Blugii îi erau apretaţi şi călcaţi. Puloverul negru şi moale, pe care şi-l trăsese peste cap, îi răvăşise puţin părul încă umed şi i se lipea de bust.

Rusty se uită la rochia moale, roz, pe care-o purta, şi-şi dori să fi ales altceva. O alesese Pixie în timpul scurtei vizite pe care i-o făcuse exact înainte ca Letty s-o cheme la masă, în bucătărie. Rochia simplă de jerseu, cu guler înalt, îi punea în evidenţă sânii şi îi subţia talia, ca o haină expusă pe un manechin, subliniind fiecare rotunjime a trupului.

— A fost ideea lui Letty să te mute. Rusty se aşeză pe scaunul ale cărui picioare zgâriară duşumeaua când îl trase în faţă, într-o încercare disperată de a evita contactul cu mâinile lui Cade. Dar fu prea târziu.

Cade mai rămase un moment în spatele ei, cu mâinile pe umerii ei, apoi se aplecă şi îi depuse un sărut uşor pe gât.

— Da, Letty e o femeie după inima mea.

— Bine, izbucni Rusty, luptând cu senzaţia buzelor lui atingându-i pielea. Atunci dăruieşte-i-o. Se înnebuneşte după declaraţii de dragoste şi idile. De câte ori ceda în faţa sărutărilor lui, Rusty părea să fie cuprinsă de îndoieli în privinţa uşurinţei cu care el i le pretindea.

— Îmi pare rău, iubito, şopti din spatele ei, îndreptându-şi trupul. Vorbeşti ca de-un colet poştal.

După asta, conversaţia fu forţată, apoi inexistentă. În cele din urmă Letty, exasperată, trânti farfuriile cu pui fript şi garnitură şi-şi puse mâinile-n

şold, amenințătoare.

— La ascultaţi, voi doi, e evident că nu vă certaţi deoarece Cade joacă baschet şi lui Rusty îi place fotbalul. Nu ştiu ce se-ntâmplă cu voi în timpul mesei de-o luaţi razna, dar dacă nu lăsaţi orice deoparte şi nu apreciaţi mâncarea pe care-o fac, o să-i dau drumul sălbaticului ăla de Eugene în bucătărie şi-o să-l las pe el să vă gătească.

— Sălbatic? repetă Cade cu un licăr în ochi. El spunea c-o s-o scoateţi la capăt unul cu altul.

— Fasole cu pesmeţi? spuse Rusty în acelaşi timp, îngrozită.

Rusty şi Cade se uitară unul la celălalt şi începură să râdă.

— Ai dreptate, Letty, fu ea de acord. Să nu lăsăm neînţelegerile dintre noi să strice masa.

— Neînţelegeri? În definitiv nu cred că avem vreo neînţelegere, Rusty, spuse el. Cred că problemele personale sunt în cea mai mare parte problemele noastre comune. Poate sărim peste desert şi mergem în birou acum. Aş vrea să aud ce-o să scrie judecătorul ăla în înţelegerea preliminară.

— Bună idee, Cade. Rusty se ridică şi ocoli masa. Când vine judecătorul Meekins, Letty, te rog să-l pofteşti în birou. Ia-o înainte, Cade, vin şi eu imediat. I-am promis lui Pixie că Glenda o să vină s-o înveselească.

— Glenda?

— Nu ştiai? Sunt Glenda, vrăjitoarea cea bună. Şi acum scuză-mă, o s-o iau pe drumul pietruit cu cărămidă galbenă care duce la Oz.

— De asta porţi rochia roz?

— Da, recunoscu Rusty roşind. Pixie spunea că Glenda se îmbrăca numai în roz.

Cade nu comentă. Se opri în prag, încălzit de o

mulţumire teribilă în timp ce-o privea pe Rusty străbătând holul. Nici urmă din pasul lung şi mândru pe care-l văzuse în prima zi. În loc de asta, femeia care urca treptele crea în jurul ei o atmosferă de blândeţe şi de bunăstare, ce făcea toată casa să pară mulţumită.

Cade îşi reţinu impulsul de a o urma. Era important ca Rusty şi fiica sa să-şi găsească un punct comun dacă relaţia asta devenea permanentă. Se gândise că Pixie s-ar putea răzvrăti împotriva ideii ca o altă femeie să intre în viaţa lor. Dar era din ce în ce mai uimit văzând capacitatea ei de a accepta orice şi de a se adapta. Lui îi luase mult să înveţe aceste lucruri. Şi tocmai când credea că şi-a pus la punct sistemul, venise Rusty să-l dea peste cap.

Glenda, vrăjitoarea cea bună. Pixie se pricepea să dea nume şi preţ lucrurilor. Cade stătea în faţa căminului, cu mâinile amândouă sprijinite de el. Fie că era vrăjitoarea cea bună, fie cea rea, un lucru era sigur: Rusty îi vrăjise inima.

— Cade?

O făcuse din nou: apăruse în spatele lui, iar el era atât de prins cu gândurile lui, că n-o auzise. Se întoarse.

— Gata?

— Da, şi Pixie ţi-a trimis asta. Se ridică pe vârfurile picioarelor şi depuse un sărut fugitiv pe buzele lui, apoi se retrase.

El înghiţi cu greu.

— Presupun că nu pot să-i răspund în acelaşi fel?

— Mai bine nu. Mai puţin de un metru îi despărţea şi Rusty ştia că ar trebui să se îndepărteze. Judecătorul putea intra în orice clipă şi nu era momentul să se lase ispitită. Cred că de nişte Tundra Tonic de-al lui Eugene am avea nevoie.

Rusty încerca să nu se gândească la sărutul lui Cade. Dar nu se putea îndepărta. Parcă i se înmuiaseră picioarele. Sânii o ardeau de dorinţa de a atinge pieptul lui Cade şi simţea o nevoie dureroasă când îşi imagina trupul lui lipit de al ei, trupul lui gol şi stârnit. Făcu un pas spre el. Dacă nu se ţinea de ceva, îşi putea lua zborul în noapte.

— Cade?

O bătaie în uşă împiedică ce ar fi putut urma.

— Trebuie să fie judecătorul, spuse Rusty, cu încordare în glas, făcând un pas în laturi.

— Probabil, zise el, sforţându-se să meargă la fereastră şi să se gândească la un viscol. Atinse pervazul şi-l simţi rece pe piele. Controlează-te, se admonestă. Nu mergea. Îngheţul. Se concentră asupra lapoviţei şi avalanşelor. Bărbatul care intrase în cameră fu tratat cu spatele de Cade o vreme destul de lungă, în mod inexplicabil.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, Rusty, spuse el, atunci când se întoarse şi Cade. Am făcut o pană pe drum. O sărută pe Rusty pe obraz şi făcu câţiva paşi prin cameră. Acesta e soţul provizoriu?

— Da. Aruncă o privire pe chipul lui Cade şi se aşeză între cei doi bărbaţi, în timp ce Cade îşi muta scaunul mai la lumină. Domnule Meekins, ţi-l prezint pe Cade McCall.

Judecătorul era un om scund, roşu la faţă şi aspru. Îl fixă pe Cade cu o privire suspicioasă.

— Ei bine, nu eşti aşa cum mă aşteptam.

— Pare să fie părerea generală.

Judecătorul dădu din cap surprins şi se îndreptă spre birou.

— Bine, haideţi să ne uităm puţin peste înţelegere, deşi nu ştiu de ce aveţi nevoie de ea. Pe vremea mea, dacă o femeie voia să aibă copii, se

mărita şi rămânea însărcinată. Nu prea văd de ce trebuie să schimbaţi ordinea.

Îşi puse servieta pe birou şi o deschise cu o smucitură, pentru a scoate un teanc de formulare.

— Cred că nimeresc drept la ţintă cu astea. Puteţi să vă uitaţi pe ele şi să semnaţi acum, sau le iau mâine.

— Dă-i drumul, domnule judecător, şi spune-mi ce scrie acolo. Cade se aşeză după fotoliul cu spătar înalt dintr-un colţ al biroului. Simţea nevoia să ţină ceva în mâini, ceva asupra căruia să se concentreze.

După ce judecătorul expuse condiţiile înţelegerii, Cade se sili să rămână pe loc şi să spună cu hotărâre:

— Două mari probleme rămân fără răspuns. Mai întâi, n-o să fiu un întreţinut – pentru niciun motiv. Dacă rămân aici, trebuie să am ceva folositor de făcut.

Rusty era uluită.

— În privinţa asta nu-i nicio problemă, Cade. La ce te gândeşti?

— E clar că nu ştiu nimic despre vite, dar pot să învăţ. În schimb, mă pricep la irigaţii. Cred că pot să am şi eu o contribuţie şi vreau să se specifice în contract că am dreptul să muncesc. De acord?

— De acord. Care-i cea de-a doua problemă?

— Aici s-ar putea să fie mai dificil. Ocoli scaunul şi se duse în spatele lui Rusty. Fără să-i pese de uimirea judecătorului, o întoarse cu faţa la el. Tatăl meu m-a părăsit. Eu n-o să fac asta copilului meu. Copiii pe care o să-i am vor avea o mamă şi un tată, sau nu se vor mai naşte.

— Dar… dar… dar… îngăimă judecătorul, asta înseamnă o căsătorie stabilă, şi aşa ceva nu face parte din planul lui Rusty.

— Nu neapărat. Înseamnă doar că intenţionez

să-i fiu tată copilului meu. Amănuntele pot fi puse la punct atunci când e nevoie. Eşti de acord, doamnă Wilder?

— Da, şopti în ea într-un târziu. Dacă o să avem copii, o să punem la punct amănuntele aşa cum doreşti.

— Ei, dacă sunteţi siguri, cred că trebuie să rescriu clauza căsătoriei temporare.

— Suntem siguri, spuse Letty, intrând în cameră şi trăgându-l după ea pe Eugene, care zâmbea larg. Iar noi suntem martorii. Nu-i aşa că e nevoie de martori, domnule judecător?

— Ei bine... da. Zăpăcit de tot, omul se înroşi şi mai tare. Peste câteva momente se întoarse la acte şi începu să facă modificări. Acum, dacă părţile în cauză ar semna pentru schimbările făcute ar fi în regulă. Uite, aici şi aici.

— Unde să fac un X? spuse Eugene serios, în timp ce scria în spaţiul indicat, Eugene Philip Wesley Manderville III.

— Al treilea? chicoti Letty, neîncrezătoare. Nu se poate să fi existat şi cel dintâi, şi cel de-al doilea. Trebuie să fii un original.

— Ei, doamnă, încă nu ştii multe lucruri despre Eugene. Dar nicio grijă, o să le afli.

— De asta mi-e frică, spuse Letty. Să vă conduc, domnule judecător. Actele rămân la dumneavoastră, sau le îndosariaţi pe undeva?

— Fiecare dintre cele două părţi are câte o copie, şi am şi eu una pentru dosar.

Letty îl scoase pe judecător din birou. Eugene dădu o mână de ajutor ducând servieta.

Biroul deveni dintr-o dată liniştit.

Rusty respiră, slăbită, întrebându-se ce făcuse.

Cade se întoarse din nou spre foc pentru a-şi

masca confuzia propriilor gânduri. O silise să consimtă ca mariajul să devină o realitate dacă apăreau copii. Dar încă nu ştia dacă-şi va găsi locul în lumea lui Rusty Wilder. Nu ştia nici dacă asta voia. El o voia pe ea. Ce dracu' făcuse?

— Cade? De ce te-ai dus la doctor? Eşti bolnav?

— La doctor? Oftă adânc. Nu la doctor, Rusty, la veterinar, răspunse, absent. M-am dus la Coyote Wells ca să mă uit pe o hartă a regiunii şi la întoarcere m-am oprit pe la veterinar.

— De ce? Aveam toate hărţile de care ai nevoie în birou.

— Nu şi pe cele cu rezervele de apă şi cu drepturile de foraj.

— E pierdere de vreme, spuse Rusty. Fiecare fermier din vale a cheltuit o avere forând. De ce te-ai oprit pe la Will Fleming?

— M-am gândit că e bine să ne cunoaştem dac-o să rămân aici. Am stat de vorbă despre tauri şi despre pistoalele cu tranchilizant. Sunt un trăgător destul de bun şi, dacă poţi să ţii taurul sub control cu tranchilizante, m-am gândit că pot să dau o mână de ajutor. Am mai descoperit şi că…

Dacă ar fi stat să se gândească, Rusty şi-ar fi dat seama că era logic ce spunea el. Dar nu putea. Tot ce auzise era că avusese îndrăzneala să se ducă la oraş şi să se amestece în treburile fermei, fără să se consulte cu ea.

— Presupun că i-ai spus lui Will că eşti aici în calitate de… de… armăsar de prăsilă? Trebuie să se fi distrat grozav. Nici nu puteai găsi pe cineva mai potrivit ca să-i împărtăşeşti planurile noastre. Will Fleming a fost principalul tău rival. Dacă ţineam de biserica lui, probabil că eram de mult căsătoriţi. Aşa cum e, aproape căpătase slujba ta. Poate că trebuia

să-l fi ales pe el.

Nu asta voise să spună. Cum îi ieşiră cuvintele din gură, ştiu că făcuse o greşeală. Cade McCall n-ar fi niciodată un simplu armăsar de prăsilă. Era un bărbat, un bărbat mândru care renunţase la planurile pentru viaţa lui, ca să-i ofere un cămin mai bun copilului său. Era exact genul de bărbat pe care l-ar alege ca tată pentru propriul ei copil. Şi ea, ce-i oferea? O scorpie, crudă şi josnică.

— Cade…

— Las-o baltă, doamnă Wilder, spuse Cade rece. Nu l-ai ales pe el. M-ai ales pe mine, şi am un contract pe care o să te oblig să-l respecţi. Altminteri, eu n-am ce pierde. O să mă însor cu cea mai bogată femeie din stat şi mi se va oferi sex cât doresc. Îşi luă contractul şi îl îndoi cu grijă. O să fac bine să fiu atent cu asta. Valorează o grămadă de bani.

Ieşi din cameră cu paşi mari, fără să se uite înapoi.

Rusty privea uluită în gol. În cămin trosni o bucată de lemn şi aruncă o ploaie de scântei.

Ce făcuse?

Capitolul 6

Noaptea era liniştită. Calmul nu era tulburat de vibraţia nici unei mişcări; nicio adiere de vânt nu se oprea în fereastră. Lui Rusty i se părea că valea se furişase la adăpostul muntelui ca să se ascundă. Măsura camera în lung şi-l lat, fără încetare.

De la moartea lui Ben nu se mai simţise atât de

dezorientată şi de necontrolată. Planurile ei, atât de bine gândite, dispăruseră fără urmă într-o vâlvătaie de senzaţii. Din clipa în care îl întâlnise pe Cade la aeroport fusese prinsă într-un vârtej emoţional – acum speranţe năvalnice, iar în clipa următoare nelinişte, chiar disperare. Îi îngăduise lui Cade McCall să lase pe planul doi orice proiecte şi orice intenţii. În loc ca Silverwild să rămână centrul preocupărilor ei, Cade McCall era primul ei gând la trezire şi ultimul la culcare.

Nu mai dăduse niciodată peste un obstacol pentru care să nu găsească vreun mod de a-l ocoli. Se mândrea că era capabilă să lămurească problema, să caute un răspuns şi să pună în aplicare paşii necesari pentru a o rezolva. Dar acum Cade era problema şi paşii pe care trebuia să-i facă, pentru a scăpa de fascinaţia lui, reclamau tocmai faptul pentru care îl angajase… să împartă patul cu ea. Şi acum el îndepărtase această posibilitate.

*

Dincolo de curtea interioară, în camera aşezată simetric cu a lui Rusty, Cade străbătea încăperea cu paşi mari, torturat de furie şi de neputinţă, ambele de neclintit. Pentru prima oară de când se întorsese acasă şi Janie nu mai era, acum bâjbâia. Nici chiar momentul când aflase de Pixie şi când îşi asumase responsabilitatea unui copil despre care nu ştiuse nimic nu se putea compara cu valul de nehotărâre ce se abătuse asupra lui acum. Nu ştia de ce insistase să rămână neştirbită căsătoria. Crezuse odată că e îndrăgostit. Se înşelase.

Căsniciile din dragoste, în care domnesc pacea şi mulţumirea, erau legende. De data asta nici măcar

nu erau căsătoriţi, iar el fierbea de mânie şi de frustrare. Era preocupat de copil, care vedea deja în Rusty pe Glenda, vrăjitoarea cea bună ce-i ocrotea somnul şi visele. Cum să-şi stăpânească dorinţa sălbatică faţă de o vrăjitoare aprigă, hotărâtă să-şi cârmuiască singură micul regat?

De-ar putea găsi un răspuns, un răspuns temporar, care să-i lase timp să pună la punct o altă soluţie. Nu numai pentru el şi Pixie, dar şi pentru Eugene.

O soluţie provizorie. Imaginea lui Rusty i se revărsă în minte. Tumultul din urechi îl împiedica să gândească raţional. Încerca să respire adânc pentru a se calma, dar bătăile inimii părură să se accelereze, într-o izbucnire de furie, împinse uşa care dădea pe verandă şi se lăsă pătruns de aerul rece al nopţii. Îşi scoase puloverul şi-i dădu drumul pe podea, întâmpinând cu pieptul gol senzaţia de gheaţă. Gheaţă şi frig, cu astea era obişnuit.

Se aplecă peste balustradă şi inspiră adânc, cu disperare, apoi ridică capul şi atunci zări lumină în camera de vizavi.

O umbră se mişca încoace şi-ncolo, se oprea, se întorcea, apoi îşi relua mersul. Simţea frământarea lui Rusty ca şi când s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu ea. Se sfâşiau reciproc. Şi ea suferea, iar el era cauza. Înainte să se poată gândi ce face, o rupse la fugă pe verandă şi ocoli casa în formă de U. Ajunse la uşa ei şi apăsă pe clanţă.

Se deschise.

Rusty rămase încremenită, cu ochii larg deschişi şi uimiţi, buzele îngânându-i numele:

— Cade.

Într-o clipă, mâinile lui îi cuprinseră umerii, descoperind căldura pielii ei. Îi înconjură gâtul cu

degetele, găsi fermoarul ascuns de părul ei şi îl descheie, lăsând rochia să cadă, o grămăjoară roz, la picioarele lor. Lenjeria de dantelă albă fu sfâşiată şi acum ea stătea în faţa lui, cu pielea ei albă şi proaspătă, cu părul ca focul, ciufulit, cu ochii verzi privindu-l cu o pasiune la care nu s-ar fi aşteptat…

Mâna lui, rămasă în jurul gâtului, îi ridică pletele grele, prin care degetele i se strecurau anevoie, şi i le împrăştie pe umeri, pe sâni. Degetele aspre îi prinseră un sfârc al sânilor, în timp ce o cerceta ca şi când nu mai văzuse în viaţa lui un trup de femeie.

— Cât de frumoasă e fiecare părticică din tine, murmură el. O flacără gata să izbucnească la atingerea mea. Cu cealaltă mână o mângâia, ţinând-o în aşa fel încât îi strivea sânii de pieptul lui. O simţi înfiorându-se şi speră că era semnul focului ce mocnea sub exteriorul rece, înşelător.

— Vreau să te simt, şopti ea, îngropându-şi palmele în părul lui bogat. Apoi mâinile ei coborâră brusc în josul pieptului, întârziară în dreptul şoldurilor, înainte de a-i desface violent blugii şi de a-şi strecura o mână înăuntru, atingându-l, cuprinzând mărturia solidă a dorinţei lui. El gemu, apoi îi îndepărtă mâna.

— Te rog, Cade. Apucă blugii şi i-i trase în jos, eliberând astfel sexul puternic excitat. I se taie respiraţia când ajunse la slip şi îl trase în josul picioarelor musculoase.

Trupul lui Cade, încă rece de pe verandă, era ca gheaţa în comparaţie cu dorinţa ei febrilă. Era desculţ. Ieşi din blugi şi le dădu cu piciorul, trimiţându-i, laolaltă cu hainele ei, într-un maldăr de dantelă şi de dril. Când cele două trupuri se atinseră, se ascuţi fiece senzaţie, ea devenind mai acaparatoare decât crezuse că poate fi, iar Cade răspundea la fel.

Focul întâlni gheaţa.

Aproape că se auzi sfârâitul. Cade murmură o înjurătură şi se năpusti asupra buzelor ei cu o violenţă egalată de a ei. Limbile cercetătoare, posesive, arcuite, cereau şi primeau în timp ce Cade se lăsă pe podea, trăgând-o şi pe Rusty pe covorul de sub el. Sprijinit în coate, o privi o vreme, nu cu dorinţă tandră, ci cu furie nutrită de pasiune.

Apoi veni peste ea şi îşi adânci privirea în ochii ei. Mii de senzaţii îi izbucniră în vine şi îi puseră stăpânire pe inimă. Sorbind-o din ochi, el îşi dădu seama că orice s-ar întâmplă în acest târg nebunesc, o iubea. Da, o dorea. Dar o dorea pentru totdeauna, iar şase luni de dragoste nu erau de ajuns.

Sub el, Rusty se simţea devorată de pasiunea sălbatică a lui Cade McCall. Trupurile lor se contopeau în întregime. Nimic nu mai aparţinea unuia singur. Chiar când el se retrăgea, se ridica şi ea şi se mişca odată cu el. Mâinile lui, în jurul ei, o strângeau şi o ţineau lipită de el. Era ritmul vieţii, al dăruirii, al capitulării totale.

Iar momentul de maximă intensitate fu un fior răsfrânt în ei, ca o avalanşă în pustietate, rostogolindu-se întruna până când se stinse treptat în propria splendoare de vis.

Dragostea lor fu mai mult decât o simplă atingere, fu contopirea a două suflete.

Şi apoi el se retrase.

Forţa senzaţiei slăbi, flacăra se stinse şi ei se treziră mai străini decât înainte, deşi încă se mai atingeau.

Rusty deschise ochii asupra adâncurilor obscure ale acestei… acceptări? înfrângeri? a lui Cade. Nu ştia sigur. Nu ştia decât că fuseseră copleşiţi amândoi, scoţând la iveală totul şi cerând ceea ce poate li s-ar fi refuzat dacă n-ar fi fost atât de înflăcăraţi.

— Ai câştigat, spuse el, ridicându-se. Nu pot să stau departe de tine. Ţi-ai angajat un bărbat. Dar dacă relaţia noastră are vreo şansă să meargă, nu va fi de ajuns să mă culc cu tine. Trebuie să-mi găsesc locul aici.

— Cade, eu vreau…

— Tu vrei. Eu vreau. Parcă mi-ai dat foc, şi o să ne distrugem unul pe celălalt dacă nu găsim un punct comun. Îţi dau şase luni. Deocamdată, sunt exact ca taurul cumpărat.

Îşi puse blugii şi se strecură afară, în noapte. Rusty îşi simţi ochii umezi. Ar fi trebuit să se simtă triumfătoare datorită acestui succes, dar era numai tristă. Se băgă în pat şi se înveli, cuibărindu-se ca un copil speriat de întuneric.

Era epuizată. Îi era ruşine.

Apoi pâlpâi o uşoară senzaţie de căldură undeva, înlăuntrul ei. Chiar când o recunoscu, aceasta începu să ardă. Cade se înşela când spunea că ea-i luase sufletul. I-l împrumutase doar, pentru o vreme, ca să i-l aline pe al ei şi să-i dea viaţă. Luă cealaltă pernă în braţe şi-şi îngropă faţa în ea.

Cade. Îl voia din nou, acolo, în braţele ei. Şi-o să găsească o cale pentru asta. Rusty Wilder McCall! Numele sună plăcut. Poate ar fi posibil un compromis. Will Fleming nu s-ar fi potrivit în braţele ei. În cele din urmă, se căsătorise cu iubita lui din copilărie, Ann-Marie. Erau făcuţi unul pentru altul.

Poate şi ea şi Cade McCall erau făcuţi unul pentru altul. Poate nu. Dar Cade McCall era aici. Zâmbi. Cade McCall semăna în mare măsură cu Drăguţul, era uluitor.

*

Cade nu plecă în dimineaţa următoare. Dar ar fi putut s-o facă. Toată săptămâna îşi petrecu timpul pe colină, cu Doak şi ceilalţi oameni. Pleca înainte ca Rusty să se trezească şi se întorcea noaptea târziu. Conducea pe fiecare culme şi fiecare colţ al lanţului de dealuri din depărtare, în timpul zilei. Mânca împreună cu muncitorii, iar de dormit nu se ştia sigur când dormea.

Rusty îl lăsă în pace. Ştia că trebuie să-l lase să-şi găsească un mod de viaţă la fermă. În cele din urmă, se văzu obligată să-i trimită vorbă prin Letty că balul la care se vor duce va fi doar o formalitate. Se oferi să-i comande un smoching, dar Letty îi transmise că el înţelesese şi-şi făcuse propriile aranjamente. Totuşi, ceru permisiunea de a folosi camionul când avu nevoie de el, şi Rusty fu de acord.

Până când fu reparat avionul, Rusty era silită să se bazeze pe jeep, sau să rămână la fermă. Când trăia Ben foloseau o limuzină mare, neagră, dar Rusty nu se urcase la volanul ei de la funeralii încoace. Îşi petrecea timpul în birou, lucrând pe computer, făcând socoteli, dând telefoane de afaceri şi încercând să hotărască cum i-ar convinge cel mai bine pe ceilalţi fermieri să se folosească de calităţile Drăguţului. Taxele pe care le-ar percepe astfel ar micşora simţitor criza de bani din contul la bancă.

Crearea unei specii noi era la fel de importantă pentru concurenţă, cât şi pentru ea. Fiindcă voiau apa ei pentru vitele lor. Şi cultivatorii de grâu şi de pepeni voiau apa ei. Dar nu avea încă un răspuns.

În munţi începuse dezgheţul, venea primăvara. Apa va ajunge în vale curând. Se uită pe fereastră. Munţii erau ca nişte scări cu mari porţiuni uscate între ei. Apa care curgea de sus străbătea întinderea uscată de pământ, care era prea tare, de prea multă vreme,

pentru a o putea absorbi, şi-şi făcea drum către râu. Dacă s-ar putea pune stăpânire pe această cantitate de apă, fără a interveni în cursul râului, s-ar rezolva multe dintre problemele dintre ea şi ceilalţi fermieri.

Când Rusty îşi aruncă privirea pe fereastră, o zări pe Pixie dansând prin curte, spre împrejmuire. Avea în mână o mică gustare, o cană de lapte şi o şarlotă. Ajunse la gardul care despărţea ţarcul de restul curţii şi se opri. S-ar fi spus că vorbea cu cineva, dar colţul casei o împiedica pe Rusty să vadă cine era dincolo de gard, până când…

— Drăguţul! Taurul, păşind agale, sforăi şi bătu pământul cu copitele o clipă, apoi îşi vârî capul printre scânduri şi începu să muşte din prăjitura din mâna lui Pixie. Rusty alergă pe uşa de la verandă şi traversă în grabă curtea.

Se hotărî să nu strige. Un simplu cuvânt îl putea întărâta pe taur şi Pixie putea fi rănită. Nici măcar acum, oricât de mult se străduiseră, nimeni nu era capabil să pună mâna pe animalul atât de uşor de înfuriat. Totuşi acum părea perfect satisfăcut, lingând mâna lui Pixie şi ascultându-i pălăvrăgeala. Rusty se opri.

— Şi uite aşa, Drăguţule, tăticu’ şi cu domnişoara Rusty o să se căsătorească şi-o să facă o grămadă de copii. O să stăm aici mereu şi n-o să mai am niciodată vise rele. Ştii, Rusty e vrăjitoarea cea bună. Face să dispară visele rele. Dacă eşti cuminte, poate să te facă să zâmbeşti şi tu. Acum bea-ţi laptele.

Chicoti. Am pus pe furiş şi nişte tonic de-al lui Eugene în el. E bun pentru ce te supără.

Copilul întinse cana şi taurul începu să bea cu zgomot.

— Acum ajunge. Trebuie să mai opresc şi pentru pisoi. Pixie mângâie animalul pe cap şi o luă

înspre grajduri, pe lângă gard. Trebuie să plec acum, Drăguţule. Când o să crească pisoii, o să-i scot să se joace cu tine.

Rusty o văzu pe Pixie dispărând în grajd. Taurul o privi şi el, satisfăcut, cu coada şfichiuind aerul, apoi se îndepărtă încet. Dacă n-ar fi fost acolo, lui Rusty nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai văzuse. Taurul era blând şi ascultător cu copilul. Dar, de fapt, toată lumea era aşa cu Pixie, chiar şi ea.

Întorcându-se în bucătărie, Rusty o găsi pe Letty mestecând ceva pe foc şi cântând cu glas tare. Îi luă un minut să identifice cântecul „O să mă mărit în zori”.

— Letty, îmi pare rău că-ţi întrerup concertul, dar avem cumva pisoi în grajd?

— Dacă mai trăiesc, da. Doak a spus că au venit alaltăieri noapte, sunt micuţi de tot. Mama lor s-a furişat acolo aproape moartă de foame. El a încercat să le dea de mâncare, dar i s-a părut că nu arată prea bine. De ce?

— Se pare că-i hrăneşte Pixie.

— A, da. Mi-a cerut mai multă şarlotă şi mai mult lapte. Mititeii nu pot să mănânce încă, dar cred că nu strică să încerce.

— Mi-e teamă că prăjitura nu era numai pentru pisoi.

— Nu? Dacă mai voia o porţie, putea să ceară.

— Nu, nu era nici pentru ea. I-a dat-o taurului. Şi ştii ceva? A lins-o chiar din mâna ei.

Letty scăpă lingura din mână şi se întoarse spre Rusty alarmată.

— Vorbeşti de creatura aia diabolică pe care-ai adus-o aici?

— De el vorbesc. Ai din întâmplare nişte Tundra Tonic de-al lui Eugene pe-aici?

— Ei… da, poate am. De ce?

— Vreau să mă uit puţin.

Letty părea vinovată când scoase de sub chiuvetă o sticlă maronie de bere, cu gâtul lung şi cu dop.

— Hm, pare mult mai uşoară.

Rusty luă sticla şi-o deschise. O mirosi. Avea un parfum vag. Îşi ţuguie buzele, respiră adânc şi dădu sticla peste cap, luând o înghiţitură din lichidul limpede. Nu prea simţi vreun gust până când băutura îi ajunse în stomac, şi atunci ştiu.

— Moonshine! Tundra Tonic al lui Eugene e moonshine curat. Nu ştiam că mai face cineva aşa ceva.

— Sunt sigură că te-nşeli, protestă Letty. E un tonic special pe care Eugene îl fabrică din ierburi din Alaska şi din boabe de cafea. Are reţeta de la eschimoşi.

— Pot să pun pariu că da. Nu-i nicio minune că taurul a devenit atât de docil. Nu-i nicio minune că mănâncă din mâna lui Pixie. A devenit dependent. Rusty trânti sticla pe masă şi se repezi afară din bucătărie, spre grajd. O să aibă o mică discuţie cu Eugene, cu Doak şi cu Cade. Ăsta nu e un mod de a îmblânzi un animal sălbatic.

Până ajunse la grajd arsura din stomac se intensifică, emanând unde de mulţumire ce ondulau prin tot corpul, obligând-o să încetinească pasul. În grajd auzi vocea lui Pixie şi se luă după ea până într-un colţ dosnic al podului cu fân.

Acolo găsi fetiţa cu pisica în poală şi cu pisoii sugând mulţumiţi. Pisica lipăia restul de lapte din cana pe care i-o ţinea Pixie.

Rusty îngenunche lângă ea.

— Pixie, tu ştii ce se află în acel tonic al lui

Eugene?

— Da, doamnă. E esenţa vieţii. O pune într-o sticlă şi, când o persoană sau un animal se simte rău, îi dă o doză. Întotdeauna se simt mai bine. Uită-te la pisicuţă. Toarce fiindcă e fericită acum.

Rusty se uită lung la pisică. Nu părea fericită. Cu siguranţă nu arăta ca pisica slăbită descrisă de Doak. Şi nici pisoii ei, ale căror blăniţe luceau. Desigur, era un posibil rezultat al băuturii moonshine. La urma urmei, era făcută din zahăr şi materii fermentate, ingrediente care dau putere unui animal. Rusty îşi scutură capul. Trebuia să se ducă la Cade. Nu exista alt răspuns. Nu putea accepta ca Eugene să împartă alcool drept medicament.

Se ridică, îi ciufuli puţin părul lui Pixie, apoi se îndepărtă. Deocamdată, asta putea să aştepte. Trebuia să se pregătească pentru balul crescătorului de vite. O să ridice problema cu Tundra Tonic după aceea, în cazul în care Cade îşi mai amintea că trebuie să fie partenerul ei.

Trei ore mai târziu, când Rusty străbătea culoarul spre scara din mijloc, în dreptul curbei casei în formă de U îl întâlni pe Cade McCall.

Cade McCall în blugi şi cizme era impresionant. Dar Cade McCall în smoching era fascinant. În afară de cămaşa albă, totul era negru, haina, pantalonii, ghetele. Singura pată de culoare era cravata, o eşarfă de satin învăpăiat, strânsă cu nod la gât şi ajungând până la vârful V-ului făcut de vesta de brocart. Arată ca un om periculos, îşi zise ea. Nu era în stare decât să se uite la el şi să aştepte.

Cade se îndreptă spre ea încet. Astă-seară purta o rochie de dantelă albastră şi paiete, rochie care părea a fi însăşi pielea ei. Numai despicătura laterală care ajungea până aproape de şold îi permitea

să meargă. Ca o cadră, avea părul arămiu prins într-un coc, ţinut de agrafe spaniole de abanos. Nu purta bijuterii. Acestea ar fi pălit în contrast cu părul şi cu nuanţa vibrantă a pielii.

Chiar în timp ce stăteau aşa, unul în faţa celuilalt, tăcuţi, cercetători, el simţi ceva diferit la ea. Era mândră ca întotdeauna, sfidătoare, dar avea o anume nesiguranţă care-i mişca. Respiră adânc. Zbuciumul din pieptul lui nu avea sfârşit; de câte ori se apropia de ea, părea să se înteţească. Durerea îi făcuse loc, cu mult timp în urmă, unui soi de mirare, ezitând să se facă cunoscută, dar mocnind acolo până când Cade ar fi gata să recunoască prezenţa ei.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el.

— Eşti foarte atrăgător, răspunse ea.

— N-o să-ţi fie ruşine să fii văzută cu un zilier petrolist?

— Nu, dacă nici ţie n-o să-ţi fie ruşine să fii văzut cu o muncitoare necioplită de la fermă, spuse ea, moale.

El îi luă mâna.

— O să fiu bărbatul cel mai invidiat de-acolo.

Ea îşi puse mâna aspră în a lui.

— Dacă laşi vreuna din acele femei înfometate de bărbaţi să te prindă, o să… o să…

— Ce-o să faci?

— Mai bine te însemn chiar acum, spuse ea şi-şi strânse mâinile pe lângă corp, ridicându-se pe vârfurile picioarelor.

— Şi cum ai de gând s-o faci?

— Aşa. Când îl sărută, el ştiu că avea dreptate. Fusese însemnat cu fierul roşu. Poate nu se vedea, dar semnul era acolo şi strălucea mai puternic cu fiecare atingere.

— Tăticule! Tăticule! Arăţi ca Făt-Frumos, strigă

Pixie din capul scărilor.

— Ei, da, zise Eugene zâmbind larg. Cred că arată destul de bine. Sigur că are o femeie arătoasă pentru care să arate bine. Mai bine duceţi-vă. Vă aşteaptă dovleacul.

— O, Eugene, zâmbi Pixie. Nu e un dovleac. E o maşină mare şi strălucitoare. Şi Doak poartă uniformă.

Cu părere de rău, Cade se depărtă şi-şi strecură mâna, în mod adecvat, sub braţul lui Rusty.

— Mergem, draga mea?

— Desigur, Făt-Frumos. Abia aştept să văd ce fel de dovleac conduce Doak.

— Nu spune nimic. Eugene şi Doak au muncit toată ziua. Şi n-a fost uşor deloc, pentru că apa de spălat îngheţa mereu, până când s-au hotărât să aducă aparate de încălzit cu gaz în garaj, ca să ridice temperatura. Poate o să trebuiască să zugrăvească din nou, dar maşina străluceşte.

Rusty îşi strecură mâinile în haina de blană pe care i-o ţinea Letty, în timp ce Cade îmbrăcă paltonul negru, ţinut de Eugene. În plus, o pălărie neagră de cowboy îl făcea pe Cade cel mai interesant bărbat pe care Rusty îl întâlnise vreodată. Pentru prima oară în viaţa ei, de-abia aştepta să participe la un eveniment social în oraş… şi să-l prezinte pe Cade.

Păşiră afară, în noaptea rece. Începuse să ningă, împrăştiind în noapte fulgi uriaşi şi moi, care cădeau ca nişte scântei în faţa farurilor maşinii. Era Cadillac-ul, care strălucea ca nou. În picioare, în spatele maşinii, stătea Doak, îmbrăcat în costum negru şi cu şapcă de căpitan. Ca şofer, oferea o imagine interesantă. Dar în calitate de conspirator, jubila de plăcere.

Doak îi ajută să urce. Apoi urcă şi el în faţă, ridică geamul despărţitor şi lăsă partea din spate în

întuneric, închizând uşa.

— Intimitate, comentă Cade, puţin crispat, şi aruncă o privire pe fereastră. Ninsoarea poate să ne împiedice cumva?

— Nu, mergem cu maşina doar până la Coyote Wells. De-acolo, mergem cu avionul lui Will Fleming. O să fie mai uşor de zburat decât de condus.

Până acum, Cade avea o părere bună despre seara care începea. De când aflase că Will Fleming fusese rivalul lui, nu mai era sigur pe ce simţea. De la un băiat de ţară din Tennessee, cum fusese cu mulţi ani în urmă, făcuse drum lung. Călătoria la Salt Lake City, ca să închirieze smochingul, fusese interesantă. Fata de la magazin ghicise imediat ce căuta şi-l ajutase să asorteze şi să completeze îmbrăcămintea. Îşi cumpărase ghetele şi pălăria cu ultimele resurse băneşti. Putea să fie de folos însoţirea lui Rusty la bal. Asta ar arăta tuturor că Rusty Wilder era viitoarea doamnă Cade McCall şi în plus, pregătise o mică surpriză.

— Spune-mi cine o să fie acolo.

— Ei bine, va fi, desigur, Will Fleming. Dar l-ai cunoscut deja, şi va fi şi Ann-Marie, soţia lui.

— Soţia lui? Ai luat în considerare o posibilă legătură cu un bărbat însurat?

— N-am spus că am luat-o în considerare. Am spus doar că el s-a oferit. Şi nu era căsătorit pe atunci.

— Şi cu ce altceva pot să mai am de-a face?

— Vrei să spui, la bal?

— Şi asta vreau să spun. Dar, în primul rând, mă interesează cum ai de gând să explici prezenţa mea.

— N-o să explic nimic. Eşti cu mine. Nu-i nevoie să se ştie mai mult.

— Nu cred. După cum arăţi astă-seară, nu vreau

să fiu nevoit să mă bat cu vreun vechi prieten gelos şi beat.

— Vechi prieten? E o glumă. În clasa a şaptea, eram deja cu treizeci de centimetri mai înaltă decât orice băiat din clasă şi, până să crească ei, nu m-a mai interesat. Nu ştiu cum, dar trecerea de la prăjină la frumuseţe a trecut neobservată.

— Mi se pare greu de crezut, Willadean.

— Dumnezeule, nu-mi mai spune aşa. Atât te rog.

Cade aruncă o privire spre Doak, aflat pe scaunul din faţă. Nu-l putea vedea, iar geamul despărţitor ţinea conversaţia secretă. Cade îşi întinse mâna pe spătar şi atinse umărul lui Rusty.

— Aproape că-mi place numele ăsta. Te face să pari mai umană.

— Crezi că nu sunt? Se întoarse să se uite la el, imaginându-şi în întuneric că vede ochii negri, sprâncenele puţin încruntate şi zâmbetul ironic de care era sigură.

— Ştii ce-am gândit când te-am văzut prima oară, stând în mijlocul aeroportului?

— Da… adică nu ştiu.

— Mi-am apus: „Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, că nu mi-ai trimis un camion”.

Ea izbucni în râs şi se ghemui în îndoitura braţului lui.

— La asta te aşteptai?

— La asta sau la o văduvă hămesită de dragoste cu şapte bărbii şi barbă. Şi am dat de foc şi pucioasă, o femeie pentru care orice bărbat cu sânge fierbinte ar fi în stare să omoare.

— Şi tu ai sângele fierbinte?

— Acum da. Înainte de a veni aici, eram acuzat că sunt de gheaţă, distant şi dificil. Îşi puse cealaltă

mână în jurul şoldului ei şi o trase la el în braţe, în acelaşi timp în care buzele îi găsiră gâtul gol şi apoi se îndreptară, pofticioase, spre sâni.

Ei i se tăie respiraţia.

— Oricum, pot să spun că în parte e adevărat. Şerpui spre el şi şopti, când îl simţi strângând-o: Nu ai nimic… moale.

Mâna lui se strecură pe sub haină, spre decolteul rochiei, apoi şi pe sub rochie.

— Să mă bată Dumnezeu dacă e-adevărat şi despre tine. Îmi plac părţile tale moi. Vorbea răguşit, aproape în şoaptă. Îi găsi un sfârc şi-l simţi tare între degetele lui şi vibrând la atingere.

— Hmmm! Doak îşi drese glasul. „Pescăruşul” e în faţa noastră.

Cade oftă cu părere de rău.

— Chiar trebuie să mergem, Roşcato?

— Da, spuse ea moale.

— Bine, fu Cade de acord. Îi trase rochia înapoi peste sâni şi ea făcu un efort să stea dreaptă. Dar trebuie să clarificăm un lucru, chiar acum.

— Ce anume? Rusty scoase un ruj din poşetă şi încercă să repare stricăciunile suferite de machiaj. Se gândi puţin, scoase o batistă şi se întoarse să şteargă urmele de pe buzele lui Cade.

— Eşti a mea.

— Poftim?

Se opri, cuprinsă de uimire. După ceea ce se întâmplase cu câteva seri în urmă, se aşteptase ca el să dispară. N-o făcuse. Dar nici nu s-a întors în patul ei. Acum el sugera să facă public aranjamentul lor. Nu ştia ce să creadă.

— Eşti viitoarea doamnă Cade McCall. Vreau ca cei din jur să ştie asta, şi cred că trebuie să porţi un inel de logodnă, ca să fie oficial. Scoase o cutiuţă din

buzunar şi i-o dădu.

— Dar, Cade, nu trebuie să faci asta. Adică, dacă nu rămân însărcinată? Ce se întâmplă peste şase luni?

— Avem şase luni ca să aflăm, nu? Şi, între timp, am hotărât să pun deoparte salariul. Nu m-am mai angajat niciodată la ceva ce nu fac bine. Nu intenţionez să încep acum.

— Dar nu-i nevoie să faci asta… Mă refer la inel. Ce-mi pasă ce gândesc oamenii ăştia despre mine? Am făcut întotdeauna ce-am vrut. Dar îi păsa. Gestul lui o mişcase. El înţelesese mai mult decât voia ea să recunoască.

— Eu cred că-ţi pasă, iubito. O să te ajut să-i faci praf şi s-o ia în serios pe viitoarea doamnă Cade McCall, proprietara fermei Silverwild.

„Iubito”? Lui Rusty îi plăcu cum sună. Se întinse şi aprinse becul de deasupra. În cutie găsi un inel de logodnă. Montura de aur filigranat susţinea o piatră cum nu mai văzuse niciodată. Era un rubin, de un roşu ca de foc, şi reflecta lumina, şi scânteia ca un meteorit ce se descompune căzând din cer.

— O, Cade, e atât de frumos! El cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Cum ai putut… vreau să spun că trebuie să fi fost foarte scump.

— A fost, şi-ai face bine să nu-l pierzi. Nu e plătit încă.

— De unde l-ai cumpărat? O să trimit un cec. Îşi dori imediat să-şi poată lua cuvintele înapoi. Din foarte tandru, Cade deveni furtunos.

— Nu! Nu ştiu exact cum intenţionezi să-mi plăteşti salariul, dar presupun că o să am unul. O să mă ocup singur de inel. Acum ţine mâna.

Rusty se supuse, plină de remuşcări, şi privi cum Cade scoate inelul din cutiuţa lui şi i-l pune pe

deget. Părea fierbinte. Putea fi, pentru că îl ţinuse în buzunar. Îl încălzise, ascunzându-l aproape de trup. Îşi recăpătă răsuflarea şi ridică ochii la Cade.

— Mulţumesc, Cade. E lucrul cel mai încântător pe care l-am avut vreodată şi voi fi femeia cea mai invidiată de la bal.

— Ei, nu e chiar aşa.

— Nu e vorba despre inel, mărturisi ea timid, mângâindu-l pe bărbia aspră. Ci de tine, pentru că te am şi toată lumea va dori ce am eu. Dar tu eşti al meu, Cade McCall, spuse ea cu vocea obişnuită, care nu mai ţinea seama de nimic în afara lor. Te-am revendicat prima.

Cade aşteptă mult înainte să-i răspundă. Şi singurul răspuns pe care-l putu da fu adevărul:

— Şi m-ai însemnat deja. Eugene zice că am fost însemnat cu fierul roşu.â

*

Will Fleming era înalt şi blond. El coordonă mutarea bagajului (despre care Cade nu ştiuse nimic) şi a călătorilor în avionul său, care era mai mare decât al lui Rusty. Mai era un pasager, deja înăuntru, o frumuseţe blondă, cu ochi albaştri, care se prezentă ca soţia lui Will, Ann-Marie.

Will şi Ann-Marie erau deja gătiţi de gală. După ce dădu ultimele instrucţiuni oamenilor de jos, Will se aşeză pe locul pilotului şi începu verificările pentru decolare. În mai puţin de douăzeci de minute, aterizau pe aeroportul din Salt Lake City şi intrau în limuzina neagră care-i aştepta pe pistă.

În limuzină, Rusty se mută mai aproape de Cade. Era mulţumit c-o făcuse atât de firesc, ca şi când formau un cuplu.

— Acesta e templul mormon, spuse Ann-Marie, atrăgând atenţia lui Cade asupra unei clădiri albe, scăldate în lumină.

— E spectaculos, recunoscu el. Ca un palat din poveşti.

— Este inima întregii vieţi mormone, spuse Will grav. Anumite părţi din el nu sunt deschise niciodată pentru străini. Eu şi Ann-Marie ne-am căsătorit acolo.

Ann-Marie îi arătă spre Monumentul Albatrosului, Clădirea-Stup, casa lui Brigham Young, liderul mormon, şi Poarta Vulturului, care era intrarea pe proprietatea lui Brigham.

— Ştii legenda despre cum a ajuns albatrosul pasărea simbol al statului? întrebă Will.

— Nu, nu cred, recunoscu Cade, dorindu-şi să fi ajuns deja la dans, ca să aibă un pretext pentru a o ţine pe Rusty în braţe. Nesiguranţa şi tensiunea care-l chinuiseră în ultimele zile dispăruseră. Astă-seară îşi scotea doamna în oraş. Îi strânse mâna, dând toate semnele că era atent la gazde. Numai Rusty ştia că îşi trecea palma, absent, peste degetul ei mijlociu.

— Albatroşi în centrul Utahului? întrebă cu îndoială Cade.

— Da, răspunse Will. Credeau că Marele Lac Sărat e oceanul. Un val de greieri invadase valea. Distrugeau primele recolte care trebuiau să-i scoată pe oamenii lui Brigham Young din iarnă. Dintr-o dată, a apărut un stol de albatroşi şi a mâncat greierii. Recoltele au fost salvate şi albatrosul a devenit pasărea naţională.

— Destul cu admirarea peisajului, îl întrerupse Ann-Marie. Rusty, Will mi-a spus de Cade că vine din Alaska. Presupun că... o, Doamne, ce inel, ce rubin... Se opri şi se uită la Rusty cu entuziasm. Rusty, e un inel de logodnă, nu-i aşa? Tu şi bărbatul misterios din

Ţara zăpezii şi-a gheţii sunteţi logodiţi?

— Da, doamnă, spuse Cade luând mâna lui Rusty şi sărutând-o. Cu siguranţă că suntem.

— Will, tu ştiai că Rusty se căsătoreşte?

— Da. Ei bine, nu tocmai. Se întoarse spre ei şi îl măsură pe Cade din ochi. Dar Cade a trecut alaltăieri pe la mine. Am stat puţin de vorbă despre creşterea vitelor şi despre taurii de prăsilă. Aţi stabilit data?

— Peste vreo şase luni, răspunse Rusty.

— Sau poate mai curând. Depinde de... să-i spunem soartă, răspunse şi Cade, uitându-se lung la Rusty.

— Da, spuse Ann-Marie prompt, trebuie să-şi facă un rost, de acord. Înţeleg de ce l-ai adus de aşa departe. Will era singurul celibatar acceptabil din Utah, şi l-am luat eu! Cum l-ai găsit pe Cade?

Rusty roşi.

— Să spunem că, dacă vrei un bărbat, trebuie să cauţi în locul potrivit şi să foloseşti argumentele potrivite.

Ann-Marie îşi plecă capul şi o cercetă cu atenţie pe Rusty, înainte de a se întoarce spre Cade.

— Da? Şi ce fel de argumente ai de oferit?

— Ne-am cunoscut la aeroport, răspunse Cade, şi n-a fost nevoie să-mi arunce vreo nadă. Să spunem doar că am o înclinaţie spre roşcate autoritare.

Limuzina se opri sub poarta pentru automobile de lângă clădirea impunătoare de cărămidă roşie, cu numele nepotrivit de „Little America Hotel and Towers”. Portarul, neaşteptat de elegant în smochingul negru, se grăbi să deschidă uşa.

Cade coborî primul din maşină şi îi dădu mâna lui Rusty. Când ea se ridică şi ieşi, o trase spre el şi-i şopti tendenţios la ureche:

— Am o mare înclinaţie spre roşcate autoritare,

cu picioare lungi şi cu mari…

— Conturi în bancă, McCall, spuse ea încet, întorcându-i ironia, dar împărtăşindu-i visul.

Capitolul 7

— Impresionant locul, comentă Cade, privind cupola de vitralii de deasupra.

— „The Towers” nu e nimic în comparaţie cu hotelul „Crescătorul de vite”, unde se ţine de obicei balul, spuse Rusty cu dezgust. Tatălui meu nu i-ar fi plăcut aşa ceva.

— Tatălui tău nu-i plăceau schimbările, Rusty, spuse Ann-Marie. Dacă depindea de el, n-aveam nici staţiune de schi în Utah. Şi el şi Ben Middleton voiau ca tu şi toate celelalte lucruri din stat să rămână la fel, fără turişti, fără ţărani.

— Ai dreptate, fu Rusty de acord. Credea că toată zona aparţine vitelor.

Cade tăcu cât timp trecură pe lângă căminul imens şi traversară coridorul. Lui Walt Wilder nu-i plăcuseră schimbările. Ar fi vrut s-o păstreze şi pe Rusty neschimbată. În acest scop, o făcuse să se simtă comună, anostă, îi găsise chiar şi un soţ adecvat. Dar oricine o vedea pe Rusty astă-seară, va şti că lucrurile nu mai stau aşa.

Cade zâmbi. O rochie nouă şi provocatoare nu era singura schimbare pe care-o făcuse Rusty. Probabil că bătrânul Walt s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că Rusty îşi găsise un soţ.

Cade urmări privirile uimite ale celorlalţi invitaţi

când o zăriră pe Rusty Wilder. Putea deja să-şi dea seama că nu se aşteptaseră să vină şi că femeia pe care-o priveau era o Rusty Wilder pe care n-o măi văzuseră până atunci. Bărbaţii, unul după altul, rămâneau cu gura căscată, expunându-se riscului de a fi dojeniţi de partenerele lor. Rusty zâmbea prietenos tuturor. Numai Cade ştia cât de tare îl strângea de mână.

— Uşurel, Roşcato, îi şopti el. Sunt aici ca să te apăr de lupi. Oricine se apropie prea mult are de-a face cu mine.

— Se vede atât de tare? Vocea îi fusese mai aspră decât de obicei. Aerul ei impunător dispăruse, lăsând în loc un zâmbet nesigur.

Femeia de la braţul său arăta ca cea mai bogată din Utah, dar îşi dădea seama că nu se simţea în mediul ei. Cunoscuse şi el acest sentiment destul de des, pe când nu era decât un copil de la munte din Tennessee.

— Pentru ceilalţi nu. Dar de unde mă aflu eu, aş zice că mai degrabă te-ai găsi în faţa Drăguţului, decât a acestui grup. De ce-am venit aici?

— Pentru că am nevoie ca ei să-l solicite pe Drăguţul pentru însămânţări; şi trebuie să-i conving că e o mişcare deşteaptă din care ies bani. Nimic nu te conduce spre succes mai bine decât o înfăţişare de învingător. Aşa spunea tata mereu.

Ajunseră la garderobă, unde un blond ursuz ceru paltonul lui Cade şi blana lui Rusty. Privirea pe care i-o aruncă ea promitea mai mult decât un bacşiş mărunt, dacă era interesat. Ann-Marie păşi imediat înăuntru şi găsi pe cineva cu care să vorbească, lăsându-l pe Will într-o parte şi pe Rusty şi Cade de cealaltă parte. Ei apărură în prag împreună şi trecură în revistă sala de bal, zgomotoasă.

Un moment de tăcere cuprinse mulţimea. N-a durat decât o clipă, ca o scurtă pauză pe o bandă de casetofon, apoi mulţimea explodă în noi conversaţii.

Un bărbat solid şi roşu la faţă se desprinse din masa de oameni şi o porni spre ei.

— Rusty, mă bucur că te văd, fata mea. Pe unde te-ai ascuns până acum?

— Russ? Rusty îşi îndreptă umerii şi intră înaintea lui Cade în încăpere, despărţindu-se de el cu un fior. Intenţionam să-ţi dau un telefon.

— Da? Te-ai hotărât să accepţi oferta mea şi să cumperi bucata aia de stâncă din nord?

— Nu. Aveam de gând să-ţi fac o ofertă.

Bărbatul atât de jovial se uită la Rusty cu viclenie, apoi îşi mută privirea spre Cade şi înapoi.

— A, da? Sper că nu-i vinzi lui Dale Briggs, nu-i aşa?

— Nu, oferta mea n-are legătură cu asta. Nu intenţionez să vând nicio bucăţică din Silverwild. Vreau să vorbesc cu tine despre taurul meu cel nou.

— Da, am auzit despre diavolul ăla urât. Probabil că s-ar potrivi bine cu bivolii lui Howard. Howard, vino aici. Rusty are o afacere pentru tine.

Will Fleming, care-i urmase, înşfăcă o tartină de la un chelner care tocmai trecea şi se uită la ea cu o grimasă.

— La balul crescătorului de vite ar trebui să se servească friptură, comenta el.

Un bărbat mai în vârstă, înalt şi subţire, se depărtă de grupul cu care vorbea şi veni s-o întâlnească pe Rusty.

— Howard Chandler, se prezentă el, întinzându-i mâna lui Cade. Nu cred că ne-am cunoscut, domnule.

— Cade McCall. Nu, nu ne-am cunoscut.

— Un cumpărător de vite, Rusty? întrebă

Howard, uitându-se lung la Cade şi la Rusty.

— Nu. Am lucrat în domeniul petrolului. Cade se uită lung la Rusty. Dar sunt în căutarea altor posibilităţi. Îşi strecură mâna în jurul taliei ei şi îi zâmbi, posesiv.

Rusty îşi îngădui să se sprijine de el. Nu se aşteptase ca întâlnirea cu toţi aceşti bărbaţi s-o intimideze atât. Făcuse afaceri cu ei de-a lungul anilor, dar întâlnirile acelea fuseseră la Silverwild, în condiţiile puse de ea. Acum îşi pierduse cumpătul. Numai braţul lui Cade îi spunea că era acolo pentru ea. Îi oferea puterea lui, dacă avea nevoie. Şi avea.

Nu era nicio îndoială în privinţa forţei lui. Sau a magnetismului său. Deja Howard Chandler şi Russ Long păreau nesiguri. Fiecare femeie din încăpere îl urmărise din momentul intrării lor. Observase murmurul de atenţie unduind în jur şi înţelesese că bărbatul de lângă ea era cauza. Le dădea dreptate.

Se temuse că se aşteptase la prea mult, aducându-l pe Cade aici. La urma urmei, dacă nu-i putea convinge pe ceilalţi fermieri să-l folosească pe Drăguţul, cu ce putea ajuta prezenţa lui? Nici măcar nu era fermier. Silverwild era responsabilitatea ei, şi viitorul fermei la fel. La drept vorbind, Cade McCall nu era acolo ca să trateze cu crescătorii de vite. Era cu ea nu pentru ce reprezenta, ci pentru că ea avea nevoie de el. Toată viaţa încercase să-şi mulţumească tatăl, fără ca eforturile ei să fie pe deplin recunoscute. După moartea lui Ben se hotărâse să nu se mai mulţumească decât pe ea însăşi. Şi în seara asta… în seara asta, o mulţumea faptul că trecea drept femeia lui Cade McCall.

Cade se împiedică puţin. Hotărât lucru, dacă Rusty ar fi găsit vreo modalitate să-i intre în buzunar, ar fi făcut-o. N-ar fi putut spune dacă era din cauza

nesiguranţei în privinţa bărbaţilor cu care discuta sau a femeilor care spionau în mod penibil din mulţimea din spate. Îşi închipuia că, în ambele cazuri, îndatoririle de logodnic se potriveau la fel de bine cu scopurile lui, cât şi cu ale ei. Îşi coborî privirea şi îi zâmbi intim lui Rusty, în timp ce mâna de pe umărul ei, caldă şi posesivă, o întorcea ca s-o poată privi în ochi.

Ea îi luă mâna cu timiditate, dar o strânse fără a se ascunde, şi tot aşa îi întoarse şi privirea înfometată.

Russ se uită la Howard şi înapoi la Rusty.

— Petrol zici? Poate stăm de vorbă cândva, McCall. Rusty deţine tot pământul şi apa, dar vitele ei nu se compară cu cireada mea.

— Poate că nu încă, răspunse Cade, cu detaşare. Simţi, mai degrabă decât auzi, respiraţia uşurată a lui Rusty. Taurul cel nou o să schimbe totul. Aţi face bine să aruncaţi o privire asupra lui până când taxa de însămânţare nu creşte prea mult. Mie mi-e foame, iubito. Ţie nu?

Rusty se lăsă dusă de el.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea. Am fi putut vorbi mai mult despre Drăguţul.

— Bărbatul trebuie făcut întotdeauna să creadă că nu vrei ce-ţi oferă el. Asta o să-l facă mai interesat de ceea ce refuză.

Fură însoţiţi la bufet de Will şi de Ann-Marie. Îşi umplură farfuriile cu porţii mici de friptură, cartofi şi pepene şi găsiră un loc unde putură mânca. Rusty şi Ann-Marie recunoşteau multe persoane importante, printre care câţiva foşti colegi de şcoală.

Rusty abia se atinse de mâncare. Will se plângea că ar trebui să mănânce friptură adevărată şi cartofi, nu porţii de-un deget. Ann-Marie le aminti celor doi că ea şi Will hotărâseră să sară peste cină ca să ajungă la timp la bal.

— Apropo de bal, spuse Cade, cred că o să-mi iau doamna la dans.

Rusty se trezi purtată cu îndemânare către ringul de dans. Mâna lui Cade o călăuzea prin mulţime până când găsiră un loc aproape de centrul ringului.

— Nu-i nevoie să dansăm, Cade. Nu sunt o dansatoare prea bună, şopti emoţionată printre buzele încremenite într-un zâmbet încordat.

— Nu contează. Căutam un pretext ca să te iau în braţe. Doar sprijină-te de mine şi leagănă-te în ritmul muzicii.

— Nu sunt sigură că e o idee bună.

Nu era o idee bună, decretă Cade, când Rusty se supuse. La treizeci şi şapte de ani, trecuse multă vreme de când trupul lui nu mai reacţionase atât de prompt la atingerea unei femei. Şi nu mai avusese nicio femeie ca Rusty vreodată. Dintr-o dată, trupul lui avea paisprezece ani şi iniţiative proprii.

— Cade? Se întrerupse şi rămase mută de uimire când îl simţi întărindu-se lângă ea.

— Îmi cer scuze, iubito, spuse el cu blândeţe. Se pare că nu prea pot să mă controlez când te ating. Tu eşti şeful. Dă-mi un ordin. Ce să fac?

— Nu ştiu. Ce fac bărbaţii de obicei?

— Depinde de femeie, iubito.

— De ce-mi spui aşa? murmură ea. Nu ne aude nimeni.

— Pentru că aşa vreau să-ţi spun. Te deranjează?

— Da! Mă înnebuneşti. Nu mai pot gândi.

— Vine o vreme, Roşcato, când gândirea se duce pe apa sâmbetei, rămân doar sentimentele.

Avea dreptate. Rusty făcu un pas spre el şi-i puse mâinile în jurul gâtului.

— Opreşte-te, McCall. Să mergem. Poate ţie-ţi

vine uşor să-ţi arăţi sentimentele. Dar eu niciodată… adică, nu cred că mai pot suporta nicio secundă să se holbeze toţi la mine. O porni înapoi cu hotărâre.

Asta nu era stingherealã, îşi dădu el seama. Brusc, Rusty era necăjită cu adevărat. Nu ştia de ce. Se lăsase furat de vraja îmbrăţişării unei femei frumoase, o femeie cu ochi mari şi verzi care promitea mai mult decât făcuse vreodată, iar el îşi îngăduise să meargă prea departe.

Cade o conduse până ajunseră la uşile de sticlă din spatele ei. Apăsă pe clanţă şi într-o clipă fură afară din sala de bal, pe o terasă. Rusty se smulse din braţele lui şi se duse lângă balustradă. Dincolo de hotel, luminile din Salt Lake City sclipeau în noapte. Vântul tăios se învârtejea în jurul clădirii şi mătura terasa.

— Ce e? întrebă Cade.

— Nimic. Adică, aşa cred.

— Nu înţeleg, Rusty. Ceea ce se întâmplă când ne atingem e o continuă surpriză pentru mine. De obicei, nu reacţionez la o femeie de câte ori o îmbrăţişez. Dar împreună părem să explodăm.

— Ştiu. Îmi pare rău. Probabil crezi că sunt nebună. Numai că nimeni în afară de… nu mi s-a mai întâmplat ca un bărbat ca tine să… să se manifeste atât de evident… înainte. Mă simt o proastă.

Cade îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

— Ţi-e frig. Pentru că ea nu protestă, o strânse la piept, împreunându-şi mâinile pe după mijlocul ei. E-n regulă, iubito, spuse el blând. E normal, când doi oameni sunt pe aceeaşi lungime de undă.

— Poate, consimţi Rusty, îngăduindu-şi să se relaxeze puţin. Dar nu e întotdeauna aşa.

Se încordă, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Mai mult, în primul an al căsătoriei cu Ben…

— Ce s-a întâmplat?

— Am dansat. Apoi el a dispărut pur şi simplu şi a trebuit să mă întorc singură acasă.

Fusese mai mult decât a spus. Cade nu-şi putea imagina nicio explicaţie posibilă pentru această abandonare a tinerei soţii.

— Soţul tău a dispărut? Ce-nseamnă asta?

— N-am înţeles atunci. Mai târziu, da. Nu eram căsătoriţi de multă vreme. Ştii, pentru Ben eram ca o fiică. Niciodată n-a văzut în mine o nevastă. Nu că n-ar fi vrut. A încercat, dar niciodată – îşi coborî glasul într-o şoaptă – n-a putut să facă dragoste cu mine. În seara aceea, dansam, el… ei bine, i s-a întâmplat acelaşi lucru. Mai târziu a început să bea. Era acolo o femeie. S-a dus acasă cu ea.

— Ticălosul! Mâinile lui Cade se încordară în jurul ei, în dreptul abdomenului.

— Nu, Cade. Era doar beat. Se întoarse cu faţa spre el. Îmi pare rău, Cade. M-am purtat prosteşte acolo, înăuntru. Mi-a trebuit mult timp să-l înţeleg pe Ben. N-a vrut să mă rănească. Pur şi simplu nu putea să mă iubească.

— Înţeleg, spuse Cade cu glas scăzut. Am şi eu cam aceeaşi problemă. Cu cei dinăuntru. Dacă m-ai adus aici ca să fac vreun anunţ, aş putea să înţeleg.

— Ştiu că e o prostie, dar am fost întotdeauna fata lui Walt Wilder. Niciodată nu m-am simţit bine printre celelalte femei, nu ştiu de ce. După moartea lui Ben, m-au tolerat, dar au luat în râs, pe faţă, ideile mele despre conducerea fermei. Astă-seară m-am hotărât să vin aici şi să le arăt tuturor că sunt la fel de femeie ca oricare dintre ele şi, în plus, un bun fermier.

— Rusty, spuse el tandru, nu-ţi dai seama că eşti cea mai frumoasă femeie din sală?

— Nu. Tata îmi spunea mereu că sunt şleampătă, ca mama. N-a fost niciodată capabilă să se integreze în societatea din Salt Lake City. A murit când eram mică, aşa că altceva nu mai ştiu despre ea.

— Drace, dar cine are nevoie de o doamnă? Nu-ţi dai seama că ce vezi în jurul tău e pură gelozie din partea femeilor şi dorinţă pură din partea bărbaţilor? Eşti cea mai frumoasă, cea mai senzuală femeie din stat, Rusty Wilder, şi eşti a mea.

Privirea ei era surprinsă.

— Dar tata zicea…

— Tatăl tău era un prost, iar în ceea ce-l priveşte pe soţul tău, îl compătimesc. Trebuie să fi purtat un adevărat război cu el însuşi din cauza ta. Şi, într-un anume fel, cred că a câştigat.

— Cade, nu cred un cuvânt din ce spui şi de înţeles, înţeleg şi mai puţin. Cum poate faptul că Ben s-a dus cu altă femeie şi m-a lăsat să fiu ţinta batjocurii la bal să însemne că a câştigat ceva?

— Pentru că, dacă ar fi rămas, ar fi gândit ce gândesc şi eu, indiferent că i-o permitea căsătoria sau nu, i s-ar fi părut greşit din punct de vedere moral.

— Ben era un bărbat atent, Cade. Numai că bea prea mult. Niciodată n-a vrut să-mi facă vreun rău.

— Dar cred că ţi-a făcut. Cred că tatăl tău te-a făcut să te simţi stângace, iar Ben te-a făcut să te simţi nedorită şi amândoi au făcut-o ca să te protejeze.

— Nu înţeleg.

— Tatăl tău ştia ce frumoasă o să te faci. Că vei fi o ţintă pentru orice vânător de zestre din stat. Voia să fii destul de tare ca să stai pe propriile picioare, dar nu era sigur c-o să reuşească. Şi-atunci te-a măritat cu Ben. Iar pentru Ben asta a fost o mare problemă. Trebuie să te fi dorit îngrozitor. Dar nu-şi putea permite să te iubească altfel decât ca pe fata lui Walt.

— Dar era soţul meu, Cade.

Cade o strânse mai tare de mijloc şi respiră adânc. Ea avea un parfum dulce ca florile primăvara. Iar atingerea ei era ca soarele iarna. Se lupta cu nevoia copleşitoare a trupului său. Trebuia să înceteze să mai reacţioneze aşa la o simplă atingere. Nu putea să se acopere toată viaţa cu pălăria.

— Ştiu, murmură. O făcu să se întoarcă şi-o strânse în braţe. Multă vreme nu făcu decât s-o strângă la piept. Ştiu ce simţea. Trebuie să fi fost de fier. Cum putea să te îmbrăţişeze fără să facă asta?

Chiar şi atmosfera părea încordată atunci când Cade se aplecă s-o sărute. Mâinile lui o strânseră şi mai tare. O sărută, şoptind desluşit cuvinte înflăcărate de care nici măcar nu era conştient. Iar ea nu se retrase. Se lipi de el, luând forma trupului său, sărutându-l la rândul ei cu o lăcomie care dovedea cât îl dorea.

— O, Cade, Cade. Îl striga încet şi chemarea era mai insistentă cu fiecare pătrundere a limbii ei.

Apoi se deschise uşa şi muzica izbucni, strident, în noapte.

— Rusty, iubito, spuse Ann-Marie, apoi închise uşa, întrerupând muzica. Îmi displace să vă întrerup, dar vreo câţiva bărbaţi s-au dus la bar, la o ţigară. M-au trimis să-i propun lui Cade să li se alăture.

Cade se dădu înapoi, aşezând-o pe Rusty între el şi Ann-Marie, în timp ce încerca să-şi domolească pulsul precipitat. Încă un minut şi ar fi făcut dragoste cu Rusty chiar acolo, pe terasa rece. Respiră adânc.

— Mulţumesc, Ann-Marie. Dar o ţigară, împreună cu o mână de fermieri, nu se poate compara cu compania lui Rusty. Transmite-le regretele mele, da?

— Nu, se precipită Rusty. Spune-le că domnul

McCall nu li se va alătura, dar o să vin eu îndată. Aş vrea să stau de vorbă cu ei.

— Rusty, iubito, e-adevărat că suntem în 1991, dar ultima femeie care li s-a alăturat bărbaţilor la o ţigară era de la Coyote Wells Saloon şi a ieşit de acolo cu o maşină nouă şi cu un diamant cât rubinul de la inelul tău de logodnă. Nu cred c-o să vadă cu ochi buni amestecul tău.

— Fir-ar să fie! se scăpă Rusty şi făcu un pas spre Ann-Marie, care pleca. Acolo se petrec toate, Cade. Toate dedesubturile dintre bancheri, cumpărătorii de vite şi reprezentanţii guvernului, care acordă cu atâta zgârcenie drepturile la apă. N-o să-i las să mă dea la o parte. Trebuie să intru acolo.

Cade o prinse de umăr şi o opri.

— Rusty, cred că nu-ţi faci decât deservicii dacă intri cu de-a sila. Mă duc eu.

Rusty se opri şi-i aruncă o privire ascuţită.

— Cum adică te duci tu? Nu ştii nimic despre vite, nici despre apă, nici despre împrumuturi bancare. Ce poţi să faci tu?

— Nu ştiu sigur. Dar cel puţin o să fii reprezentată. O să fiu şoricelul cu urechi mari.

Expresia lui sinceră fu singurul lucru care o făcu să accepte. Se încruntă.

— Bine. Dar asigură-te ca numai urechile să fie mari. S-ar putea ca femeile dinăuntru să te împiedice să ajungi la bar.

— N-or să poată, Roşcato. Adu-ţi aminte, ţi-am spus că trebuie să-mi câştig existenţa. O să încep de-aici.

— Cade… Nu ştia ce să spună. Cum putea să-i spună ce voia să realizeze fără să mărturisească întregul adevăr? Nimeni nu ştia cu câtă disperare încercase să facă ferma Silverwild să se ridice la

adevărata valoare. Nimeni nu ştia cât de periculos de scăzute ajunseseră rezervele ei de bani gheaţă. Avea nevoie de un împrumut sau de o promisiune de însămânţări plătite, pentru ca ferma să se poată menţine aşa cum era. Cade ar trebui s-o ajute acolo, la bar, fără să ştie adevărul.

— Bine, Cade. O să mai stau afară puţin. Apoi o să mă duc să-mi pudrez nasul şi-o să te aştept.

— Nu vreau să stai în frig, iubito. Vreau o femeie caldă şi nerăbdătoare, nu un ţurţure. O sărută uşor şi se întoarseră înăuntru. Rusty îi înapoie haina şi îl Studie din cap până-n picioare. Ce trebuie să fac acolo, Roşcato? întrebă cu seriozitate.

— Nu ştiu. Orientează-te la faţa locului. Am... Am încredere în tine, Cade.

— Nicio sugestie despre cum să manevrez lucrurile?

— Niciuna, spuse ea moale. Numai să nu te pierzi. Nu vreau să mă întorc singură acasă.

— N-o să fie nevoie, Willadean, promise solemn. N-o să mai fie niciodată nevoie.

*

Barul era o încăpere retrasă, special destinată crescătorilor de vite. Nu se afla nicio femeie acolo. Chiar şi cu servirea se ocupau numai bărbaţi.

Cade acceptă ceva de băut şi refuză un trabuc. Salută cu o înclinare a capului pe cei prezenţi; pe Howard Chandler, Russ Long şi Will Fleming îi cunoscuse deja. Da, se adunaseră vulturii. Se întrebă cum vor ataca şi de ce.

— McCall, strigă Howard Chandler, vino să faci cunoştinţă cu adevăraţii bogătaşi din grupul nostru, T.L. Landers şi Thomas Paxton. Domnilor, Cade McCall.

E logodnicul lui Rusty Wilder.

Cade clipi, uimit. Nu se aşteptase ca acest fapt să se răspândească atât de repede. Dădu mâna cu ceilalţi doi.

— Tot fermieri?

— Drace, nu, izbucni Russ Long, după care îşi confecţionă un zâmbet fals. Sunt bancheri. T.L. e preşedinte la „Banca şi Trustul Oklahoma”, iar Thomas conduce „Pescăruşul: Economii şi împrumuturi” şi cea mai mare plantaţie de pepeni din stat. Dacă n-ai unde să-ţi depui economiile din afacerea cu petrol, indivizii ăştia ar fi bucuroşi să ţi le ia.

— Cred că banii mei sunt foarte bine investiţi acolo unde se află, spuse Cade cu răceală. Un smoching închiriat şi o primă rată scăzută la un inel de logodnă însemnau pentru el o investiţie excelentă, se gândi.

— Da, observă Howard Chandler, aşa credea şi bătrânul Walt când s-a însurat cu mama lui Rusty. Ea avea banii. El avea pământul. Problema a fost că el o ţinea prea din scurt. I s-a părut mereu că ea a cedat şi a murit tocmai ca să scape de sub tirania lui. Nu şi-a închipuit niciodată că Rusty o să continue la fel după moartea lui Ben. Se pare că e-n stare de mai mult decât credea bătrânul Walt.

— Deci, eşti logodit cu Rusty Wilder, zise Thomas Paxton, întorcându-se de la bar şi uitându-se ascuţit la Cade. Nu mă miră.

— Nu! De ce? I-ar fi plăcut să-l descoasă mai mult pe Howard, dar tonul confidenţial din vocea lui Paxton părea mai important. Cade îl urmă pe bancher, întorcând spatele celorlalţi, care salutau sosirea unui întârziat.

— Ei bine, luând în considerare starea de lucruri de la Silverwild, înţeleg de ce şi-a găsit un soţ bogat.

— Ce te face să crezi că nu sunt eu cel care şi-a găsit o nevastă bogată?

— Pentru că, spuse Thomas încet, ştiu cât de disperată e situaţia ei. Indiferent care e aranjamentul tău cu Rusty, McCall, ar fi înţelept din partea ta să o sfătuieşti să profite de ultima ofertă pe care i-am făcut-o.

— Da? Şi care e asta?

— Îi dau împrumutul, în regulă, dar numai dacă îmi cedează drepturile la apa din capătul văii.

— Credeam că bancherii îşi păstrează afacerile confidenţiale.

— Acum nu vorbeşte bancherul, McCall, ci fermierul Thomas Paxton. O să fac orice e nevoie ca să obţin apa aia.

— Ce să faci cu ea?

— Îmi imaginez cum aş putea capta şuvoiul din dezgheţul de primăvară în canionul ăla îngust al ei. Apa, Cade, apa ieftină, asta înseamnă bani adevăraţi în statul nostru.

— Am fost săptămâna trecută în canionul ăla. Nu e nicio picătură de apă acolo.

— Încă nu, dar o să fie.

— Te cred pe cuvânt, dar nu cred că pot s-o conving pe Rusty să facă ceva. Şi-apoi, dacă e o idee atât de bună să captezi apa aia, de ce n-o face ea?

— Cel mai bun mijloc ar fi să construiască un dig. Dar asta cere bani şi expertize. În plus, ea e la fel de ignorantă în ceea ce priveşte pământul ca şi bătrânul Walt. El nu voia să împiedice şuvoiul să ajungă la râu, la fermele din aval şi nici ea nu vrea. Problema e că se pierde prea mult aşa.

— Nu pot să spun că am observat vreo nevoie de aşa ceva la Silverwild, zise Cade.

— Încă nu. Dar aşteaptă până la vară, când se

usucă toată iarba şi nu-i ajunge să hrănească cireada. Atunci încep să moară vitele şi trebuie să transporte apa de la râu, de la o depărtare de treizeci de kilometri.

Cade nu ştia ce să-i răspundă. Dar începea să înţeleagă de ce cumpărase Rusty taurul. O rasă de vite mai rezistentă la secetă ar putea fi crucială. Dar dacă se putea obţine apa construind un dig, asta era de asemenea important, iar el ştia destul de bine acest lucru.

— O să mă mai gândesc, Paxton, promise şi se întoarse la grupul lui Howard Chandler. Howard aruncă o privire spre Paxton, apoi spre Cade. Expresia de pe chipul lui trăda preocuparea. Cade prinse semnul imperceptibil din cap al lui Paxton. Deci, oferta era o acţiune în comun.

Când Howard îi oferi lui Cade încă o băutură, refuză. Aflase ce voia să ştie Rusty. Şi aflase şi ce avea el nevoie să ştie.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse lui Howard, iar doamna mea e singură de prea multă vreme. N-aş vrea să creadă că am fost răpit.

— Ei, trebuie să se fi obişnuit cu asta, se auzi o voce din fundul sălii. Ultima oară când a venit, bătrânul Ben a plecat şi-a lăsat-o aici. Cel puţin ştia cum să tină o femeie la locul ei.

Se lăsă o tăcere îngheţată.

Cade se întoarse şi strânse din dinţi căutându-l din ochi pe stăpânul acelei voci. Sub privirea lui, bărbaţii s-au dat înapoi, formând un semicerc şi concentrându-se asupra unuia care stătea în picioare la capătul barului. Era beat probabil, judecând după cum arătau cravata cu nodul lărgit şi haina descheiată.

— Numele meu e McCall, spuse Cade îndreptându-se încet spre el. Al tău?

— Tobe Fleeman. Da’ ce-ţi pasă?

— Îmi place să fiu sigur că ştie cine sunt cel pe care-l lovesc. Pare mai prietenos aşa.

Cade făcu un pas înapoi şi, înainte ca cineva să-şi dea seama ce se întâmplă, îşi înfipse pumnul în obrazul beţivului cu o bufnitură răsunătoare. Cu un semn aprobator din cap, urmări cum acesta se prăbuşi la podea.

— Domnilor, mulţumesc pentru băutură şi pentru conversaţie. Se întoarse şi o luă spre uşă, oprindu-se când o deschise. Apropo, toţi ştiţi despre taurul pe care l-a cumpărat Rusty. El o să dea naştere la o rasă nouă, rezistentă la secetă. Dar pentru început, ca dar de nuntă, am de gând să-i construiesc soţiei mele un dig. Deci, dacă vreunul dintre dumneavoastră vrea să stea de vorbă în mod confidenţial despre necesarul de apă, în timp ce vă uitaţi la taurul cel nou al lui Rusty, o să fiu prin preajmă.

*

Ringul de dans era încă aglomerat. Numai bărbaţii mai în vârstă, cercul select al celor cu bani şi cu prestigiu, erau invitaţi să fumeze la bar. Bărbaţii mai tineri încă mai dansau.

Will veni lângă el.

— Mă bucur să văd că Rusty şi Ann-Marie se înţeleg atât de bine. Ann-Marie îşi făcea griji. E însărcinată, se confesă Will, şi cred că are nevoie de o prietenă apropiată cu care să discute lucruri femeieşti.

— Felicitări. Şi noi avem de gând să întemeiem o familie. Rusty mi-a spus că aţi fost prieteni… odată.

— Nu-ţi face griji în legătură cu mine, Cade. Nu ţi-am fost niciodată rival. Rusty nu era îndrăgostită de

mine. Nu era decât din partea mea. A fost o vreme când m-aş fi însurat cu ea fără să clipesc.

— Mi-a spus că aţi avut o problemă cu religia ta. Ce erai, Fleming, un fel de preot?

El râse.

— Nu, sunt mormon şi n-avem dreptul să ne căsătorim în afara religiei. Eram gata să uit acest lucru, dar Rusty ştia că ar fi o greşeală. A avut dreptate. Ann-Marie şi cu mine ne potrivim perfect.

Cade zâmbi. Se gândea că o prietenie apropiată cu o femeie era ceva nou pentru Rusty. Ann-Marie ar fi tocmai bună. Şi Rusty va avea nevoie de o prietenă când vor avea un copil.

— Cade. Rusty îl privi emoţionată când ajunse lângă ea şi-i puse mâna pe umăr. Cum au mers lucrurile la bar?

— A fost foarte interesant, dar nu tot atât de interesant ca ciocnirea unui pahar cu voi.

— Da, fu de acord Ann-Marie, dar cred c-o să iau mai degrabă o banană cu frişcă. Credeţi că putem găsi pe undeva nişte îngheţată bună?

— S-ar putea, spuse Will, cu bunăvoinţă, dar cred că Rusty şi Cade ar prefera să rămână singuri. De ce nu plecăm toţi de-aici? Haideţi să vedem ce are de oferit serviciul în cameră, la hotel.

— Serviciul în cameră? se interesă Cade.

— Sigur că da, rămânem peste noapte. Nu ţi-a spus Rusty? Ann-Marie a închiriat două camere. Una pentru noi şi una pentru voi. Poate că trebuia să fie o surpriză, îi şopti Will la ureche. Probabil că Rusty e puţin cam rezervată cu tine. Bătrânul Walt o ţinea destul de strâns în frâu când era mică.

Rezervată? Cade se gândi că ar putea fi cuvântul potrivit. Ben îşi uitase responsabilitatea faţă de ea. Poate Rusty se temuse că nici el nu va fi lângă

ea. Nici caii sălbatici n-ar fi fost în stare să-l îndepărteze. În seara asta Rusty voise ceva romantic, nu o sarcină de serviciu. Cade oftă. O cameră? Peste noapte?

Continuând să ofteze prosteşte, Cade îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să se legene pe călcâie. Dacă n-ar fi fost atât de evident, poate ar fi fluierat.

Ei, drăcie, îi plăceau Salt Lake City şi locuitorii lui. Se simţea bine, chiar foarte bine. Aşa de bine cum nu se mai simţise de mult.

Rusty îl urmări pe Will apucând-o strâns de mijloc pe Ann-Marie şi depărtându-se.

— Ei bine, nu mi-aş fi închipuit! spuse ea neîncrezătoare.

— Nici eu, iubito, dar e adevărat. Vino, mergem la recepţie. Apropo, îţi plac bananele cu frişcă?

— Nu pot să spun că mă înnebunesc după ele, zise ea în timp ce Cade se apropia de recepţioner.

— Mai aşteaptă puţin, şopti el. Cred că o să-ţi placă deosebit de mult.

Peste zece minute, Cade îi dădea un bacşiş băiatului şi încuia uşa camerei în urma lor. Se întoarse spre Rusty cu un zâmbet larg.

— Când aveai de gând să-mi spui că rămânem peste noapte, iubito?

— Când… când aş fi fost sigură că totul merge bine. Şi nu-mi mai spune „iubito”.

— De ce? Cred că totul o să meargă chiar foarte bine. Cade începu să-şi scoată hainele, una câte una, încet, făcând-o pe Rusty să se retragă, traversând camera de zi, în dormitor, până la patul larg.

— Ce faci?

— Sunt pe cale să trec la treabă, doamna-şef. Am multă treabă de făcut în numai şase luni. O întoarse şi găsi eşarfa de satin care susţinea şifonul

transparent din partea de sus a rochiei. Îl dezlegă, sărutând-o de jur împrejurul gâtului şi în jos, între sâni, în timp ce deschidea fermoarul şi-i scotea rochia.

Când gura lui atinse sânii goi, ridică privirea şi gemu.

— Fără sutien? Nu-i de mirare că a trebuit să-ţi pui chestia aia pe deasupra.

— Oh, ştiu că n-am sâni aşa de mari ca Ann-Marie.

Ochii negri îi fixau sânii mici, trandafirii şi tari.

— Ai nişte sâni perfecţi. Degetele lui prinseră un sfârc şi îl privi transformându-se într-o sferă mică, roz. Îl mângâie cu îndrăzneală. Îmi plac ciorapii negri, şopti el, în timp ce îi rula în josul picioarelor incredibil de lungi. Şi asta îmi place. Îşi strecoară un deget în micul triunghi de dantelă neagră şi-l plimbă înainte şi înapoi pe sub fâşia îngustă.

— O, Cade, murmură ea, am vrut atât de mult să-ţi plac.

— Îmi placi foarte mult. Buzele lui se întredeschiseră şi respiraţia i se iuţi şi i se îngreună. Şi eu vreau să-ţi plac. Îţi face plăcere când te mângâi?

— Da, o, da, spuse, cu voce înecată. Dar ţie? îşi puse mâinile pe pieptul lui. De data asta, el nu mai părea rece. Îşi trecu degetele prin părul negru de pe piept, aplecându-se spre el pentru a-l atinge cu sânii.

Lui Cade i se taie respiraţia când ea, pentru o clipă, îşi apăsă pelvisul de el, de ceea ce avea el mai tare, partea care pulsa acum, la contactul cu ea. Îi îndepărtă bikinii de dantelă şi îşi trecu degetele prin părul ruginiu.

Se uita în adâncul ochilor verzi, plini de pasiune. Poate că nu ştia nimic despre seducţie, dar nevoia imperioasă pe care-o simţeau unul pentru celălalt o conducea pe cărări pe care nu mai mersese niciodată.

Ultima rămăşiţă de gândire lucidă îl părăsi atunci când mâna îi alunecă spre fundul ei şi o ridică, aducând acele bucle de culoarea focului spre abdomen. Sânul superb era cerut cu vehemenţă de gura lui.

— Când o să avem un copil, o să-l alăptezi? întrebă Cade, retrăgându-şi gura, care căuta şi celălalt sân.

— Da, îmi doresc asta... foarte mult. Vocea îi era dintr-o dată moale, tremurată. „Un copil”, spusese el. „Când o să avem un copil”. Şi copilul lor ar fi tot atât de însetat de ea cum era Cade acum? I-ar apuca sfârcul cu forţă şi cu insistenţă? Suspină, încrucişându-şi picioarele în jurul mijlocului lui şi strângându-l neîncetat.

Nu-şi dădu decât vag seama că el se aşezase pe pat, mângâind-o mereu, trăgând-o spre el astfel încât îi apăsa intim adâncitura în care toată fiinţa ei aştepta pătrunderea. Îşi ieşi din minţi de dorinţă.

— O, Cade, e atât de bine! Nu ştiam că poate să fie aşa între un bărbat şi o femeie.

— Dar noi nu suntem orice bărbat şi orice femeie.

Gura lui o atingea. Mâinile lui o cercetau, excitând-o. O simţea abandonându-se în faţa iubirii lui, o făcea să-l dorească din ce în ce mai mult, într-un torent arzător de pasiune ce tindea spre limita exploziei. El se ridică, ridicând-o odată cu el, în timp ce dădea la o parte cuvertura.

— Nu, scânci ea, întrerupându-l, nu, nu te opri, te rog! Lipită de el, se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a-i găsi gura, şi trupul i se arcui.

De astă dată, o întinse pe pat şi veni peste ea. Nu mai dădu înapoi, ci se afundă în ea. De data asta îşi simţea inima bătând în adâncul dorinţei ei, iar căldura ei moale îl însoţea pas cu pas şi se înfiora de

aşteptare.

Ea începu să se mişte.

— Nu, Rusty, nu face asta. Nu pot să mai dau înapoi. Fii cuminte. Eşti grozavă. Eşti atât de caldă şi de frumoasă. Îşi astupă gura cu a ei şi simţi începutul undei de foc. Deşi ea încerca să nu se mişte, ca într-o furtună pe mare, valurile se rostogoleau, departe la început, devenind apoi din ce în ce mai puternice şi mai sălbatice, alunecând unul pe lângă celălalt; simţi… o plăcere intensă care creştea mereu.

— Cade, strigă şi nu mai putu rămâne nemişcată.

Febril, Cade o pătrundea iar şi iar, până când îi simţi contracţiile de uşurare. Şi apoi momentul de vârf îl copleşi şi pe el şi nu mai fu în stare decât să continue să simtă, să simtă, să simtă…

Se opri. Rămase înăuntrul ei, dar dintr-o dată se simţi mai greu, era ud de transpiraţie şi trăgea adânc aer în piept. Braţele ei erau încă în jurul lui şi începură să-l mângâie pe spate cum mângâi un copil ca să-l linişteşti.

— Extraordinar, şopti ea. Pur şi simplu, uluitor, McCall. Îi atinse gâtul, braţele, părul. Îi plăcea atât de mult să-l simtă. Ştia că ceea ce tocmai se întâmplase între ei era mai mult decât simpla acuplare. Nu era nevoie să i se spună că urcaseră până în vârf şi că o făcuseră împreună. Acum, ajunşi de partea cealaltă, ea descoperi că se mai află încă în stăpânirea minunatei senzaţii.

I se umeziră ochii. Voia să râdă. Dar în loc de asta, plângea. Îl simţi mişcându-se. Reacţia trupului ei fu una de protest. Îi plăcea ceea ce capturase. Îşi dorea ca acest bărbat să rămână pentru totdeauna acolo unde se găsea, în braţele ei, în trupul ei, în sufletul ei.

— Sunt prea greu, şopti el, ridicând capul şi privind-o în ochi.

— Nu, nu pleca. Rămâi înăuntru.

O mângâie pe faţă cu vârful degetelor.

— E atât de frumos, murmură, să te iubesc, să fiu înăuntrul tău.

Chipul ei se lumină. Avea o uşoară îmbujorare în obraji, o mirare în ochi. El se ridică pe coate şi se aplecă s-o sărute. Voia s-o iubească, să aibă grijă de ea, să-i ofere o lume cu totul nouă…

Senzaţia de căldură din adâncul ei crescu şi deveni mai intensă. Era fermecată de unirea lor, dar era şi altceva. Simţea o anume duioşie faţă de această senzaţie, iar scânteierea din interior ieşi la iveală, aşa încât Rusty îşi simţi tot trupul strălucind.

Deasupra, Cade se uită la ea cu o bucurie orgolioasă. Simţise intensitatea plăcerii ei, care o depăşise chiar pe a lui. Şi râse.

— Nu prea zâmbeşti, spuse ea, timid. Şi râzi şi mai puţin. Mă bucur că te fac fericit. Şi… Nu mai continuă. Voise să spună „Te iubesc”. Dar n-o spuse. Vorbele astea erau atât de definitive şi nu ştia cum ar reacţiona Cade. Stând aşa, întinsă, cu el, se ferea să facă ceva ce ar putea schimba ceea ce împărtăşeau acum.

— Mă întreb… începu ea şi roşi când simţi o anume mişcare în trup.

— Ce te întrebi? zise el, apucându-i un sfârc în gură.

— Mă întreb dacă am mai putea s-o facem o dată.

Şi o făcură, nu o dată, ci de două ori şi apoi din nou, înainte de ivirea zorilor. Când Rusty închise ochii să doarmă, îşi îngădui să-şi termine gândul. Se întrebă dacă el îi dăduse un copil. Şi gândul o umplu de

bucurie.

Un copil însemna căsătorie.

Şi pentru ea, căsătoria cu Cade McCall însemna ceva veşnic.

Capitolul 8

Cele trei săptămâni, care urmară, aduseră la Silverwild, în mod constant, un val de fermieri care veneau să-l vadă pe Drăguţul. Fiecare dintre ei găsea un pretext să se oprească şi să stea puţin de vorbă cu Cade.

În timpul zilei, Rusty şi Doak erau ocupaţi cu curăţarea cirezii de paraziţi, care se făcea în fiecare primăvară. Pixie se învârtea pe lângă ei. Se acomodase cu viaţa de familie şi cu şcoala cea nouă. Pentru Rusty era o bucurie să urmărească relaţia dintre copil şi tatăl său.

Să asculte o poveste spusă de Rusty, înainte de a adormi, deveni curând unul din obiceiurile zilnice ale lui Pixie. La fel şi dispariţia lui Letty din casă în timpul cinei. Eugene se gândi că acel Tundra Tonic al său era, în mod evident, un afrodisiac, pentru că Letty nu mai fredona „O să mă mărit în zori”, ci „O pătură pe jos”.

În timpul zilei Cade studia hărţi, broşuri şi dădea numeroase telefoane. Îndeplinea orice sarcină îi dădea Rusty în aşa fel, încât părea o acţiune comună. Noaptea făcea dragoste straşnic cu Rusty, strecurându-se întotdeauna înapoi în camera sa, înainte de a se lumina de ziuă.

La capătul celor trei săptămâni, Rusty află

despre locul pe care şi-l crease Cade la Silverwild. Ar fi putut să nu afle luni de zile, dacă nu se ducea la Coyote Wells să vadă cum merge repararea avionului şi să consulte un medic. Ca să-şi încheie cu succes vizita în oraş, se hotărî să treacă pe la bancă, în drum spre casă. Abia aştepta să-i spună lui Paxton că nu mai avea nevoie de un împrumut de la banca lui. Taxele de însămânţare de pe urma Drăguţului îi rezolvaseră problemele financiare.

Zâmbetul lui, atunci când ea termină ce avea de spus, nu fu o surpriză. Dar replica lui, da:

— Normal, dacă McCall şantajează pe toată lumea ca să folosească taurul.

— Ce vrei să spui? Rusty alunecă din scaun, aplecându-se peste birou.

El o privi ca şi când nu-i venea să creadă că întrebase asta.

— Nu ştii nimic, nu-i aşa?

— Ştii ceva, Thomas? Mai bine spune-mi despre ce e vorba, că, dacă nu, mut ce mi-a mai rămas din cont la altă bancă şi spun tuturor din oraş că a ta o să dea faliment.

— Nu-i nevoie, Rusty. O să-ţi spun. La urma urmei, n-am nimic de pierdut. E vorba despre apa ta. McCall are de gând să construiască un dig şi s-o devieze.

— Să construiască un dig? Şi cum are de gând s-o facă?

— Vrea să mă facă partener. El construieşte digul şi conducta. Eu pun banii. Aşa acoperim tot necesarul de apă, iar restul vindem. Trebuie să-ţi spun, Rusty, că eşti mai deşteaptă decât te-aş fi crezut. Nici bătrânul Walt n-ar fi realizat aşa ceva.

Nu-şi amintea când plecase de la bancă. Nu ştia nici când începuse să plouă. Cade găsise un mod de a

scoate ferma din impasul financiar şi-şi pusese planul în mişcare, fără ca ei să-i sufle vreun cuvânt. Nu-i de mirare că fusese atât de fericit. Se ţinuse deoparte de conducerea fermei, preluând ordinele ei şi îndeplinindu-le la fel ca oricine altcineva care lucra pentru ea. Şi în tot acest timp plănuia, cu minuţiozitate, să stăvilească canionul şi să vândă apa oricărui fermier din vale care avea nevoie de ea.

„Îndeplinindu-i ordinele la fel ca toţi ceilalţi oameni care lucrau pentru ea”. Nu-i ieşea din minte. La ce se aştepta? Ea începuse jocul, dar el era mai bun jucător. Făcea la fel ca tatăl ei, îi dădea iluzia puterii, lăsând-o să se îngrijească de treburile zilnice, în timp ce, în spatele scenei, viitorul fermei se afla sub controlul lui.

Abia mai putea să vadă drumul. Totul se estompa între lacrimile ei şi ploaie. Fulgere spintecau cerul. Tunete se rostogoleau din munţi şi se spărgeau în văi. Ploua torenţial. Foarte rău, domnule McCall, îşi zise. Dacă ai avea digul deja construit, ai putea să-l umpli fără să mai aştepţi dezgheţul.

„Iar eu m-am îndrăgostit de acest bărbat. N-am putut cel puţin să dau un anunţ şi să găsesc un bărbat dispus să-mi facă un copil ca pură afacere”. Se gândea la contractul asupra căruia insistase. Dar mai mult se gândea la nopţile petrecute în braţele lui Cade, iubindu-l cu fiecare părticică din ea, deschizându-i-se. Rugându-se de fiecare dată când făceau dragoste ca el să-i facă un copil.

Rusty îşi reţinu lacrimile. Îşi dezlegă eşarfa din păr şi-şi şterse cu ea faţa udă. El intenţionase să rămână încă de la început. Îşi crease un ungher numai al lui, legându-se de ea atât de strâns, încât să nu se poată scutura de el când afla adevărul. Ar fi putut să meargă planul lui, dacă ea n-ar fi trecut deja prin acest

fel de viaţă cu tatăl ei şi cu Ben.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Bărbaţii sunt toţi la fel. Ca şi tatăl ei, începuse să-i slăbească poziţia. Dar Cade nu putea să fi minţit în legătură cu ceea ce simţea. Asta era ceva real. Chiar şi acum, ştiind ce făcea el, îi găsea scuze. Zile întregi emoţiile ei pendulaseră de la suspiciune, la o incredibilă bucurie şi înapoi.

Îşi dori ca Paxton să nu-i fi spus adevărul. Ar trebui să-l concedieze pe Cade, să-i dea suma promisă şi să-l lase să plece. Numai că totul se schimbase. Se îndrăgostise de el şi de Pixie. Îl plăcea chiar şi pe Eugene. Iar acum, după spusele doctorului pe care tocmai îl văzuse, se părea că rugile ei fuseseră îndeplinite. Cade îi făcuse un copil. Se părea că se întâmplase în prima noapte în care făcuseră dragoste. Era însărcinată. Va exista un moştenitor pentru Silverwild.

Îşi dorea… cum îşi dorea să nu fi auzit niciodată de Cade McCall! Îşi dorea…

Se trezi dintr-o dată la intrarea de la Silverwild. În timp ce ocolea casa cu maşina, văzu cai şi călăreţi adunându-se în apropierea grajdului. Ce se petrecea?

Ceva nu era în regulă.

Coborî din jeep şi traversă curtea, împroşcând noroiul care se forma atât de repede.

— Doak, care-i necazul?

Dar Cade fu cel care descălecă şi o conduse în grajd. Expresia de pe chipul lui era cea mai cumplită pe care-o văzuse vreodată.

— Pixie. S-a dus.

— Pixie? O, doamne! Ce s-a întâmplat?

— Drăguţul a ieşit iar din ţarcul lui. Ea părea îngrijorată că poate îi e frică de furtună. Şi… s-a dus după el.

— Pixie a ieşit pe vremea asta?

— Plecăm să-i căutăm. Am trimis după Will Fleming. Cu furtuna asta, nu ştim dacă Pixie e cu Drăguţul, sau cum o să reacţioneze el dacă-l încolţim. Vreau să rămâi aici.

— Nu. Vin şi eu.

— De data asta nu, Rusty. Nu vreau să păţeşti ceva.

Durerea din vocea lui o făcu să se oprească o clipă, dar gândul că Pixie e afară, în furtună, şterse orice dorinţă de a discuta faptul că el preluase conducerea acestei căutări. El n-avea timp de polemică şi ea nu forţă nota. Putea fi în joc viaţa lui Pixie.

— Du-te, Cade, găseşte-o. Adu-o acasă repede.

O sărută în grabă şi se duse.

Rusty aşteptă până când el nu se mai văzu, înainte de a-şi înşeua calul. Repezindu-se în casă, dădu peste Letty la bucătărie. Făcea cafea şi umplea termosurile aliniate pe bufet.

— Să faci şi pâine prăjită, Letty, cu unt şi gem. Repede. Cât mai multă, până mă întorc eu.

— Îmi pare rău, Rusty, dar n-am timp. N-ai auzit că… începu ea.

— Am auzit, Letty. Totuşi, vreau pâine prăjită. Cafeaua poate să mai aştepte. Urcă scările şi îmbrăcă nişte haine uscate, coborî în fugă şi-şi puse impermeabilul care atârna de uşa bucătăriei. „Îmi pare rău, Cade. Poate că ai tu toate răspunsurile, dar e pământul meu şi-l cunosc mai bine decât oricine”.

Letty unse cu unt câteva felii de pâine prăjită şi apoi întinse gemul. Când termină, Rusty strânse totul într-o pungă de plastic.

— Sper că ştii ce faci, Willadean Wilder. Dacă Pixie păţeşte ceva din cauza creaturii ăleia pe care ai

adus-o aici, împuşc taurul cu mâna mea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, Letty. S-a sfârşit, zise Rusty, în timp ce băga punga în impermeabil şi trăgea fermoarul acestuia. Pixie şi tatăl ei o să plece. Nu-şi au locul aici. M-am înşelat. O familie nu se poate cumpăra.

Calul urcă cu greutate colina, urmând cărarea pe care venise şi Drăguţul mai devreme. Canionul era ca o pâlnie, capta şi ploaia şi şuvoiul dinspre vârf. Asta va face apa să se îndrepte către intrarea îngustă şi ceea ce era de obicei un capăt uscat de canion va deveni un torent furios. Rusty dădu pinteni calului, care o luă la fugă.

Dar de data aceasta, Drăguţul nu ajunse până la canion. Stătea în mijlocul colinei dinspre nord şi bătea nervos pământul cu copitele. Oamenii îl înconjuraseră.

Rusty i se alătură lui Doak.

— Ce s-a întâmplat?

Doak se uită la Rusty îngrozit.

— E Pixie.

Privi din nou în jur. Nu era nici urmă de copil.

— Unde e?

— E o fântână veche acolo. Walt a astupat-o cu ani în urmă. Se pare că ploaia torenţială a înmuiat pământul. A căzut în groapă. Am auzit-o strigând când am ajuns acolo. Dar taurul nu lasă pe nimeni să se apropie ca să poată vedea.

— O, nu! Unde e Cade?

— Pe-acolo.

Rusty îşi simţi inima contractându-se. Se va ajunge la asta: va pierde taurul, pe Pixie şi pe bărbatul iubit, în acelaşi timp. Şi era vina ei, numai vina ei. Chiar dacă nu ştia de existenţa lor când cumpărase taurul, dacă n-ar fi încercat să schimbe lucrurile, asta

nu s-ar fi întâmplat.

Ploaia care cădea părea să-i limpezească mintea. Nu putea să-l gonească pe Cade. Îl iubea. I-ar da toată ferma s-o conducă după plac, dacă de asta era nevoie ca să-l păstreze. Ar fi trebuit să-i vândă canionul lui Thomas. Nu pământul era important! Ci oamenii. Tatăl ei greşise. Greşise mereu.

Nu Silverwild era important, ci familia. Rusty nu era decât un copil când murise mama ei, dar nu prea mică pentru a înţelege că ea urâse ferma. Letty îi explicase totul. Tatăl ei nu voise să-i facă rău soţiei lui. Dar Melanie Wilder credea că nu conta pentru el. Singurul ei scop era să-i dea un moştenitor. Şi dăduse, unul. Nu vor mai putea fi şi alţii, spusese doctorul. Când muri, patru ani mai târziu, Walt suferi o vreme. Dar peste şase luni, abia dacă mai ştia că se dusese. Aşa părea, cel puţin pentru Rusty, pentru că rareori pomenea de ea.

Lui Rusty îi trebuise mult mai mult timp ca să treacă peste moartea mamei ei.

Cu o oră în urmă, repetase orbeşte greşeala tatălui său, urmându-i planul ca şi când ar fi fost viu şi-i dirija viaţa. Cade îi dăduse un moştenitor şi-acum putea să plece. Numai că el refuzase această perspectivă. Voia să fie tată pentru orice copil pe care-l concepeau împreună. Contractul făcea din acest refuz parte a acordului mutual.

Acum vedea foarte clar adevărul. Ar fi trebuit să fie fericită. Era însărcinată. Dar preţul era prea mare.

Coborî de pe cal şi se îndreptă spre omul iubit.

— Cade, Pixie e bine?

— Cred că da. E speriată. I-am spus să nu vorbească cu noi. Drăguţul e deja destul de întărâtat. Se pare că-şi imaginează că o protejează pe Pixie. N-o să ne lase să ajungem la ea.

— Atunci o să trebuiască să-l împuşti. Răspunsul ei fu iute şi sigur.

— Ce-ai spus? Cade se holbă la ea, neîncrezător.

— Împuşcă-l. Imediat. N-avem timp de stat aici şi de discutat despre asta.

Rusty aruncă o privire spre canionul din capătul văii. De-acum trebuie să se fi adunat apă acolo. În câteva minute va inunda pajiştea unde stăteau ei. N-avea timp să se contrazică. Oare el chiar credea că un taur e mai important pentru ea, decât Pixie?

Dar nu era timp pentru explicaţii şi certuri. Trebuia să-l silească să acţioneze.

— Când te asociezi cu Paxton şi construieşti digul, poţi să-mi cumperi alt taur. Doak, dă-mi puşca.

Cade o prinse de mână.

— Nu. Poate să cadă pe fântână şi s-o dărâme peste Pixie. O să încerc cu pistolul cu tranchilizant.

Un pistol cu tranchilizant? Nu numai că ridică un dig fără aprobarea ei, dar era pe cale să schimbe şi modul ei de lucru la fermă. De data asta fu rândul ei să protesteze.

— Nu, tot ar putea să cadă. Tranchilizantele astea lucrează destul de repede. Ce ai tu de făcut e să te apropii. Cred că ştiu cum să-l îndepărtez.

— Şi cum intenţionezi să faci asta? Să-i dai un ordin?

— O să-l momesc cu pâine şi gem. Îşi desfăcu impermeabilul şi scoase punga de plastic cu feliile sfărâmate de pâine cu gem. La fel ca Pixie.

— Nici gând. Poale că are încredere în Pixie să-l hrănească cu pâine şi gem, dar nu şi în tine. Nu vreau să păţeşti ceva.

— N-o să păţesc nimic. De altfel totul e din vina mea, nu-i aşa?

Cade respiră adânc. Ea avea dreptate. Putea să meargă cu pâinea prăjită. Dar se înşela în privinţa ei. Dacă din cauză că Pixie alergase după Drăguţul se întâmpla ceva, ar fi vina lui. Fusese atât de ocupat cu surpriza pentru Rusty şi cu gândul la copiii pe care îi va da, încât nu acordase destulă atenţie celui pe care-l avea deja.

Fusese în stare să se întâlnească cu reprezentantul Comisiei Apelor din Utah şi cu expertul în conservarea solului, în legătură cu construirea digului, fără ca Rusty să ştie ce face. Cu puţin noroc, ar fi fost în stare să valorifice apa care ar fi curs prin canion şi ar fi putut s-o distribuie cu uşurinţă celorlalţi fermieri. Nu prin evaporare sau prin scurgere, ci prin acelaşi tip de conductă la care lucrase în ultimii zece ani.

Planul lui ar rezolva preocuparea lui Rusty legată de faptul că ceilalţi fermieri respingeau ideea cu taurul cel nou şi i-ar demonstra ei, în acelaşi timp, că locul lui era la Silverwild, nu doar pentru şase luni, ci pentru totdeauna.

Adevărul îl străbătu ca un fulger. Rusty ţinea la el. Din primul moment în care puseseră ochii unul pe altul fuseseră prinşi de o dorinţă atât de intensă, încât umbrea restul vieţii lor. Dar el înţelesese că o relaţie bazată pe sex şi nimic altceva n-avea şanse de supravieţuire. Şi se temuse că asta era tot ce aveau.

Rusty tocmai îi dovedise că se înşela. „Împuşcă taurul”, spusese. Ar renunţa la Drăguţul fără să clipească pentru a o salva pe Pixie. Cade începu să zâmbească.

Ploaia cădea uniform şi el ştia că trebuie să se grăbească. Nu ştia cât de adâncă era fântâna sau cât timp ar fi Pixie în siguranţă. După primul răspuns când o strigase, îi spusese să păstreze liniştea. Orice strigăt

ar putea să-l întărâte pe Drăguţul şi să determine o surpare.

Cade îşi scoase impermeabilul.

— Ce faci? se interesă Rusty.

— Desfac punga cu pâine prăjită.

— De ce?

Scotocind în interiorul jachetei, scoase la lumină o sticlă maronie cu gâtul lung.

— Adaug nişte Tundra Tonic de-al lui Eugene, la pâine. Într-un fel sau altul, trebuie să facem taurul să coopereze.

— Şi mai vrem să fie destul de treaz ca să poată merge. Altfel, îl prinde torentul.

— A, nu, n-o să-i dăm asta. Pâinea e doar momeala pe care i-o fluturăm pe la nas. Şi-apoi, Will aduce o macara ca să-l urcăm în camion.

În timp ce Cade turna lichidul în pungă, ploaia cădea în continuare.

— O să încerc să-l atrag şi să-l fac să mă urmeze, explică el, incluzându-i în planul său şi pe Eugene şi Doak. Cum se mişcă de lângă groapă, Doak, tragi cu pistolul cu tranchilizant. Eugene, tu o iei pe Pixie.

— Şi eu? întrebă Rusty cât de încet putu.

Cade se uită la ea.

— Tu stai deoparte.

O porni către taur, clătinând punga cu grijă, rugându-se ca aroma conţinutului să învingă teama Drăguţului.

Dar nu mergea. Cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea taurul mai agitat. Lovea pământul cu copitele, îşi pleca capul, mişcându-l înainte şi înapoi, încet, ameninţător.

Rusty ştiu că îl va ucide pe Cade. Taurul avea de gând să atace. Pământul era pe cale să se

prăbuşească şi Pixie va fi îngropată de vie. Trebuia să facă ceva, dar ce? Apoi îi veni ideea.

Începu să cânte „Mary avea un mieluşel”.

Taurul îşi domoli mişcarea şi îşi ridică fruntea.

— Cântă, Cade, strigă ea.

I se alătură şi Eugene, urmat de vocea profundă a lui Cade.

Taurul se uita în jur, întorcând capul într-o parte şi-n cealaltă. Făcu un pas, prevăzător, apoi încă unul. Dar se îndrepta spre groapă. Lui Rusty i se tăie respiraţia, îşi auzi vocea tremurând, apoi reluă melodia.

Punga de la Cade foşni. Băgă mâna înăuntru şi scoase o bucată de pâine.

Drăguţul mai făcu un pas şi încă unul, până când trecu dincolo de groapă. Doak ochi. Rusty auzi împuşcătura pistolului cu tranchilizant.

Taurul cel mândru se clătină, dar nu se opri. Tranchilizantul nu-şi făcea efectul. Dar cel puţin acum era destul de departe ca Eugene să ajungă la groapă.

Rusty uită de taur şi se duse după Pixie. Scrută groapa cu privirea şi o văzu pe marginea ei, la un metru şi ceva dedesubt. Sub ea, groapa era plină cu apă. Pixie o văzu pe Rusty şi începu să plângă. La auzul plânsetului, Drăguţul se răsuci.

— Rusty, fereşte-te! se auzi glasul lui Cade, în acelaşi timp cu detunătura unei puşti. Taurul!

— Nu, Drăguţule! ţipă Rusty şi o luă la fugă spre el.

Reacţionând instinctiv la această mişcare, taurul atacă. Mugind de durere şi frică, îşi lasă capul în jos, prinzând-o pe Rusty între coarne, în cădere.

*

— Dacă lovea cu toată puterea, probabil o omora, îi spuse doctorul lui Cade, după ce sfârşi examinarea. Aşa cum s-au petrecut lucrurile însă, ea a fost doar pusă jos cu violenţă. Noroiul a amortizat căderea. E bine.

Pixie fusese asigurată că Rusty se simte bine, iar Eugene şi Letty o băgaseră în pat. În birou, Cade strânse un pahar cu coniac în palme, agitând lichidul, dar fără să bea. Abia acum putu să ofteze uşurat.

— Dar se simte bine, nu-i aşa? întrebă din nou.

— Da. Din câte mi-am dat seama şi copilul e bine. Desigur, în această fază de început nu pot fi sigur. O s-o verific îndeaproape zilele următoare.

— Copil? Rusty e însărcinată?

— Da, nu ştiai? Spunea… îmi cer scuze, McCall. Credeam că ştii că a fost pe la mine ca să-i confirm. Are mai puţin de-o lună, dar categoric e însărcinată.

Presupun că asta face din tine un bărbat norocos.

Doctorul îşi puse haina şi-şi luă trusa. Îi întinse mâna.

— Felicitări.

Cade i-o strânse.

— Mulţumesc. Pot s-o văd acum?

— E destul de epuizată, dar cred că i-ar plăcea.

Cade nu era sigur. O mie de emoţii contrarii îi întunecau mintea când retrăia, clipă cu clipă, ceea ce se petrecuse. „Ucide taurul”, spusese. Dar după aceea se repezise strigând „Nu” când trăsese Doak. În acel moment se schimbase totul. Nu ştia sigur ce-i spusese. Trebuia să stea de vorbă cu ea. Trebuia să facă planuri împreună. Dar mai întâi, el avea ceva de făcut.

Din camera ei, Rusty văzu lumină la Cade, dincolo de curte. Îşi coborî picioarele din pat şi se sili să stea dreaptă. Mai devreme sau mai târziu, era

nevoit să o înfrunte. Probabil că doctorul i-a spus despre copil. Ştia, dar altceva trebuia să facă mai întâi.

Se întinse după halat, dar îşi simţi braţele prea slăbite ca să-l îmbrace. Măsuţa de toaletă părea la un kilometru de pat când făcu efortul de a merge spre ea. Scoase un plic din primul sertar şi se întoarse în pat. Aproape ajunsese când se deschise uşa. Confuză, nu atât din cauza accidentului, ci din cauza confruntării ce avea să urmeze, se precipită spre pat. Nu ştia cum, dar picioarele i se prinseră în marginea cămăşii de noapte şi se împiedică.

Cade o prinse înainte de a cădea.

— Ce naiba faci? întrebă el brutal.

— Aveam nevoie de ceva.

— Ceva mai important decât copilul?

N-avea să fie uşor. O ţinea îmbrăţişat. Braţele îi erau puternice, iar gura i se contura într-o linie furioasă de dezaprobare. Ei bine, nimic nou în asta. Aproape tot ce făcea ea îl nemulţumea; nemulţumire ce dispărea când erau în pat. Dar acest lucru nu se va mai întâmplă. Se uită în ochii negri şi strălucitori, dându-şi seama de asta.

— Nimic nu e mai important decât copilul meu, în afară de…

— Silverwild, sfârşi el fraza. Vorbeşti ca o adevărată Wilder.

— Voiam să spun, în afară de tine.

— Nu te cred, spuse el cu voce joasă.

— Presupun că nici nu ţi-am dat prea multe motive să crezi, spuse ea moale şi oftă adânc.

Îi simţea parfumul care-i umplea nările şi îl înnebunea, ea întotdeauna, când erau atât de aproape. Leneş, ea se cuibări lângă el. Doar la atingerea ei şi se simţi întărindu-se de dorinţa abia înmugurită.

Doamne, de ce făcuse asta? Ea nu se putuse

abţine să-şi încerce norocul. Făcea parte din caracterul ei. Venea de la sine. La naiba, şi el făcuse acelaşi lucru. Dar era în joc viaţa lui Pixie şi, oricum, el nu aştepta un copil.

Nu era sigur de nimic altceva. Nu se putea gândi decât la faptul că, deşi ajunseseră să fie atât de apropiaţi, ea nu pomenise niciodată de posibilitatea de a fi însărcinată. De ce, ştiind că este însărcinată, riscase să-i facă rău copilului, ieşind pe furtună? Rusty se răsuci în braţele lui şi ridică mâna să-i atingă bărbia.

— Nu, murmură Cade, ferindu-se. De data asta nu, Willadean.

Ea tresări, iar el îşi dori să-şi poată lua cuvintele înapoi, să-i îndepărteze durerea cu un sărut. Dar nu putea. Tot ce avea în comun era dorinţa. Nu putea să-i cedeze iar. Nu acum. Dacă nu-şi va recăpăta autocontrolul în clipa următoare, vor ajunge în pat, iubindu-se din nou.

Nu, nu iubindu-se. Făcând pur şi simplu sex. Pentru ea nu era decât atât. Nu-l iubea. Niciodată, de câte ori erau împreună, nu spusese vreo vorbă despre dragoste. Îi şoptea despre sentimente, senzaţii, despre plăcere, dar nu pomenise niciodată de dragoste.

Rusty, simţind tensiunea şi auzind cum o respinge, simţi că se năruie lumea întreagă. Era pe cale să-l piardă şi nu ştia cum să-l împiedice să plece. Crezuse că, într-un fel sau altul, când va veni la ea în cameră, va fi în stare să se apropie de el. Între ei era ceva atât de puternic, ceva copleşitor. Fusese de la început; ea pur şi simplu nu-şi dăduse seama. Crezuse că e posibil să faci dragoste fără să fii îndrăgostit. Se înşelase. Iubirea făcea unirea mai intensă.

Se îndrăgostise de el în clipa în care-l văzuse. Dragoste la prima vedere? Niciodată nu crezuse că ar fi posibil. Dar acel ceva fusese între ei de la început şi

încă mai era. El venise în viaţa ei şi-i dăduse siguranţă. Fără să domine, era lângă ea, constant, întărind-o, susţinând-o. Şi ea nu făcuse altceva decât să se folosească de el.

El o făcu să se aşeze şi se îndepărtă, fixând-o cu ochi ce păreau goi. Multă vreme se uită numai, apoi se întoarse.

— Merită, Cade, spuse ea cu glas potolit. Nu văd cum altfel aş putea s-o spun, decât că te iubesc. Dar îmi dau seama că nu trebuie să am nicio pretenţie de la tine.

El se opri. În liniştea aceea, ea-i putu auzi respiraţia.

Continuă rar, hotărâtă să spună totul, indiferent de preţ:

— A început cu un joc, dar a devenit mult mai mult decât atât. Nu ştiam ce înseamnă să iubeşti, ferindu-mă ca să nu sufăr. Dar i-am făcut să sufere tocmai pe cei la care ţineam cel mai mult pe lume. Îmi pare rău.

El se întoarse.

— Şi mie, Roşcato. Ştii ce e cel mai ciudat? Chiar iubesc ferma asta. Până acum nu mi-am dat seama cât de important poate fi un loc. Toată viaţa am umblat din loc în loc, căutându-l pe cel căruia îi aparţin. Cred aş fi fost fericit să rămân aici. Cred că am fi avut o viaţă extraordinară.

Rusty încercă să nu ia în seamă durerea din vocea lui. O înţelegea, pentru că nu era decât o oglindă a propriei dureri. Se forţă să continue:

— Vreau să ştii că l-am pus pe Doak să ucidă taurul, Cade. Nu merită să ne frământăm atât din cauza lui.

— Ce-ai făcut?

— Nu-mi pasă de el. Nu mi-a păsat niciodată. N-

am vrut decât să-l împiedic să-i facă vreun rău lui Pixie.

— Acum înţeleg. Dar când te-a luat în coarne, am simţit că-mi pierd minţile. M-am temut pentru tine. Apoi, când am aflat de copil, m-am înfuriat că ai riscat atât. Puteai să omori copilul nostru, spuse rar.

— Da. Dar n-a fost aşa. Doctorul a spus că taurul m-a lovit cu capul în piept tocmai când cădea. Îşi făcuse efectul tranchilizantul. Asta a atenuat căderea lui. Probabil că n-o să pot călări câteva zile, dar copilul nostru e bine.

Îi era greu să se gândească la altceva. Părea că nu înţelege.

— „Copilul nostru”. Asta voiai. Acum, că îl ai, eşti mulţumită?

Întrebarea lui o surprinse. Avea dreptate. Copilul a fost scopul de la început. Totuşi, acum, el părea să aibă îndoieli. Ceva din felul în care întrebase nu se potrivea cu expresia de pe chipul său.

— Da, răspunse ea, dar nu ştia ce să mai spună.

Că ar fi murit înainte să păţească ceva copilul? Aşa era, dar nu se aştepta ca el s-o creadă.

— Mai bine plec, spuse el cu răceală, nefăcând totuşi niciun pas. Trebuie să te odihneşti acum. Daci ai nevoie de ceva, stinge şi aprinde lumina de câteva ori şi-o să vin.

Deci nu pleca de la fermă, cel puţin nu în seara asta. În ciuda a tot ce se întâmplase, va fi lângă ea dacă avea nevoie de el. O să stea de veghe, cel puţin astă-seară. Îi plăcea gândul că el o veghează, că are grijă de ea.

Dar nu era suficient. Asta nu l-ar reţine. Dacă printr-un miracol rămâne la Silverwild, motivul ar trebui să fie că o vrea de soţie şi o iubeşte. Nu se vor mai juca.

Rusty îşi aranjă cămaşa şi se ridică. Se uită la plicul pe care-l mai avea încă în mână, apoi la Cade. Deschise plicul şi scoase hârtiile dinăuntru.

— Vrei să vii puţin, Cade? Vreau să-ţi dau ceva.

Precaut, se întoarse spre pat.

— Ştii ce e asta? întrebă, despăturind hârtiile ca el să poată vedea.

Sprâncenele lui se încruntară şi mai mult.

— Contractul. L-am recunoscut. Şi ce-i cu asta? O să fiu constrâns să mă însor?

— Dacă aş crede că asta te-ar determina să rămâi cu mine, aş face-o poate, recunoscu ea, dar nu vreau să ne mai jucăm. Te eliberez de înţelegere. Nu va fi nicio căsătorie, dar e copilul nostru şi dacă doreşti să ai un cuvânt de spus în educaţia lui şi să participi la creşterea lui, n-o să refuz.

Rupse hârtiile în jumătate, apoi încă o dată în jumătate şi le dădu drumul pe podea.

— O să-mi convină orice aranjament final doreşti să fixezi.

Aşteptă. Ochii ei trişti păreau să se concentreze într-un punct exact deasupra cizmelor lui Cade. Nu mai era nici urmă din femeia mândră şi stăpână pe sine, pe care el o întâlnise la aeroport. Era palidă la faţă în lumina lămpii. Bărbia mândră se plecase, înfrântă, ca şi cum se aştepta ca el să-i dea ultima lovitură.

Aşa cum stătea, în picioare, privind, o lumină plăcută părea să emane de undeva din spatele ei, ca şi soarele într-un colţ întunecat. Şi înţelese că asta îi oferise ea. Lumină, strălucire, o fericire caldă şi statornică.

Rusty era frumoasă. Nu înţelegea cum de ea nu ştiuse cât de frumoasă e. Era ca şi cum şi-ar fi păstrat frumuseţea pentru venirea lui. Şi apoi izbucnise cu forţa unui izvor tânăr.

Se luptase cu el la fiecare pas, pentru controlul asupra fermei şi asupra propriei vieţi. Dar acea parte din ea, la care nu mai ajunsese nimeni altcineva, i se dăruise lui, liberă şi fără constrângeri. El îşi spusese că asta era pentru că voia un copil. Totuşi, de câte ori făceau dragoste, senzaţia de contopire era atât de completă, atât de puternică! Şi îi era greu să plece.

„Copilul nostru”, spusese ea. Pentru întâia oară copilul ei devenise „copilul nostru”. Şi atunci înţelese. Chiar aşa era, îl iubea.

Mai întâi zâmbi. Apoi scoase un strigăt puternic, de fericire. O ridică pe Rusty în braţe şi se învârti cu ea prin cameră.

Eugene şi Letty străbătură în fugă coridorul şi se opriră cu ochii cât cepele, în prag.

— Ce e? întrebă Letty.

— Ce să fie? strigă din nou Cade. Nu e nimic. Suntem însărcinaţi, asta-i tot.

— Ce ţi-am spus eu? zise Eugene, dând din cap spre Letty.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, spuse ea, şi închise uşa dormitorului.

Capitolul 9

Când se închise uşa, Rusty îl trase pe Cade în jos, în întâmpinarea sărutului ei. El îi răspunse la fel un moment, apoi, când deveni mai adânc, se retrase.

— Nu, Roşcato, doar ştii unde-o să ducă asta.

— Sper, şopti ea cu îndrăzneală, trecându-şi mâna printre naturii cămăşii lui.

— Astă-seară nu, spuse el sever. Ai suferit o căzătură urâtă şi trebuie să avem grijă. Cel puţin douăzeci şi patru de ore. Ordinul doctorului.

— Dar, Cade, protestă ea, răsucindu-se şi lipindu-se de el, te doresc atât de mult.

— Şi eu te doresc. De fapt, te doresc tot timpul. O puse înapoi pe pat şi o înveli, oprindu-se numai pentru a-i privi sânii. Îi atinse cu degetele, înconjură sferele mai închise la culoare, urmă drumul venelor ei, acum mai întunecate. Eşti schimbată. Ar fi trebuit să observ.

Respiraţia ei deveni neregulată sub privirea insistentă a lui Cade.

— Din cauza copilului. Uneori te dor sfârcurile, spune doctorul. Până se naşte, trebuie să le frec ca să le întăresc.

Lui Cade i se iuţi respiraţia. Mângâierea lui deveni mai intensă.

— Te doare? Se lăsă pe pat lângă ea.

— Nu, e excitant. Încerca să nu-i arate cât de excitantă era mângâierea lui.

— Sarcina o să te schimbe şi în alte locuri?

— Încă nu. Cred că e prea devreme.

Fără un cuvânt, dădu la o parte cearceaful şi îi ridică cămaşa de noapte. Degetele lăsară sânii pentru a-i alinta pântecul.

Ea nu se mai putea abţine. Era cutremurată de un fior şi se ridică în picioare, trăgându-şi cămaşa peste cap. Mâinile ei îl cuprinseră şi-l mângâiau întruna, neajutorate.

— Te rog, Cade, iubeşte-mă. Trebuie să existe o cale.

El era pe jar, dar vocea raţiunii îl avertiza că era imposibil. Nu în noaptea asta. Oricât de mult îşi dorea să o pătrundă, nu puteau. Dar poate exista vreo cale.

Da, o prinse de ceafă şi o ţinu aşa până când buzele li se întâlniră.

Ea suspină şi se arcui, prinzându-i limba cu gura în acelaşi ritm cu mişcările trupului ei.

Brusc, se ridică şi el şi-şi scoase hainele. Îndepărtând cearceafurile şi păturile, îngenunche lângă ea.

— Poate că este o cale, Roşcato, să-ţi ofer ceea ce-ţi doreşti.

Ea se întinse la loc şi ridică mâinile, aşteptându-se să o umple cu prezenţa lui. Dar el n-o făcu. În schimb, veni peste ea, sprijinindu-se în coatele aşezate în dreptul pieptului. Multă vreme nu făcu decât să se uite în ochii verzi, plini de dorinţă.

Apoi îşi plecă capul şi-i prinse un sfârc cu gura. Era extrem de fierbinte şi se umflă în gura lui. Îşi plimbă apoi toată faţa pe el şi-l supse, aşa cum va face copilul. Părăsind sfârcul, urcă în susul pieptului spre gât, ajunse la buze şi se întoarse la celălalt sân, în tot acest timp mângâind-o cu limba.

În seara asta voia doar să-i ofere ei plăcere. El se desfăta cu sunetele uşoare pe care le scotea ea, cu felul în care se mişca, lipită de el, oferindu-se pe de-a-ntregul, nerăbdătoare. Mâna lui coborî, descoperindu-i şi aţâţându-i trupul. Buzele o urmară.

Sub el, Rusty era în flăcări. Se auzea scâncind. Mâinile i se înfigeau în spatele lui. Trupul îi devenise un ocean clocotind de dorinţă. Era în transă. Apoi buzele lui alunecară spre abdomen şi din ce în ce mai jos, până când găsi centrul dorinţei ei. Ea scoase un ţipăt.

— Cade, nu. Cade, nu face asta.

— Ba da. Lasă-mă, iubito. Vreau să-ţi ofer ceea ce-ţi doreşti.

Şi apoi simţi zona aceea de căldură din pântec începând să fiarbă. Din ce în ce mai fierbinte, din ce în

ce mai acut. Simţi lacrimi curgându-i pe obraji. Avea mâinile pe capul lui Cade, apăsându-l spre ea, reţinându-l. Şoldurile i se arcuiră, deschizându-i-se.

În timp ce prin ea se răspândea valul de arşiţă, simţi că însăşi esenţa fiinţei ei se deschidea acestui bărbat ce devenise parte din ea, pe care o descoperise de curând.

Apoi, limpezindu-se, deveni conştientă că faţa lui urca înapoi spre, oprindu-se peste sâni. El respira greu şi neregulat şi tremura. Trupul ei lucea de transpiraţie şi inima îi bătea nebuneşte.

Câtva timp nu-şi vorbiră.

— Cade, nu… n-am ştiut. Eu… dar tu?

Se întinse pe pat lângă ea, luând-o în braţe.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Mi-e de ajuns să te iubesc astă-seară. Vreau doar să te ţin lângă inima mea.

Ea îşi puse un picior peste el şi îi simţi sexul sub coapsă, tare şi pulsând. Îi atinse cu genunchiul.

— Nu face asta, Roşcato. Sunt la limita presiunii pe care poate s-o suporte un bărbat înainte de-a exploda.

— Chiar aşa? întrebă ea cu un zâmbet insinuant şi-l sărută adânc, ceea ce intensifică nu numai pulsaţia, ci şi mişcarea imperceptibilă a trupului lui lipit de al ei. Începu să-şi facă drum în josul pieptului lui, sărutându-l din când în când.

— Nu-mi face asta, stărui el, o să mă descompun în bucăţi, aici în pat, şi micul Eugene n-o să-şi vadă niciodată tatăl.

— Eugene? Ea ridică capul, stupefiată. Probabil glumeşti.

— Nu glumesc. Îi datorăm mult omului ăsta. Se întrerupse când buzele ei îşi urmară drumul coborâtor. La urma urmei, el a găsit anunţul.

— Dar nu te-a silit el să rămâi.

— Nu, dar şi-a dat seama că mă topesc şi m-a avertizat să nu mă înec, dezgheţându-mă.

Dar avertismentul venise când era deja târziu. Când gura ei găsi ce căuta, Cade recunoscu faptul că se întrebase mereu cum ar fi să mori de plăcere.

Şi atunci, într-un iureş de foc şi gemând de pasiune, înţelese.

Era flacără şi lumină, o explozie de ardoare. Erau doi oameni făcuţi unul pentru celălalt. Doi oameni ce se contopeau.

După aceea, Rusty ridică capul şi-l privi cu emoţie pe bărbatul pe care îl iubea mai mult decât viaţa.

— A fost… te simţi bine?

O ridică deasupra lui, sprijinindu-i faţa pe pieptul lui. Acum erau împreună, lipiţi.

— Nu m-am simţit niciodată atât de bine, şopti. Acum, culcă-te. Vreau să te ţin în braţe toată noaptea. Nu vreau să te mai părăsesc… niciodată.

— Bine, murmură Rusty, somnoroasă. Am o treabă pentru tine mâine la prima oră.

— Ce anume, iubito?

— Îţi arăt atunci, spuse şi adormi.

Poate că dormise şi el, dar nu era sigur. Trupul lui protesta, dar reuşi să-şi impună să se liniştească. Femeia din braţele lui trebuia protejată. Ea va fi mama lui Pixie şi mama celuilalt copil al său. Pentru mai mult, putea să aştepte până dimineaţa.

Rusty nu putu. Încercase. Soarele abia răsărea din spatele munţilor când capitulă şi începu un asalt timid cu buzele asupra pieptului lui Cade.

— Poftim? Se trezi brusc. Era sărutat, era dezmierdat. Se întărise deja. Rusty era încă adormită. Nu ştia ce face. Gemu, nu credea că mai putea sta aşa,

lăsând-o să-l mângâie.

— E vorba de sarcina pe care voiam să ţi-o dau, şopti ea şi se cuibări sub el. Cred că e timpul să începi.

*

Când se trezi din nou, era singură în pat. Letty trăgea draperiile şi o anunţă că doctorul era jos, gata să o consulte.

— Doctorul? De ce? Mă simt bine. Mai bine ca niciodată.

— Cred, dar l-a sunat dis-de-dimineaţă şi a insistat să vină să te consulte din nou. Părea îngrijorat că ţi s-ar fi putut întâmplă ceva azi-noapte. Mie mi se pare absurd, dar el era foarte hotărât.

Zâmbi. Ea ştia de ce făcuse asta. Când făcuseră dragoste a doua oară, el intrase în panică de teamă că i-ar face rău ei sau că i-ar dăuna copilului, cumva. Rusty zâmbi şi se întoarse cu faţa la pernă. Tot aşternutul mirosea a Cade. Oftă adânc, mulţumită.

— Ştiu ce vrei să spui, fetiţo, bombăni Letty, dar cred că mai bine intri la duş înainte să ajungă doctorul. Cade o fi găsit răspunsul pentru problema taurului, dar îl înnebuneşte pe doctor din cauza ta…

Rusty sări în picioare. N-o durea nimic. Nu era supărată. Se simţea minunat.

— Taurul? Ce spui?

— Se pare că n-a căzut din cauza tranchilizantului. Doak n-a nimerit ţinta. După ce s-a trezit azi de dimineaţă, Pixie ne-a lămurit. Ne-a explicat că Drăguţul vine din Africa. Nu-nţelege engleza. Era doar speriat, cum a fost şi ea când a venit aici.

— Pixie a fost speriată?

— Da, până când Glenda, vrăjitoarea cea bună,

a pus lucrurile în ordine. Zice că Drăguţul are nevoie doar de dragoste.

— Da? Ei bine, încearcă să le spui asta oamenilor.

— Le-a spus ea şi ştii ceva? N-a fost nevoie decât de un cor cântând „Mary avea un mieluşel”. Taurul se ţine după ei ca şi cum ar face parte din cireada lui Mary.

Rusty privi pe fereastră. În interiorul îngrăditurii era Doak, care mângâia taurul. Deschise puţin fereastra. Letty avea dreptate. Doak n-ar putea niciodată să câştige vreun concurs de talente, dar versiunea lui despre povestea lui Mary şi a mielului său era nemaipomenită.

— Duşul e gata, anunţă Letty.

Rusty închise fereastra şi se îndreptă spre baie, oarbă la privirea chipurile înspăimântată, a lui Letty când ridică de pe jos halatul.

— Trebuie să fi fost cald aici azi-noapte, spuse, cu un zâmbet de cunoscător.

— Da, a fost, răspunse Rusty surâzând strengăreşte. După un duş rapid, alunecă într-o cămaşă de noapte nouă şi se strecură în lenjeria curată pe care-o aşternuse Letty pe pat. Era bine, dar asta îl îndepărta pe Cade şi acest lucru nu-i plăcea. Îşi atinse în treacăt sfârcurile şi simţi un fior de răspuns, care-i readuse amintirea gurii fierbinţi a lui Cade, alintându-le.

— Trimite-l sus pe doctor, Letty. Nu vreau să-l reţin prea mult. Şi vezi dacă poţi să-l opreşti pe Cade jos, până termină. Sunt câteva lucruri pe care vreau să le aflu.

— Cum urcă doctorul, Cade se duce să-l sune pe judecătorul Meekins. Probabil că o să fie ocupat.

— Pentru ce să-l sune?

— Ca să aranjeze cu nunta. Zice c-o să fie duminică. Aşa e?

— E întotdeauna aşa cum spune Cade, răspunse Rusty, cu un oftat de mulţumire.

*

Nunta se celebră la ora trei, duminică după-amiază, în birou. Pixie era ocupată cu florile. Letty era domnişoară de onoare. Eugene, cavaler de onoare, iar Doak, muncitorii, Will şi Ann-Marie erau invitaţii. După ceremonie şi tăierea tortului, judecătorul căută în buzunarul de la haină certificatul de căsătorie.

În locul lui, scoase un plic.

— Vrei să-ţi înapoiez asta, acum că rămâi, Cade?

— Că rămâi? întrebă Rusty, cu o expresie uimită pe chip.

Cade luă plicul şi-l întinse lui Rusty.

— Nu cred că mai contează. Dar s-ar putea să-ţi placă s-o ai, spuse el, sigur pe sine. Am trimis-o în dimineaţa de după balul crescătorului de vite.

Rusty privi plicul. Îi era adresat judecătorului Meekins. Pe spate scria: „A se deschide după plecarea mea.”

— „După plecarea mea?” zise Rusty.

— Nu ştiam ce se va întâmplă, spuse. Ştiam doar că o bucată de hârtie nu va hotărî în locul meu.

Rusty deschise plicul. Înăuntru era contractul lui Cade, sfâşiat în bucăţi. Era şi o notă: „Singurul contract care are vreo însemnătate pentru doi oameni care se iubesc le este scris în inimă. Dacă tu nu mă vrei, n-am nevoie de asta."

— O, Cade, spuse Rusty moale. Mă iubeşti, mă iubeşti cu-adevărat?

— Te iubesc cu-adevărat. Nu ştiai?

— Ba da, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Ştiu, numai că nu eram sigură. Am... am să-ţi mai dau un ordin, şopti cu timiditate, în legătură cu locul pe care voiai să ţi-l găseşti şi care să ne împiedice să ne distrugem reciproc.

— L-am găsit, răspunse el serios. Spuneai, în prima zi, că ai necazuri cu regulamentele guvernamentale, cu lipsa de mână de lucru şi cu seceta. Eu nu sunt fermier, cel puţin nu încă. Dar pot să mă ocup de aceste probleme.

— Dar nu înţeleg, începu ea, gata să-i spună că Silverwild nu-i mai aparţinea ei. Era domeniul lor şi al copiilor lor.

— Nu, insistă el. Tu conduci ferma, iubito. Eu nu mă pricep deloc. Eu mă pricep la construcţia de diguri şi de conducte. Paxton o să contribuie cu bani la stăvilirea canionului. Apoi o să construiesc o conductă care să transporte apa la ceilalţi fermieri şi să irige păşunea. O să avem cu toţii de câştigat de pe urma acestei colaborări. Ce părere ai?

— Cred, spuse ea, punându-i mâinile în jurul gâtului, că ai face mai bine să nu te grăbeşti să tragi concluziile. *Noi* o să conducem ferma, *noi* o să construim un dig şi o conductă. Şi probabil că *noi o* să avem de luptat la fiecare pas. Dar în acest moment mă gândesc la o altfel de treabă pentru tine.

— Da?

— Da, o treabă mult mai personală.

— Willadean! îi întrerupse Letty cu asprime. Asta e o nuntă. Am pretenţia de la tine să te porţi aşa cum se cuvine unei mirese şi să-ţi serveşti invitaţii cu nişte punci şi tort.

— Letty dragă, spuse Cade, făcând cu ochiul, cine a făcut punciul?

— Ei bine, eu, cu puţin ajutor din partea lui Eugene.

— La asta mă gândeam şi eu. Nu cred că doctorul ar fi de acord ca Rusty să bea din acest punci. Pixie, vino-ncoace.

Fetiţa alergă la tatăl ei şi-l lăsă s-o ridice în braţe.

— Ascultă, Pix, vreau să pui deoparte acel Tundra Tonic. Nu ne mai supără nimic acum, nu-i aşa?

— Nu, tăticule. Dar Eugene zice că e bun şi la frecţii. Lui Drăguţul îi place să-l scarpin cu el.

— Bine, dar tu o să bei numai lapte la tort şi sandvişuri. Ne-am înţeles?

— Da, tăticule.

— Şi vreau să fii cuminte cât timp eu şi Rusty o să fim plecaţi în luna de miere. Să asculţi de Letty, de Eugene şi de Doak, ne-am înţeles?

— Da, o să fiu, spuse ea nerăbdătoare. I-am promis deja lui Rusty. Dar, tăticule, de ce vă duceţi în Alaska în luna de miere? Eugene zice că cei mai mulţi se duc în locuri calde.

Cade privi peste umărul fiicei sale la soţia lui. Nu putea răspunde că nu aveau nevoie de locuri calde. Îşi luau focul cu ei. S-ar putea ca Alaska să fie în mare pericol de dezgheţ, pentru că dragostea cu Rusty ar putea provoca o topire serioasă. Utah ar putea deveni o pădure tropicală.

— Nu-mi fac griji în privinţa asta, Pix, spuse el răguşit. Cred c-o să ne descurcăm astfel încât să ne fie cald.

Aşa şi făcură.

Dacă climatologii pământului au observat o schimbare de temperatură într-o regiune îndepărtată din Alaska, exact lângă Juneau, au pus-o pe seama unui echipament inadecvat.

Înapoi la Silverwild. Drăguţul îşi luă treaba în serios, de nenumărate ori. Dar abia peste nouă luni, prima viţică, rezultată din prima acuplare, îi demonstra valoarea.

Drăguţa era frumoasă. Era mai înaltă, mai puternică şi mai rezistentă decât s-ar fi aşteptat cineva. Tot aşa era şi geamănul ei, o replică superbă a tatălui său. A fost botezat de Pixie cu numele incredibil de Toto.

Dar niciuna dintre progeniturile Drăguţului nu se putea compara cu un alt născut din aceeaşi zi. Cade Eugene Wilder McCall cântărea patru kilograme şi jumătate. Doctorul, convocat de la Coyote Wells, spuse că n-a văzut niciodată un copil mai hotărât să se nască. Nici măcar nu-i dăduse timp mamei să ajungă la spital.

Lui Rusty nu-i păsa. Să-l facă pe Cade să-şi moşească propriul fiu la Silverwild era tocmai ce plănuise. El o acuzase că fermecase copilul înainte de a se naşte. Ea nu-l contrazise. La urma urmei, el nu fusese în stare să hotărască dacă era înger sau vrăjitoare. Şi ea n-avea intenţia să-i spună acum.

Câteva zile mai târziu, gemenii Drăguţului au fost aduşi până la gard ca să-i vadă Pixie, care era fascinată urmărindu-i pe micuţi cum încercau să sugă.

— În casă, în timp ce alăpta copilul, Rusty simţi o undă de căldură plutind deasupra ei. Cade, aşezat pe pat în spatele ei, o urmărea cu o privire de mândrie intensă şi altceva, ceva ce nu putu să recunoască.

— Totul e-n regulă, Cade?

— Da. Eşti atât de frumoasă, atât de frumoasă! Nu ştiam că se poate iubi aşa de profund. Se aplecă şi sărută copilul, lăsându-şi buzele să alunece şi să apuce celălalt sfârc.

Cade gemu.

— Nu-mi vine să cred că sunt gelos pe propriul meu fiu. Aş vrea să fiu în locul lui.

— O, Cade şi mie mi-ar plăcea. Vino lângă mine în pat!

— Rusty, dar nu putem. Adică, e prea curând.

Ea se ridică şi aşează copilul într-un pătuţ lângă patul ei şi-l înveli; copilul dormea. Îşi scoase halatul, lăsându-l pe Cade să-i vadă sânii pe de-a-ntregul, sânii ce se legănau şi tremurau sub privirea lui încinsă.

— Da, fu ea de acord, dar eşti un bărbat cu multă imaginaţie, Cade McCall. Sunt sigură că poţi să găseşti o cale.

Şi o găsiră.

Dar când, zece luni mai târziu, se născu Willadean Wilder McCall, doctorul îl avertiză cu tărie pe Cade McCall că Rusty nu era una dintre vacile de la fermă. Nu putea să producă câte un copil pe an.

Cade spuse că nu asta intenţiona. Deşi Drăguţul făcea toate eforturile să populeze zona cu urmaşi de-ai lui, explică Cade, el n-avea nici cea mai mică intenţie să se comporte la fel. Încă doi ar fi deajuns.

Sau… poate că nu. Pentru că ştia că el şi Rusty aveau de oferit iubire fără limită. Împreună făcuseră ferma destul de înfloritoare ca să întreţină oricâţi copii ar putea apărea… şi fiecare zi aducea cu ea o nouă aventură în dragoste.

Cade zâmbi şi-şi imaginä cum le vor explica, într-o zi, copiilor că aventura lor începuse cu un simplu anunţ în ziar… şi cu acel Tundra Tonic al lui Eugene.

SFÂRŞIT